

Titel: Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 7

Citation: "Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 7", i *Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 7*, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-2_007-shoot-d1e637.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 7

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Grev Struenses mærkværdige Testamente, opsat af ham selv og confirmeeret af Lucifer. Kiøbenhavn

trykt hos Paul Hermann Höecke 1772.

2
3

Da jeg Johann Friderich Struensee har i sinde at begive mig ind i en anden Verden, saasom jeg ikke for visse Aarsagers skyld har Lyst at blive her længere, saa haver jeg efter lang Beraadslagning og min gamle Patron Lucifers Ordre ladet opsætte følgende Testamente, som fast og uryggelig skal holdes.

Først skal der i en af Stadens største og smukkeste Gader bygges et stort Huus og Kloster, samme skal bære Navn af Fornøjelsernes Boelig, dette skal indrettes; større og mindre Værelser, mere og mindre smukke, alt efter de Personers Alder, Stand og Skiøndhed som skal beboe dem, Det skal tillige have sin egen Viinkielder.

4

Huuset skal bygges jo før jo hellere, og naar det er opbyggt, skal det besættes med 30 af de smukkeste, men tillige raskeste Jomfruer, som kan findes. Disse Pigebørn skal være over 14 Aar; men ey ældre end 18 Aar. De skal alle være rene Jomfruer som her skal indsættes, i det mindste maae de have haft deres Jomfruedom nogle Maaneder eller Dage tilforn. De skal være separerede hver for sig, og den ene maae ey komme til den anden. Til dette Kloster skal og være en Prior og Priorinde som flittig skal passe paa dem og eftersee dem, samt flittig at forsyne dem med Medicamenter naar de ere syge; disse Medicamenter tillige med al anden fornøden Pleye, skal de have frie af Klosterets Casse.

Til dette Kloster skal og være en Hauge og en Gartner, i hvilken det skal være Jomfruerne tilladt at spadserere, naar nogen af dem Besvogrede eller Fætttere kommer til dem, for at fornøye sig med dem; det skal være alle Mandfolkene tilladt at komme til dem naar de lyster, og da maae ey heller nogen være uvillig til at tiene dem i det som de beder dem om, imod at Mandfolkene igien paa deres Side giver dem en liden Douceur for deres Tienstvillighed, fom skal lægges hen til Klosterets Casse.

5

Skulde det skee, at nogen af dem skulde vise sig opsætsig, eller staae dennem imod, da skal hun strax ud af Klosteret, og en anden indskrives i Hendes Sted igien. Der skal være alle tilladt at lade sig indskrive til dette Kloster, hvem der vil.

Dog skal der gøres Forskiel paa dem efter deres Alder, Stand og Skiønhed, de smukkeste skal boe udi de underste og største Værelser, og naar de have været der i nogle Aar skal de alt avancere op ad, ligesom deres Skiønhed gaaer ned ad til, skulde de da blive gamle, aflægs og uduelige, skal de forvises Klosteret og have lidet til Reyse-Penge, dog i Proportion efter som de har tient mere og mindre troe til, og været Klosteret til Tieneste, det skal være dem tilladt, engang imellem at gaae ud, men ingen uden de har Priorinden med sig, som skal være en forstandig og forfaren Kone, som i alle Maader og ved alle Leyligheder skal paasee og have Øye med, at de ikke mister deres Kydskhed uden for Klosteret.

Der skal ogsaa være Forskiel paa den Mad de spiiser og den Pleye de nyder, alt ligesom de bliver gamle til, skal de have Rætter til; der skal og være Forskiæl paa deres Klæder; ligesom de ere smukke til skal de pyntes

6

til, intet Opvækkende maae spares paa dem, alting skal de have frit, og dette skal tages af Klosterets Casse, og de Penge som de ved deres Tieneste dertil indbringer. Over Dørrerne til deres Kammere skal sættes Nummere, og deres Portrait skal staae oven over Dørren. Den Smukkeste skal boe i No. 1. den næst efter i No. 2., ogsaa videre, og alt som de tage af i Skiøndhed til, gaae de ind i større Nummere, det skal engang imellem være de Smukkeste tilladt at komme paa Opera og Comoedie men aldrig paa Masqverade, og da maae de have Priorinden med sig,

Dette Huus skal og iligemaade forsynes med gode Sænge og Sengeklæder, samt Linnet alt efter Personernes og Værelsernes Beskaffenhed. Samme skal bygges paa et behageligt og nærsomt Sted; men over Porten skal mit Navn og Vaaben staae til evig Afmindelse, saaledes som det findes paa Tittel-Bladet.

Denne Stiftelse bliver til den Ende opret for i Fremtiden at forekomme al den Mangel og Ulempe, som ofte overkommer visse Personer paa Legemets Vegne, der siden den 17 Januarii har maatte savne samme.

7

Fremdeles skienker jeg en anseelig Capital, hvis Sum dog egentlig ey førend efter min Henfart skal bekiendtgjøres til alle mine troe Clienter, Slaver og Slavinder, som for min Skyld sidstafvigte 17 Januarii af lutter Bedrøvelse ere satte i saa yderlige Omstændigheder, der endelig noksom er bekiendt, og som herefter førstkommen 30 Februarii promte og uden ringeste Rabat til underskrevne friske Værter, hver i sin Gade skal udbetales, som følger:

Østergade.

1. Oldermænd Sr. Gabels som af mig var bestemt til Stadshauptmand, hvor første og største Prøve skeede.

Lille Kongensgade.

2. Ebbesen, eller Anviisnings-Contoiret.

3. Holm, Mahler-Contoiret eller den mahlede K*sse.

4. Mad. Mads Madsen, Officeer-Ringen.

5. Jomfrue Holm, Puder-Qvasten.

6. den Guulbenede Høne.

Gotters-Gaden.

7. Lohmands, de kreppe K*sser.

8. Glaser, Tran-Lampen.

9. Madame Stivstaae.

8

Birkestræde.

10. Fugl, Glas-Øyet.

11. Curtius, eller Jagt-Barbereren paa Sæbe-Contoiret.

Svaldergaarden.

12. Ebbel, Spar-Knægt.

13. Gnidens, Grethe nie Finger,

Pederhvidtfeldts Stræde.

14. Granader Lise, den brændte K*sse 15. Madame Diel, Lusehullet.

16. Fields, Madame Svamp.

Christenbernikostrædet.

17. Brun, Tre Marks Mand.

18. Madame Syltekrukke.

19. Wendter, Madame Skoebørste.

Smedens Gang.

20. Matros-Hullet, Thrine Ellebusk, 21. Tiereballen, Ellen Flæskefitte.

Vognmagergaden.

22. Madame Lacritius.

23. Ulvekloen.

24. Inger Stormklokken.

Viingaarstræde.

25. Frantzen, Senops-Qvæernen. 26. Madame Holdtfast.

9

27. Kabus Chatrine.

Lille Færgestræde.

28. Grubners, den Bornholmske Lar.

Holmens Canal.

29. Brun i No. 9. Blomster Contoiret.

Store Regnegaden.

30. Lohman, Bestik-Naalen eller Cicilia.

Store Kongensgade.

31. Jomfrue Lykke eller Jomfrue Rødskiæg.

Store Grønnegade.

32. Mutter paa Trappen, eller Madam Suur Ost.

Adelgaden.

33. Peer Betrækker, Jomfrue Strikke. Fortunstræde.

34. Garder Möller, eller Ræve-Saren.

Silkegaden.

35. Jensen, Kuyplings-Contoiret. Sollet.

Store Helliggeistftræde.

36. Skoemager Contoiret, indeholdende: Jomfrue Plyksyl, Jomfrue Smede-Tang. Magstræde.

37. Wiltz, Klysteer-Piben eller Trompeter-Contoiret.

10

Dybensgade.

38. Steenhuggeren, Madame Staaep*t.

39. Hoorens, Madame Muurskee.

40. Girgel, Madame Svaper.

41. Germann, Fynske Jochum eller Madame

Stine-Pies.

42. Franskmanden, Madame Slimk*sse.

43. Forster, Tobaks-Rullen eller Grethe Flink und Fertig.

44. Frantzen, det pæne Blækhorn.

45. Brun, Madame Splitternøgen.

45 Madame Gerkens, Grevinden.

47. Slagteren, Madame Skiævtarm.

48. Kudsken, Madame Kløe-P*t.

49. Skoe-Voxet.

Laxegaden.

50. Snedker Enken, Madame fattig Fitte. 51. Ankeret eller Spar Øllvogn.

52. Sloth, Madame Lamskind.

53. Pomade Contoiret.

54 I Fuglen Kløer-Knægt.

55. Skræder Contoiret eller Madame Guld-K*sse.

56. Mandfelt, Mørseren.

Ulkegaden.

57. Jomfrue Örn, den gule Fitte.

58. Husaren eller Printz Kiørud.

11

59. Væveren eller Madame Staabie.

60. Lorentz, Udhaleren.

61. Kattekillingen.

Nellikegangen.

62. Life, den Svenske Agurk, 63. Huthes eller Viinkanden.

64. Madame Storflap.

65. Snopperten.

Da jeg dog har været en bekiendt Person i Verden, og formodentlig bliver mere bekiendt efter min Død, siden jeg har udrettet mange mærkværdige Ting, hvis Lige ikke er hørt i nogle Aarhundrede. Ting som kan give meget Oplysning, naar de hører dem, Ting, som ere værd af alle at sees og læses, da skienker jeg en anseelig Summa til den, som best, som ziirligst og paa det udførligste vil tage sig paa at skrive mit Livs og Levnets Historie, NB. paa den gode Side. Jeg tvivler ey paa, at det jo vil blive et stort Skrift; thi der er Materie nok, som vil forvolde at alle vil blive begierlige efter at læse det, og finde sin inderlige Fornøjelse over at det vil gaae got af, naar det først bliver ret bekiendt, i Besynderlighed, da alle ere begierlige efter Nyt i disse Tider, og i Særdeleshed efter got Nyt, Materiens

12

Vigtighed udfordrer, naar den bliver gor udført, at Bogen vil udgiøre 6 Tomer i Folio.

Naar denne mit Liv og Levnets Historie har forladt Pressen, skal 31 Exemplarer deraf smuk indbindes med mit Vaaben og Navn paa Bindet, og et Exemplar skal leveres til hver af Jomfruerne i Klosteret og et til Priorinden, som de skal have at læse i istæden for andre aandelige Bøger.

Men paa det, at og andre Lande og Nationer kunde faae at vide mit Liv og Levnet, og læse den med Fornøyle, da jeg veed de ere begierlige derefter, faa skienker jeg en anseelig Summa til den, som skriver den bedste Oversættelse paa Tydsk, af denne mit Liv og Levnets Historie; dog maae den ey være paa høy Tydsk. Ligeledes til den, som paa det ziirligste og behageligste, kan oversætte mit Liv og Levnets Historie paa Fransk; samt en god Capital til den, som paa Engelsk udføre samme.

Da Skiønhederne aftager, Tiderne forandres, og der er besluttet at der skal være Skilderier over hver Dør i det af Mig oprettede Fornøyselernes Boelig, NB, Skilderierne skal ligne Ansigterne, Originalerne forandres, folgeligen ligner de ey deres Afbildning, alt-

13

saa er besluttet at antages en god, forstandig, og Konsterfaren Skildere, som flittig maae passe paa, først, at Skilderiet uden for ligner Originalen inden for, og alt som de tager af til inden for i Couleur, maae han passe, at sætte til uden for paa de gamle Couleurer saa de altid ligner. For denne Skildrer sætter jeg en lige faa anseelig Capital i Banqven af hvis pro Cento han aarlig skal have sin Løn før sine Farver og havde Umage.

Syv Stykker af mine beste Juveler og Ædelsteene skienker jeg til dem som ere de smukkeste og raskeste i mit stiftede Kloster, og naaer de ey længer ere værdige til at bære dem, og ey meere kan indtage nogen med dem, da skal de overlades til deres Efterkommere, som Priorinden værdige til at bære dem, Resten som og er det eneste jeg ey kan bortgive tager jeg bort med Mig til det Rige jeg nu agter at flytte, og altsaa bliver det ey bortgivet.

Til de andre smaae og store Huuse, foruden foregaaende som haver lidt Skade i sidste Beleyring, og ere blevne ruinerede, skienker jeg iligemaade en stor og anseelig Capital til deres Skadesløsholdelse, at de kan blive i den Stand de forhen har været, tilligemed

14

Meublerne som tilforn var i dem og ere komne tilbage, for bestandig at conserveres.

Det raskeste og beste Fruentimmer, som best kan ride en Hæst, vende og tumle med den, Skienker jeg en ligesaa anseelig Capital som skal nedsættes i en Udenlands Banqve, hvor Hun aarlig hver 30 Februarii skal have sine lovlige Renter.

Naar jeg tager Afsked fra den Danske og Norske Verden, skal den som best afhandler, forklarer og udtyder min Afskeds-Prædiken, og paa den beste Maade saaledes udtale den at den gjør Indtryk paa alle de Tilhørendes Hierter, og foraarsage mest Graad hos alle ovenmeldte, en Douceur for sit Arbeyde og Veltalenhed, og denne skal bestaae af 10 Rdlr.

som jeg Skiænker Ham i reede Penge

Min Garderobe skiænker jeg til dem af mine fordum troe Tieneste-Folk som har været mig meest lydige.

Mine Meubler, Guld, Sølv, Uldet og Linnet & c. & c. skal sættes paa offentlig Auktion, og de Penge fom deraf udkommer skal naar Auctions Salarium er fradraget, af Riget og Landet udføres.

15

Min Trøst, da jeg ey agter at bruge den meere, skiænker jeg til alle dem som har samme Anslag som jeg, og ønsker dem dermed at være fornøyede.

Min nagende Samvittighed, skal, bør og vil jeg meddele alle mine samtlige Medbrødre, og naar de har brugt den faa længe de vil, de da overlader den til hvem de lyster, og til dem som behøver den.

Mine Masqverade-Buxser, hvilke jeg endnu har, og vil beholde dem til mit Yderste, skal min Notarius have tillige med mine Lomme Penge, for sin havde Umage og dette Testamentes Underskrivning.

Til dette Testamentes ydermere Bekræftelse, haver min store Patron og Velynder, den mægtige og prægtige Lucifer saaledes konfirmeret og attesteret.

Struensee.

Jeg Lucifer, de slette Aanders Konge, Helvedes Behersker, og de smaae Diævle som svæver paa Jorden, deres Bestyrere og

16

Beskyttere gjør hermed vitterligt, at da vor elskelige og kiære Ven Johan Friderich Struensee, for visse Aarsagers skyld nu agter at forlade sin høye Stand, Værdighed og Anseelse paa Jordkloden, og af Kiædsommelighed til sit Liv agter at flytte ind til os i vores elskelige Rige, da siden slig Avancement ey kunde skee, med mindre han har gjort Rigtighed og reede for sig og fornøyet enhver af dem især, han har omgaaes med, og som har bevist ham Tienester, da haver vi ey andet fundet end hans udstædte Testamente efter Begiering at underskrive, som vi og hermed underskriver, stadfæster og bekræfter med fælles Kloe, Haand og Segl.

Lucifer.

1

**Frøken-Contorerens
udødelige Navnes
ynkelige
Ruin,
Forfatted i Riim under den Melodie:**

De Røvere skulle at stiele gaae, Gaa langt i fremmede Lande. See Peer 7. Kiempe Vise.

Kiøbenhavn, trykt i dette Aar 1772.

2

3

No. 1. 1.

Den syttende i Januar,

Ak Hvilken Støyen og Bragen,

Af Speile, Commoder, Natskrine og Kar Om Natten til langt op ad Dagen.

2. Hr. Babel! du store Cupidoes Mignon, Man første Visite bor gjøre,

En Svoger af Greven den store Patron. Her sprang baade Vinduer og Dørre.

4

3.

Den første Priis en Slobrok var Som aldrig gager af Minde; Thi Greven den vist baaret har,

De Taare af Øyne maae rinde.

4.

Citrone Sophie det yndige Noer I Lagen blev baaret paa Gaden, Som Ugen tilforn var bleven Moer,

Og ingen det vidste i Staden.

5.

Den omdøbte Jøde, Ach way mir
skreeg ud!

Ich bin ja nicht mehr ein Jude,

Hvem haver til eder Matroser sendt Bud? Spar Bonde begyndte at tude.

6. For 6 Mark blev'en Domino soldt

Fra Jomfrue Mads Madsen den fine. Her hialp ey, Uldriche hun raabte: holdt, holdt! Kløer Bonde begyndte at grine.

5

7. Fra Blomster-Contoret de Vinduer var Beprydet med Blomster og Kranse, Matroserne Blomsterne plukket har, Hvor Møedomme før maatte danse. 8. Kom Brødre, lyster I Fit til jer Brød.

Her er jo Pomade-Contoret; Kiselinken sat paa en Herres Skiød,

Og Ponsen og Glas løb af Bordet.

9.

Madame Diel hun gik i Vinduet at staae, Frøken Hvedemeel raabte forskrækket. Pomade- og Skræder-Contoret ogsaa, Stine Bies paa sin Hest blev udtrækket.

10. Svensk Lise hun sagde, til Sverrig jeg gaaer, Madam Diel begyndte at skraale, Kabuse Cathrine det yndige Noer

Bad Fanden besette de Kaale.

6

11.

Der var stor Vee at see derpaa,

De Russiske skønne Princesser, Ellen Flesk Fitte maatte i Dansen og gaae Tilligemed Peder Betrækker.

12.

Da de nu havde vankt omkring

Forvildet som Luus og som Lopper,

Karen Morell de mødte, hun gik og i Ring, Det Jydske Laar begyndte at hoppe.

13.

Den Halte Knapmager paa Krykke og gik, Madam Lakrisius, Grethe Nifinger, Gergel der sig ey bedre begik,

De dem slet ilde gelinger.

14.

De græde, de sagde den gyldene Tid,

Vi boede saa trygge tilsammen, Forsvundet i Verden, vi leve i Strid. Garder Møller han raabte paa Fanden.

7

15.

Madam Splitternøgen saa nøgen som

Naal

Tog 3 Marks Mand Brun under Arme, Ebbesen og Gergel de gav et Skraal, Thrine Ellebusk skreeg udaf

Harme.

16.

Barberer paa Sæbe-Contoret i Hast Kom til den øvrige Skare,

De havde en Roe, de havde en Rast,

De indsaae da først deres Fare.

17.

Ach Skræder-Cøntøret, ach Lotthe, min

Skat,

Du lille Husar med din Hue,

Min Lotthe og Skræder med Hue god Nat, Hvad nytter Matrosen at true.

18. Vor Hovedes Krone er faldet ned,

De skreeg og klukkede baade: .

Vor Greve, vor Greve, hvor er nu det Sted, Hvor du gave Love og Naade,

8

19.

Men som de saa talte, Fynsk Jochum kom

til,

Mutter paa Trappen begyndte at

trøste:

Ey Fættre Cousiner af Veneris Spil,

Vi kand endnu Fordeele høste.

1

No. 2. Fortsættelse af Frøken-Contorerne's Ruin. Under samme Melodie som Det forrige.

2

; „

3

1.

Lys! Giver nu Agt, I høre skal Hvordan det monne tilgange. I hver en Gade var Jammer-Sal, Enhver mistrøstig

sg bange.

2.

Eya, det var ret ligesom

At Verden skulle gaae under, Nu er opfyldt Sebillæ Spaadom

Med alle sine Jertegn og Vunder.

4

3.

Thi før at det fuldkommet blev,

Da saae man i Luften ar svæve

En Drage, som Qvinde-Tistiller forrev, Og Pons-Boller at zitre og bæve.

4.

Det var de Dage for dette gik an En Lugt af Rom og af Arak. Madam Muurskee nu drikker det klare Vand, Det samme gjør og Lisbet Virak.

5.

Sulfitten greb sine Hoftepuder fat, Saaog de forlorne Patter.

Det er, raabte hun, en Dievels Nat, Jeg slet ikke dette befatter.

6.

Nu gaaer det til som i Jerusalem,

Sagde Skiæv Tarm fuld af Møde, Med Ødelæggelse og Bulder slem,

O vare vi under Muld og døde.

5

7. Madam Storflab aabned sin brede Flab Jeg kand det aldrig glemme,

Den sorte Røv gav og et Gab

Hvor sig Grevinden vilde hiemme.

8.

Katte-Killingen miavet ret ynkelig, Husaren Kiørud monne raabe, Madam Kiørind var og Husaren liig Og Ulv Kloen begyndte at skrabe.

9.

Lorentz Udhaler tog Madam Staabi i

Haand

For sig i Canalen at kaste, Bornholmske Lar ey bange for Vand, Han raabte: Kom, lader os haste.

10.

See her en Rulle Tobak kom ind,

Hr. Forster vor Pibe skal tænde, Hos Mutt i Kanden vi vinder Viin, Kom lader os Døren opspænde.

6

11.

Ach hvilken Bragen i Lammeskind, En Bolig for Luus og for Lopper Mørseren gav en Knald og Vind,

Der vare og nogle Tropper.

12.

Madam Slimkuss raabte sæt Theevandet

paa,

Nu faaer vi, jeg hører her Giester,

Men da de Ruder maatte danse og gaae,

De kommer som skarpskoede Hester.

13.

Strax sprang de Ruder af Vinduet ind, Glas Øyet kom ind og sagde:

Kom ud, kom ud kiere Søster min,

I mit Huus de alt ødelagde.

14.

Rødskieg kastet sin Saloppe paa Ryg, Hvad Fanden, I veed jeg kan danse Un pas de Deux, jeg er jo tryg.
Broder Snuppert kom ind med dm Lanse.

7

15. Hun raabte af Vinduet: Gid jeg faae Skam Om jeg det ey skal hævne,

En Herre mig kaldte et nydeligt Lam Skal eder for Retten indstævne.

16.

Her hialp ey Herre, ey nydelig Lam,

De Skiønpietter blev først bortrøvet, Syltekrukken som altid har været tam, Var bange og meget bedrøvet.

17.

Madam Holtfast viiste sin hvide Haand, Inger Stormkløkke kimer og ringer, Man tog fra Holtfast sine
Armbaand Og Ring' af Juger Stormkloks Finger.

Men Senops Qværn og Smedekang

Blev slagen og ilde medhandlet,

Den Stormklok gav nu en meere Klang, Deres Glæde til Sorg blev forvandlet.

8

19.

Matrose Hullet nu større blev Og Tiæreballen strax udkastet, Grenadeer Lises Mand i Børsten rev, Brænte
Kuss blev og antastet.

20.

Den Tranlampe og Skoevor blev blandet i et,

For Støvle og Skoe at smøre.

Den Svamp man dyppede i det Fet,

Og Skaden blev derfor destørre.

21.

Kort sagt i alt Tredsindstyre de var,

Som udi Græsset maatte bide.

Med dem man dog Medynksomssed bar,

For Synderne maatte de lide.

1

Nyeste Beskrivelse over Nun-Cantorenes Udfeyelses-Fest paa den Extraordinaire Flyttetid

i deres Gader,

som skede ved

Creti og Pleti,

om Natten til den 18 de jan. 1772.

Tilligemed den flyttende Skares Begrædelse over at Udfeyelsens Fest ey maatte blive holdet oftere end den ene Nat.

Kan af Liebhabere synges som

Jephtas Viise

Kiøbenhavn 1772,

trykt hos Morten Hallager, boende i store Fiolstrædet.

2

3

1.

Det hændte sig, at der et Sammmenløb blev Af Creti og Pleti paa Gaden.

De hurrende tumlende Dagen bortdrev.

Og løbe omkring udi Staden.

Der Aftenen kom,

De enedes om,

At gjøre sig galne og glade.

2.

Paa Rov og pan Bytte be bøde til Giest, Og det i en Hast blev besluttet.

At de vilde holde Udfeyelses-Fest,

Som mangan en gjorde betuttet.

Hvor det blev bevidst,

De komme tilsidst,

Der Alting af Veyen var puttet.

4

3.

Nu ville vi høre, hvorledes det gik. Hvordan de den Flytning begyndte: Saasnart de den Grille i Hovedet fik,
De stormede til Een, de yndte.

De elskte ham høyt,

Hans Værelser drøyt

Sit Elskovs Beviis de forkyndte.

4.

Den gode Mand havde det ypperlig fat: Grev Struensees Yndling han kaldtes. Men da Monsieur Greven i
Fængsel var sat, Hans Gaard til en Prøve udvaldtes.

At vise hver Giest,

Udfeyelsens Fest,

Den derfor med Grumhed anfaldtes.

5. Som Katte de klavrede op og rev ned. Og flyttede alt ud af Huset.

De slæbte med Møbler og Klæder afsted. Og om i hvert Hjørne blev snuset.

Der Frakker og var.

To Skilling et Par,

Blandt Hoben, som sused og bused.

5

6.

Udfeyelsens Fest var det selsomste Spil, Som nogen har hørt af at sige.

Alt hvad de fik fat paa, de egned sig til, Og ventede at rane sig rige.

De tog med Gevalt,

Og falbøde alt:

Saa Marked der holdtes tillige.

7.

De Porte og Dørre afløftede, borttog Dragkister, Chatouller og Senge;

De feyede ud i hver eneste Krog,

Og rensede Huset faa længe,

Til ikke en Fier I Huset var meer.

De var ubehøvlede strænge.

8.

Top Daler var Prisen paa Kaklovne da; Alt Øvrigt i Forhold med samme.
Der spurgtes ey om, hvor de havde det fra; Og ingen dem torde udskamme.
Hvert Jomfrue-Cantor Nu gruede for,
Den Ulykke skulde det ramme.

6

9.

Nat-Nymfernes Hierter da klappet vist har, Paa Timen dem meldtes af Rygtet,
At han, der for dem ret som Hovedet var,
Ey meer af vor Pøbel blev frygtet.
De forud nu faae,
Det vilde saa gaae
Med hvert et Huus, som var berygtet.

10. Spar-Bonde, Klør-Bønde, Betrækker og fler Som Kiendere selv veed at nævne,
Bestyrees og daaner ved dette, som skeer.

De raaber: Hvo vil os nu hævne?
Hielp, Struensee! nu!
Som kom os ihu!
Fy, Du er ey værd meer at nævne.

11.

Skali vi saa medhandlet, fordi at Du faldt? Ak see! der staaer Skaren for Døren!
De feyer alt ned! — Hey, hør Vægter! Gevalt! Ney, Vægteren har ingen Øren.
Hvor skal vi flye hen?
Er ingen vor Ven?
Vi stakkels elendige Børen!

7

12.

Vi ere i Flugten; vor Frihed er endt! Vor Frækhed og Dristighed straffes.
Vist Pøblen af nogen mod os er udsendt» Men mon Bi dog reent skal afskaffes? Ney! stilles tilfreds!
I ey allesteds
Af Udftyer-Næverne traffes

13.

Det Pøbelens egen Hævngierrighed var Af Glæde for Struensee sattes,
Som mægtig blev alle Nat-Nymfers Forsvar; Og gid det dem altid maa fattes!
Hvo skulde vel troe,
Her boede i Roe

Saa mange af dem, som her skattes.

14.

Men Flytterne klager og giver sig sterk, For de ey paa ny maae begynde,

At fuldføre deres Udfeyelses-Verk,

Og flere sin Afsked forkynde,

Mod hvert Hun-Cantor,

Som end er i Flor,

De brænder af hæftigste Brynde.

8

15.

O maatte Vi bare! De prøver derpaa. Men saadant et Opløb bør hemmes.

Man kan vel desuden Nat-Nymferne naae, Som aldrig saa hemmelig giemmes.

Jo god Politie Kan gjøre os frie,

De her ey paa nye skal forfremmes.

16.

Saaledes Udfeyelses-Festen blev holdt, Den andre har ogsaa beskrevet.

Nok Omsnak og Uroe den haver forvoldt,

Og nok giennemheglet er blevet.

Rat-Nymfernes Flok

Ydmygedes nok

For det de har hidtil bedrevet.

1

Nyeste Beskrivelse over Hun-Cantorenes Udfeyelses-Fest paa den Extraordinaire Flyttetid

**i deres Gader,
som skede ved
Cret og Pleti**

om Natten til den 18 de Jan. 1772.

Tilligemed den flyttende Skares Begrædelse over at Udfeylsens Fest ey maatte blive holdet oftere end den ene Nat.

Kan af Liebhabere

synges som

Jepthas Viise

Tronhiem, Trykt Aar 1772.

2
3

1.

Det hændte sig, at der et Sammenløb

blev

Af Creti og Pleti paa Gaden.

De hurrende tumlende Dagen bortdrev, Og løbe omkring udi Staden.

Der Aftenen kom,

De enedes om,

At gjøre sig galne og glade.

2. Paa Rov og paa Bytte de bøde til Giest, Og det i en Hast blev besluttet,

At de vilde holde Udfeylses-Fest,

Som mangen en gjorde betuttet.

Hvor det blev bevidst,

De komme tilsidst,

Der Alting af Veyen var puttet.

4

3.

Nu ville vi høre, hvorledes det gik, Hvordan de den Flytning begyndte: Saasart de den Grille i Hovedet fik, De stormede til Een, de yndte.

De elskte ham høyt,

Hans Værelser drøyt

Sit Elskovs Beviis de forkyndte.

4-

Den gode Mand havde det ypperlig fat: Grev Strruensees Yndling han kaldtes. Men da Monsieur Greven i Fængsel var

sat,

Hans Gaard til en Prøve udvaltes,

At vise hver Giest,

Udfeylfens Fest,

Den derfor med Grumhed anfaldtes.

5.

Som Katte de klavrede op og rev ned, Og flyttede alt ud af Huset.

De slæbte med Møbler og Klæder afsted, Og om i hvert Hjørne blev snuset.

Der Frakker og var,

To Skilling et Par,

Blandt Hoben, som sused og dused.

5

6.

Udfeyelsens Fest var det selsomfte Spil, Som nogen har hørt af at sige.

Alt hvad de fik fat paa, de egned sig til, Og ventede at rane sig rige.

De tog med Gevalt,

Og falbøde alt:

Saa Marked der holdtes tillige.

7.

De Porte og Dørre afløftede, borttog Dragkister, Chatouller og Senge;

De feyede ud i hver eneste Krog,

Og rensede Huset saa længe,

Til ikke en Fier I Huset var meer.

De var ubehøvlede strænge.

8.

To Daler var Prisen paa Kaklovne da; Alt Øvrigt i Forhold med samme.

Der spurgtes ey om, hvor de havde det

fra;

Og ingen dem torde udskamme.

Hvert Jomfrue-Cantor Nu gruede for,

Den Ulykke skulde det ramme.

6

9.

Nat-Nymfernes Hierter da klappet vist

har,

Paa Timen dem meltes af Rygtet,

At han, der for dem ret som Hovedet var, Ey meer af vor Pøbel blev frygtet.

De forud nu saae,

Det vilde faa gaae

Med hvert et Huus, som var berygtet.

10.

Spar-Bonde, Klør-Bonde, Betrækker

og fleer,

Som Kiendere selv veed at nævne, Bestyrkes og daaner ved dette, som skeer. De raaber: Hvo vil os nu hævne? Hielp, Struensee! nu!

Som kom os ihu!

Fy, Du er ey værd meer at nævne.

11.

Skal vi saa medhandles, fordi at Du faldt? Ak see! der staar Skaren for Døren! De feyer alt ned! —Hey, hør Vægter! Gevalt!

Ney, Vægteren har ingen Øren.

Hvor skal vi flye hen?

Er ingen vor Ven?

Vi stakkels elendige Børen

7

12.

Vi ere i Flugten; vor Frihed er endt! Vor Frækhed og Dristighed straffes.

Vist Pøbelen af nogen mod os er udsendt. Men mon Vi dog reent stal afskaffes i Ney! stilles tilfreds!

I ey allesteds

Af Udfeyer-Næverne traffes.

13.

Det Pøbelens egen Hævngierrighed var Af Glæde for Struensee sattes,

Som mægtig blev alle Nat-Nymfers

Forsvar;

Og gid det dem altid maa fattes!

Hvo skulde vel troe,

Her boede i Roe

Saa mange af dem, som her skattes.

14.

Men Flytterne klager og giver sig sterk, For de ey paa ny maae begynde,

At udføre deres Udfeyelses-Verk,

Mod hvert Hun-Cantor, Som end er i Flor De brænder af hæftigste Brynde

8

15.

O maatte vi bare! — De prøver derpaa. Men saadant et Opløb bør hemmes.

Man kan vel desuden Nat-Nymferne

naae,

Som aldrig saa hemmelig giemmes.

Jo god Politi Kan giøre os frie,

De her ey paa nye skal forfremmes.

16.

Saaledes Udfeyelses-Festen blev holdt, Den andre har ogsaa beskrevet.

Nok Omsnak og Uroe den haver forvoldt, Og nok giennemheglet er blevet.

Nat-Nymfernes Flok Ydmygedes nok

For det de har hidtil bedrevet.

1

Det ulykkelige Udlæg, som skeete uden Dom og Execution Natten imellem den 17 og 18 Januarii paa de 56 Ponse-Kontoirer og Ølkipperere, samt Betienternes

Ubarmhiertighed imod det smukke Kiøn, som gjorde Forretningen.

Kiøbenhavn, 1772.

Trykt og findes tilkiøbs hos Joh. Rud. Thiele boende i stors Helligeiststrædet.

2

3

No. 1.

Udlagt paa Hr. Babels Contoir en Deel Sølv Lysestager med halv udbrændte Lys; en dito Themaskine med halvkogt Vand, som stod paa Ilden, 12 Par Thekopper tegnet med alle Slags engelske Skøger, 12 Par The dito med Grevens Vaaben, og en Kløystersprøite, hans Søgere, en stor Glas Lysekrone i tusinde Stykker, en Plydses Kanapee uden Sæde til at strække sig paa, et forgyldt Consulbord uden Been, en Deel

4

4. prægtige Kabinetstykker, som forestillede alle hans bestemte Mameseller, en Deel i denne Sommer brugte Bassetkort, som har kostet mangens Velfærd, en proper Underofficeer Hesselkiep, som Har danset paa mangan Soldater-Ryg i forrige Tider, en Deel kouleurte Lamper lidt beskadiget, saa de ei kan bruges i Kongens Have til Sommer; da ovenmeldte ikke kan strække til at betale med, har man borttaget Vinduer og Dørre, samt Kakkelovner og Betræk.

No. 2.

Udlagt hos Stine Pies og fynske Jochum deres fælles Boe, tilhørende ude i Dybensgade, en Bolle fuld af varm Pons, samt Kiselinkens Sang over Ponsen, smager allerbest hos de smukke Horer, en Skindpung med en Deel Pieser fra gamle Tider, en dito med fynske Rixorter, som nyelig vare fortiente, et prægtigt Sæt med

stive Pølser, to og en halv meget fine Særker, større udskaarne over Patterne, og noget tyndt slidt for paa, Madamens-Uhr, som Matroserne rev af hende, for at see hvad Klokken var, en Kane og Hest, som blev solgt strax i Mangel af Staldrom.

5

No. 3.

Madame Horn i dito Gade.

Skufferne af et Eege Chatol uden Nøgler, en grøn Popegoi, som kan snakke, og sige: Min Engel! skal vi gaae i Bagstuen, og see mit Kammer, en Muurskee og Kalkekost, som brugtes om Sommeren, naar Fortienesten var slet i Huset, Endestykkerne af den bløde Sirtses Seng, en Regning paa en Deel opstukne Sætter til Illuminations-Aftenen.

No. 4. Gerel i dito Gade.

En Deel propre Vindues Malusier, Hvor Tøsene stod bag ved, og vinkede af Mandfolk, en prægtig VæderskindS Saloppe, som Lotte længe haver holdt her for Hendes Ring, fom en skallet Muus, en Slump Ædike, som brugtes til Pons i Steden for Citronsalt, Hvoraf mangel een fik Mavepine.

No. 5.

Grævlingeinden.

Et propret Gulduhr, som har kostet hendes Søsters Couleur, en Deel rare engelfte

6

Penge, som gode Venner forærede Hende, for at have den Ære at følge hende hjem fra Ebbesens Dandseplet, Vertens Kiolderskuur en Deel beskadiget, men Madamens Kielder er endnu i brugbar Stand.

No. 6.

Hos den franske Madame fra Jylland i dito Gade.

Et stor Strygjern til at stryge de krøllede Skiørter med, tvende oppudsede Skiøger, som kan bruges til Skilt, at staae i Deren om Aftenen.

Steenhukker Contoirtet i dito Gade.

En stukken Klokke lidt bæget, en Matros Kabus, som stod i Pant for en Sopken, et Par Øren-Roser med Citronkierner indlagt i Tin, som skinner ved Lys.

No. 8.

Franzen i dito Gade.

Pokkelen af en af Smaatøsene, en Deel Marks Ponseboller, som alle faldt ned og

7

gik i mange Stykker, da Matroserne raabte: Hurra.

No. 9.

Splitternøgens Contoir i dito Gade.

En Muurskee, som var meget tungere i Haanden, end et Glas Pons, en Tyrepidsk, som har dandset ofte paa Ryggen af Madame Splitternøgen, Hvorfor hun og har lukt sin Kielder i, og flyttet paa en Sael.

No. 10.

Ellen Kalluns i dito Gade.

En halv Portion Æbleskiver til 3 for 1 Skilling, den ene blev siddendes i Halsen paa Ruffersken af Forskrækkelse, en stor Puderqvast, som en Haarskiærer sat Paasken i Pant for det han kløde hende.

No. 11 og 12.

Hjørne-Contoirerne af Nellekegangen

i dito Gade.

Nogle komplette Senge, uden Endestykker, et Kistelaag uden Nøgel, en Deel varme Kakkellovns Plader.

8

No. 13. 14. 15. 16.

i Nellekegangen.

Et halv Glas Rom, som var glemt pag Bordet af Angest, en Deel got Sengehalm til Hoftepuder, en Deel gode Stole uden Been.

No. 17.

i Laxegaden.

En Æske fuld af Madamens blaa Øine, som hun fik af Manden, naar hun lod sig finde i hans Paasyn, tvende Skobørster og en Svamp, som han er avangeret fra til denne Værdighed, Madamens Skudsmaal fra Skræder-Contoiret, hvor hun, som en ærlig Pige, har klinker med Ponse-Glasset, og holdt sit Tøi i brugbar Stand.

No. 18.

Skræder-Contoiret i dito Gade.

Et prægtig Klaveer, naar Skruppen spille derpaa maatte alting staae hos Mandfolk, samt en Deel Fleskesinker i Skorstenen, en Skrædersax rustet af Pons, som nu kan være god, et Brændeviins Ansigt fuldt af Venus-Blomster.

9

No. 19.

Hos Klørknekt i dito Gade.

Der halve af en blaaplettet Saloppe, et Par Fløiels Buxer med en Styrmands Pind udi.

No. 20.

Sadelmager-Contoiret i dito Gade.

Tvende kouleurte Lokkeduer uden Bur, en Portion hvid Pølse, som Skiøgen fik kun Enden af, da Betienterne bankede paa Vinduerne.

No. 21. 22.

Tvende smaa bægede Contoirer

i dito Gade.

Her fandtes kun lidet, to Dyner uden Fiær, et Par vie Buxer, en Serk uden Nederdeel, et Par Skoe uden Hæle, et Par Strømper uden Sokker i.

Blomster-Contoiret.

En proper Sirtses Seng i alle slags Stykker, Anne Roskilds pudrede Aftentour,

10

som klædte hendes gamle Rufferskes Ansigt meget got, Vertens Affed fra Kammeret, som Fuldmægtig, og hans Borgerskabs Brev, som Horevert.

No. 24.

Pomade-Contoiret i Ulkegaden.

Et prægrig Flors Forklæde, som Patterne skinner igiennem, og giver Appetit, et stukken Kofte og Skiørt, garneret med aftrykte Citronskaller.

No. 25.

I Rullen.

En rød Filtes Klokke, foeret med smaa sorte Pletter, som ikke rører sig førend Heden kommer i Veiret, en fiin Serk med Manskietter uden Ermer.

No. 26.

Det lille Skræder-Contoir.

Et Par røde Buxer med stiv Pidsk, et Par fine Lagener noget besmurt med Skoe- og Støvle-Sverte.

11

No. 27.

Stolemager eller Husar-Contoiret.

En Husarhue, som har den Kraft, naar den stod i Døren om Aftenen, at trække Galonering, en Drikke-Skaal, K*** Skaal i Fyen, og P*** paa Torsinge.

Ro. 28.

Sporemager-Contoiret.

En god Fiil til at file Huller med, at Sporen kan gaae ind, en grønstribet Kofte meget snever i Livet, men hesselig viid for paa.

No. 29.

Vogter-Contoiret i Smedens Gang. En god Seng, som stod parat, naar nogen vilde have en Portion Kone om Natten, og man ingen anden Steds kunde komme ind. No. 30.

Trompeter-Contoiret i dito.

Et Mundstykke til et staaende Instrument med Noder til, her maatte det gaae efter Takten.

12

No. 31.

Madame Franzen.

En reen Seng uden Horepletter, dansk Brændeviin i en Flaske til Matroser, og Fransk i en anden med Flyndere til smaa Herrer.

No. 32. Grethe Niefænger.

En Deel Citroner, som vare indkøbte til Pons, en Deel Femtenskillinger, som skulde være Mandens Dagpenge, for ikke at være hjemme i Veien for dem, som havde Lyst at stikke den tiende Finger ind til hende.

No. 33.

Det jydsk Laar.

To bløde Gramsfugle uden Fiær, en deilig Ponse-Vise, som lyder: Tak skal du Have, for du drak saa brav, Tak skal du have for du stak saa brav; en Deel Glas, som ere klinkede i Stykker.

13

No. 34.

Garder Møllers Contoir.

Et Par gode Sporer til al ride de dovne Mærer med, 9 Stykker Dyner, de fleste

Uden Fiær,

No. 35.

Billiard-Contoirtet.

En Silke Morgenkiol til at kneppe for paa, et høit accomoderet Haar, vel kneppet, nogle Billiardstokke at støde til Hullet med.

No. 36.

Sæbe-Contoirtet.

To propre Sæbe-Huller til at skumme, en Ponse-Bolle, som et Barbeerfad, Lommen af Madamens Underklokke, lidet fugtig.

No. 37. 38.

Pugle-Øl og Ponse-Contoirtet.

Falbladerne af et Skiørt, Duske af en Husarhue, Overdelen af et Locum, Gulvet en Stuen, og er Læs Sand i Kielderen.

14

No. 39.

J. Holm.

Posen af en Fløiels Kaabe, Ermet af en Serk, et propert filleret Forklæde med Lommehullet for paa, lidt fugtig.

No. 40.

Ebbesens Dandseboe.

En Deel Dandseskoe med røde Hæle og ingen Saaler, Grevindens Silke Strømpebaand, som hun tabte sidst hun dandsede.

No. 41.

Mads Madsen.

En kalkonsk Høne, en lille Puttes lange Kofte, som Posen blev reven af, en Pulemøse med Bedrøvelsens Baand.

No. 42.

Maler-Contoirtet.

En stor Muffe uden Haar, en Peruke med en engelsk Fløite i Nakken, tvende Ølkrukker med forliebte Farver.

15

Tvende Contoirer i Christenbernikovstrædet.

En Særkekyllinger i et Pudevaar, en sort Sultan til et Sæt af kouleurre Haar, en Dom over tre Marks Manden, to Bagbeen af en Kariolhoppe.

No. 45»

Mutter paa Glastrappen.

En Deel ubrugelige Ponse-Boller, tegnet med en nøgen Venus, en Deel nye Vinduer uden Glas, en Kaffekande med en Slump Kaffe, og tre Mark derfor blev glemt at putte i Lommen, da Forretningen skeete.

No. 46.

Jøde-Contoirtet.

En prægtig Hund, som er den beste, K. lekker, man kan faae Cicilies Tøffelhæl, som af Angest sad fast i Mellemdøren, en Salvekrukke til sure Been, en Snustobaks-

16

61

daase fuld af Sminkeflor, en stor Engel, som kan fløite, Trappen til Huset.

No. 47.

I Gottersgaden.

Et fineret Chatol uden Skuffer og Nøgel, en Ponseskee, som en Jødelampe, et Skilderis, hvor Tøsen animerer endnu til en Bolle Pons.

No. 48.

Madame Stivstaaen, og smukke Grethe.

En Deel Ølkander uden Bund, et Skriin til at putte Grethe i.

No. 49.

Garneringen til en Kofte, Jomfruens Pas fra et andet Contoir, et Leiebret at Hænge ud, hvorpaa stod skrevet: Her er Logementer til Leie for liderlige Personer.

17

No. 50.

I Adelgaden.

En Deel smukke betrokne Contoir-Underdyner, meget kunstig for Fruentimmer at ligge over, en udstoppet forliebt Pind til at kløe sig med, en Modelseng til Prøve, meget blød og angenem.

No. 51.

I store Kongensgade.

Et Par sine hvide Underbuxer til at konservere fiin Hud med, en halv slidt løien Garnering, en lang stiv Haarnaal at pille i Haar med.

No. 52.

Kniplings-Contoiret.

En Kniplings Æske fuld af falske

Haarbukler og dito Nakker, meget vel kneppet, nogle forgyldte Lampetter uden Glas, en stor norsk Perle med et aflangt Hul i Midten.

18

No. 53.

I Vognmagergaden.

Er Par indfattede forliebte Øine, kantede med Ryslæder, Jomfruens Muffe nyelig kommen fra Bundtmageren, en stor Svants til dito Muffe.

No. 54.

Slagter-Contoiret i Peder Hvidtfeltstrædet.

En lang Kalverumpe, et Hængetræ at ride paa, et stor Fritboer at bore Hul med, nogle Alen tyk Pølse, en stor Soe

sette. No. 55.

I Magstrædet.

En stor Taskepung med Gramaser, et sribet Netteldugs Skiørt med Split for paa, et Par hvide Silkestrømper med røde Svikler uden Saaler, en Deel Haar-Pommade.

19

No. 56.

I Endeløvstrædet skeete intet Udtog, for de betalte med Penge og gode Ord.

En Deel Vinduer og Døre bleve strax forauktionerede.

Bliver alt dette ikke indfriet inden den 17 Januarii 1773, bliver det solgt til de Høystbydende.

20

1

En satyrisk Fortegnelse
paa
En Deel Pretiosa, Guld, Sølv,
Tin, Kobber, Messing og Jernfang,
Trævahre, Linnet, Gang- og Senge-Klæder,
Bøger og Skilderier, med adskilligt andet
meere: som er funden paa Gaden Fredagen den
17 Januarii, og som ved offentlig Auction til

de Høystbydende skal bortsælges den 32 Januarii, som først kommer, ved Gammel Strand. Og meldes til behagelig Efterretning, at Betalingen skeer Contant ved Vahrens Annammelse, til den som ved Auktionen dertil bliver authoriseret; Thi ville de Lysthavende behage sig til bemelte Tid

og Sted at indfinde.

Kiøbenhavn, trykt hos P. H. Hdecke,

1772.

2

Guld.

1 Et Guld-Uhr, som viser Dag og Datum,

og repeterer Lykker og Ulykker.

2 En Guld Pitzier-Ring med et stort udgraveret

Vaaben og Navn i, lidet stødt i Kandten.

3. Tvende emallerede Braseletter, hvorpaa staaer afbildet Utaalmodighed.

Sølv.

4 En Sølv-skaal med Laag, fuld af Jammer, vog 36 1/2 Lod.

5 Et Garnitur Sølv-Spænder med u-ægte Steene indfattet, som har glimret meget stærk.

6 Et Sølv-Bæger fuld af Qvinde-Graad, Forgylningen sidder endnu paa Kanterne.

7 En Obligation som intet meere gielder, dog nyttig for Eftertanken og tienlig for en anden Gang skyld.

3

Tin, Kobber og Messing.

8 Et stort Tin Præsenteer-Tallerken, hvorpaa staaer en Lekker-Bidsken, som endnu er varm.

9 In stor Basker. Kobber-Kiedel, hvorudi en stor Deel skident Tøy kan rummes.

10 Et halv Dosin Tallerkener, hvorpaa endnu sidder Fittet af nogle Capuner.

11 Et stort Tinfad med Østers, hvoraf de halve ere aabnede.

Linnen, Gang- og Senge-Klæder.

12 Tvende store Dynner med Dammastes Overtræk, lidet beskadigede.

13 En Bolsters Underdyne med en stor Plet paa.

14 5 Dosin Narkapper uden Bendler.

15 Et Forklæde af fileret Arbeyde med et Hul paa.

16 12 1/2 Dosin Særker, somme Skæver lidet gnavede og tyndslidte, dog overalt heele og reene, og tienlige til at bedække Skyldigheden med.

17 En Hovedpude lidet revet i Kanterne.

18 En stor Deel smukke Masqver, lidet gnavede og forstødte paa sine Stæder, tienlige til at holde Kuld og Slud ude med, naar de bliver vel aftøede inden for.

4

19 Et Bundt Fruentimmer Skoe og Tøfler, tienlige til at gaae inden Dørre med.

20 En Deel Fruentimmer-Forklæder, lidet forkrøllede.

31 En Silke Adriene, brocheret og besat med adskillige Figurer.

22 En Deel Fruentimmer Hovedtøy, indvendig lidet vaade af Glæde og Angest.

23 Nogle Tørklæder, smutsede paa sine Stæder, dog heele.

24 Længden af et Stykke Lærred, som bliver solgt i Stykkeviis.

Trævahre og Adskilligt.

25 En heel Kiste fuld af Uskyldigheder. Disse Vahre kan tages i Øyesyn Dagen for Auctionen. Dog erindres for Sikkerheds skyld, at Bunden af Kisten er ude.

26 En Flaske fuld af nogle Betrængtes Taarer, som selv er skyldig i deres egen Jammer.

27 en Sidsisken Med et Buur som synger meget got.

28 En heel Bylt fuld af Klage, frembragt af en Vægter, som har fundet den paa Gaden.

29 4re Flasker fulde af Hiertestyrkende Draaber som giver god Appetit.

30 12 Kurve fulde af Fortrydelser.

5

31 3 a 4 Skiepper fulde af Latter.

32 2 Dosin Brilller, gode til at see langt fra med.

33 70 Næver fulde af Graad.

34 et Flaskefoder fuld af adkillige Draaber, nyttige for et fortunlet Hoved.

34 en Kurv fuld med adskillige Slags Confecter.

36 Et Chatol fuld af Utroeskab og egen Interesse.

37 En gandske nye Stoel, forgyldt paa Bagsædet; men noget af Forgyldningen er bleven mat.

88 Et perlefarvet Spille-Bord, hvorpaa endnu staaer en Deel Beeter. NB. Kiøberen til Bordet faaer Beeterne for intet.

39 Et stort Glas-Skab fuld af Angest; men Ruderne er ude.

40 En Deel halve og heele Punche-Boller, hvorudi er en liden Portion varm Punch tilbage, som endnu ryger.

41 En liden Æske fuld af Samvittigheder, som ere blevne vaagne.

42 Varmen af en nedtagen Kakkelovn. NB. Kiøberen til Varmen faaer. Kakkelovnen for intet.

43 5 store Casser fulde af Frimodighed, endnu frisk og i Behold.

44 Et Oxehoved, forher udtømmet, men fyldt igien af Graad og Latter.

6

45 Et Par umage Heste-Skoe. .

46 2 Skippund Vindues-Blye, meget tienlig til at lodde med.

47 Fiire 10 Potts Flasker fulde af Graad, vel tilproppede og forseglede.

48 Overdeelen af en Eege Dragkiste, uden Beflag.

49 2 Casser med smaa Flasker fulde af Medicin, nyttige til at curere alle flags Sygdomme med.

Nogle Haar af en Hesterumpe, tienlige til at giøre Svøber af.

51 En Deel Gade-Dørs Nøgler, somme med heel og somme med halv Kam, sælges under eet.

52 Øret af en Loppe, som undgik med heelt Skind i sidste Bataille.

53 en Sæk fuld af Samvittigheder, noget beskadiget.

54 50 Citroner halv overskaarne, dog endnu saftige og friske

55 Et smukt Glas, med et galant Navn og Zirater omkring beprydet.

56 7 Casser fulde af adskillige slags Tanker. 57 103 Bouttellier halve og heele fulde af Rom, af diverse Sorter og Smag.

58 Et Dække fuld af trampende Tilbedelser, med et lidet Hul paa Midten.

7

59 En Strippe fuld af Samvittigheder, som lekker lidet.

60 En Lygte uden Glas, dog saaledes dannet at den giver et stærk gennemtrængende Skin fra sig. Bøger.

In Folio.

61 Uskyldigheds Beskyttelse og Lasters og Rænkens Aabenbarelse, 2 Volum.

62 Forslag om et almindelig Fornøyleses-Huuses Oprettelse, tillige med en Forestilling paa hvad Maade det best kunde indrettes Riget og Landet til Nytte. Fra en bekiendt.

63 Grundig Afhandling om den Troeskab og Kiærlighed en Kone er sin Mand skyldig. Lidet defect i Midten.

In Quarto.

64 De Troendes Lov og Taksigelse for den Striid der blev ført imellem Michael og Dragen. 2 Volum. paa Vers.

65 Den Babyloniske Hores Reysebeskrivelse.

66 Kort Afhandling om den nye Klapjagt.

In Octavo,

67 Finken-Ridderen, nyeste Edition.

62 Den tynde Lykke, Manuskript.

8

69 En kort Beskrivelse over det lidet Natu ren er fornøyet med.

72 Den opdagede Ræv, første og andet Hefte. 71 Epigrammata over Dragen af Babylon. 7 2 Den ulykkelige Boleres lykkelige Skiæbne»

73 Løragtigheds Beskrivelse.

Skilderier.

74 Achitophels Portrait i fuld Corpus, med en prægtig udgraveret Ramme omkring, oven i Rammen er en liden Rift.

75 Susanne Historie, inverterer.

76 Et Skilderie som forestiller et Serail, af en bekiendt Mester.

77 Et Stykke som forestiller en Haand der rekker ud fra Skyerne og pæger paa en

Krone, vel giort.

1

Poetisk Beskrivelse
om
smaae Gadernes
Ødelæggelse,
samt

den store Skade, som sammesteds skeede Natten til den 18de Januarii 1772.

Sangviis forestillet

under

sin velindrettede Melodie.

Kiøbenhavn,

trykt hos Morten Hallager, boende i store Fiolstrædet.

2
3

Flyv Geist med Hastighed! Laan udaf Icaro hans Vinger, Og sæt dig sagte ned,

Der hvor Matroserne sig svinge, Giv nøye Agt,

At efter Tact De Husene nedfeyer.

See! agt! og skue!

At med god Hu De taer, hvad Verten eyer.

2.

Men vogt dig nøye, at

Du ey hans Skiebne faaer at friste; Thi om de faaer dig fat,

Dit Vingebeen du vist vil miste

Du stille maae I Afkrog staae Og see, hvor frisk de fægter;

Men spørges der,

Om du og er

I Leegen - du det nægter!

4

3. Min Geist strax krøb afsted

Og sig i stille Roe nedsatte - Den saae, hvor de rev need,

Og op af Veggen kunde klatte; Han roelig faa,

Dem glade gaae Langs op og ned af Gader; Hvor de med Skrig Foreened' sig I Klyngeviis og Rader.

4.

Det var en Ynk at see,

Hvor Stine, Grethe under Armen Tog fat, og trippede

Saa sagte bort, i all Allarmen. Men det var dog For disse Skrog En Trøst, at dennem mødte,

En lille Ven Som tog dem hen, da Hiertet i ham blødte.

5

5. 5.

Den Tid ret lignede,

Om jeg det ellers kan besinde.

Salems Forstyrrelse,

Hvorover Taarene mane rinde. Hist raabte man Hvad trække kan Vi Jer min S** skal finde, Madame Pies Med sit Gefies Alt-Mutter og Grævinde.

6.

De snusede omkring,

Og fandt enhver, de søge vilde

De kørte ret i Ring

Og viiste sig — flink — tapre - snilde. Vivat —! hurra?

Hold Eder bra'?

I flinke Camerater.

Saa raabte de Og hoppende

Langs hen af Gaden prater.

6

7.

Nu feyede de need

Glas, Dørre, Ruder, Vinduer, Karme, Og giorte reen Beskeed,

Med Mund, med Fødder, Næver, Arme. Hist løb en Flok,

Som havde Nok - Og her kom Karle, Dreng,

Som fast i Troe,

Sig kunde snoe.

Og bar paa Ryggen Senge.

8. Hist Ruderne gik ind,

Som lystig klingede i Takten,

Her Topper for fuld Vind,

Fløy bort i Hast, men glemte Fragten. Der Doris gik,

Som neppe fik

Sit Smaaetøy ret indpakket;

Det var stor Nød

Og ret et Stød,

Da Tiden var for stakket.

7

9. Stor Vidne derom bær

Lax Ulke- Dybens- Øster-Gade, De syndre Huse der

Fortælle kan den store Skade. Her raslede Vinduerne -

Her stærk Dørre knage; Der klingede Ponc Bollerne,

Med største Graad og Klage.

Landflygtig løb de om

Huusvilde, nøgne, og forladte,
Og paa hvad Sted de kom,
Man slutted Kiøb' om deres Skatte,,
Den Top og Svands,
Som Aften-Glands
Hvormed de Giester lokker;
De nette Skoe
Me Spænder toe
Den fiine Særk, og Klokke.

8

11.

Chatol, med Bord og Speyl
Lampetter med og Dragekister,
De greb og tog ey feil.
Hvorved de Stakler alting mister. Hvad de med Flid,
Tid ester Tid Saa møysom sanket haver,
De maae nu see,
Med største Vee,
Paa Gaden, rokker, raver.

12.

Uh! ach! jeg klage maae
Den store Nød, den Spot, og Skade Saa mange Huuse staae
Forstyrrede i hver en Gade.
Som gjorde Gavn,
I Kiøbenhavn'
Og trøstede saa mange.
Men tænk dog ey,
De af slig Rey Herefter blive bange.

1

En saare mærkværdig Spaadom Om

Greve Struensees formastelige

Forbrydelse,

og den derpaa fulgte

almindelige

Forstyrrelse,

som skede Natten imellem d. 17de og 18de Januarii 1772. nu funden i en af Sparbondes Dragkisteskufter,

og siden

til Trykken befordret af en

Nat-Pikkeneer.

Kiøbenhavn, trykt hos Morten Hallager, boende i store Fiolstrædet.

2

3

Vidi ego vexatos varia difcrimine Ovenus.

Kom kiere Børn til mig og hør andægtig til Jeg som en sanddrue Mand til eder sige vil,

Hvad Skiebne Eder skal henimod Verdens Ende I maae mig troe vist omsider engang hende

4

3

Jeg som kun ere ubelæst, enfoldig Mand Med Høye Ord min Tale ej belægge kand.

Men det dog Sandhed er, hvad jeg vil Eder sige — Og Tiden Viise skal — jeg eder ey vil sviige,

I har vel læst en Bog, som er udgivet af Den Mand som fra Jerusalem med Tigger Stav, Paa Jordens flade Kreds, bestandig skal omvandre Og som hver Øyeblik, sin Boepæl maae forandre.

Skoemager-Profession — han havde ikkun lært Og derfor det og var, saa meget meere sært.

At han som ved sin Læst, og Maal var kun opdraget, Saa stoer en Sandhed har om Verdens Tiid opdaget.

Men hør kun nøye til — og uden Skrupel: Troe, Hvad jeg, som gammel nu — udi min stille Roe,

Om Eders Skiebne spaaer, som vist opfyldet bliver Thi det mig er indblæst, alt hvad jeg her opskriver.

5

I derfor Eder selv, for Skaden takke kand,

Naar I vil ikke troe — en sanddrue, ærlig Mand,

Og jeg ey andet veed, til Eders Vel at giøre,

End, det mig er betroet i Pennen at udføre. —

Naa 2 til 7 — for 1, i Almanakken staaer —

Og 17 ten Dage i den første Maaned gaaer Og Solens klare Glans med Maanens Skin omskifter, Vogt Eder nøye da, for stærke Folkes Bedrifter.

Just som I udi Fryd — Med Glasset siger klink.

Og Poncens Stærke Dunst, gjøre Eder varm, og
flink,

Og i det Øyeblik, da I, med Eders Arme Omfavne Kieresten — begynder det at larme.

Knap Poncen druket bliir, og Bollens Bund I seer, Knap tripper I afsted — for at tillave meer,
For I, med største Skræk, skal Vinduet knække høre, Og beeget Næve see — den stærke Dør indføre.

6

Og naaer I tænke vil — hos Gienboe Trøst og Raad, At finde, hører I, et Echo af Jer Graad —

Thi udi samme Nød, han sig og skal befinde —

En saadan Fare, ey de ældste Folk skal minde.

Myndt af Sølv og Guld — Jer blanke Dalere (Fordi de runde er) I skal bortrulle see —

For hver en Bolle Ponc — som I udstiænket haver — Foruden Extra-Skat— og smaae Douceur og Gaver —

Men som der altid er, stor Tegn før noget skeer, Som er af Vigtighed, saalecdes ogsaa her,

Skal sig tilkiendegie store Jertægn og Miracel,

Som forud viise skal — det fæleste Spectacel.

Jeg derfor, til et Tegn, for Eder siige vil,

Hvorpaa I kiende kand, naaer dette fæle Spil,

Skal ret begynde — at I Eder vare tager —

Om I ved nogen List, kand rædde Eders Sager.

7

Men jeg som Spaaemand alt i Eders Hierter seer. At I af all den Snak foragtelig kun leer —

Men vogt Jer siger jeg — thi naar I sikkerst sidder,

Det da mod Enden vist, med Eders Velstand glider.

Det er det eene Tegn, naar I saa rige bliir,

At I om Rang — og Stand, Memorialler giir,

Og paa Patronerne, som Eder vil beskytte,

Saa meget haaber, at I ey med nogen bytte. —

Dernæst I ogsaa kand, paa dette mærke, at Det snart vi lakke ad, den allersidste Nat:

Naar Fuglen stekket bliir, paa sine store Vinger, Og Magten mister, til i Veiret sig at svinge.

Thi da skal all den Glands, som før tildækket blev Ved all den Taage, som hans Vinger for den drev,
Saaleedes lyse op — og Straaler fra sig give,

At intet Ukrudt meer — skal her tilbage blive.

8

Naar disse Tegn er skeet, saa veed I tydelig —

At Eders Herlighed, og snart vil ende sig —

Og naar I mistet har — all Glands, all Top — og

Svandse —

Saa veed I, at i skal til B * H * set dandse.

1

Den brave Holmens Magtes glade Indtog i de smukke Huse paa den merkværdige St. Antonii Dag 1772. Kiøbenhavn, 1772. Trykt hos Lars Nielsen Svare.

2

3

Menander.

Naar jeg ret med kold Blod overveyer den besynderlige Stormens Aften, da Matroserne gjorde deres Indtog i Jomfrue Husene, gjør jeg mig mange besynderlige Forestillinger.

Først seer jeg, at Guds Ord er og bliver Ja og Amen, i Henseende til at den Uretfærdiges Gods skal adspredes, og Herrens Haand stal finde ham, var det end i Afgrunden.

4

De ulyksalige dumme Forrædere og Spottere, der saa længe har spildet Baes med det arme Dannemark, bliver, da de vare midt i deres Floer, greben og ført fangen.

Er det sandt, som man overalt forsikrer, at disse onde Mennesker havde i Sinde at gjøre Kongen og Printsens Ondt, saa kommer det mig for, ligesom de Skielmere, der vilde gjøre den gode Loth Ondt; ligesom hine bleve flagne med en stor Blindhed, at de hverken vidste ud eller ind; saaledes gik det ogsaa disse Elendige; de falder ind i en Tryghed og Sikkerhed, mener sikkerlig, at her er Fred og ingen Fare, lige indtil Fordervelsen hastig kommer over dem, som Smerterne en frugtsommelig Qvinde, og de skulde ikke undflye.

De gjorde saamænd ikke heller, som vel var.

Tullin.

Ja, herudi seer vi tydelig nok Guds Finger, og vel var det, at vore slemme

5

Fritænkere, der er saa mange af, herved fik et temmelig got Knæk.

Lad dem nu sige længer, at der ingen Gud er til; nu har vi Haand i Hanke med dem. Saasart de nu vil tale noget bespotteligt, eller troe, ak Gud kan ikke naae dem, saa vil vi vise dem hen til Synet af de nærværende Kiøbenhavns Uroeligheder, og skrige: See og skue nu, at der er en Gud til, som vil straffe Misdædere og Forrædere, og det grummeligen.

Menander.

Ja hvad mener du nu den femme Struenses Hierte maae være, naar han tænker efter, den Pragt og Herlighed, han for kort Tid siden svømmede udi, og som nu kuns er som en Drøm og Taage for ham.

Hvis han endnu vilde omvende sig, hvad var ikke da hans nærværende Tilstand overmaade beqvem til at give ham de frugtfuldeste Lectioner, baade i

6

Henseende til det Forbiegangne, Nærværende og Tilkommende.

Tullin.

Det er sandt.

Nu har hau en prægtig Leilighed til at tænke efter, hvis han bareste vilde, og hans onde Hierte vilde tilstæde ham det, som man tvivler stærk paa.

Menander.

Er det sandt, som man siger, at han var en stor Frietænkter, troer jeg neppe, at denne hans Ulykke vil gjøre nogen synderlig Indtryk paa ham, men maaskee snarere, bringe ham til allehaande Fortvivlelser. Tullin. Best mueligt.

7

Men snak ikke mere om den slemme Mand. Jeg kan ikke taale, at høre hans Navn nævne; men lad os tale noget om Matrosernes og Folkets Indtog i de smukke Huse.

Menander.

Ja, lad os betragte disse glade og privilegerede Røvere, der med en Hiertens god Villie hialp disse Skarns Pak at flytte for Fare-Dag, siden de maaskee til den Tid ikke havde faaet alle drres Sager med for Gields eller andre Raisoners Skyld.

Tænk dog engang, hvordan disse Satans Øgler har ynglet iblant os, siden vi læser, at 72 Huse med Meubler ere fortærede paa knap 24 Timer.

Det er jo noget bestisk og nesten utroeligt, hvis vi ikke havde Syn for Sagen

8

Naar vi nu gjør Kalkyl, og siger, at kuns en Person gaaer ind i hver af disse Huse en Aften, og idet allerringeste ikke fordøyer mere end Een Rixdaler pro Persona, tænk mig saa engang, hvordan disse 72 Rdlr. bliver dubleret, naar jeg regner at mange har gjort det samme som een.

Alle disse Penge er et offentlig Tyverie; thi hvad Skiøgen faaer, har ingen andre Got af.

Tænk nu engang, hvor uendelig store Summer der maae savnes iblandt os, som ligger og glemmes i Kasserne paa disse liderlige Ryner, og ere og blive ubrugbare; thi Foden har Tøsene i Husene, og Klæderne faaer de for intet, altsaa kan de lade dem nøye, naar de har Føde og Klæde, og ikke røre ved disse deres ubrugbare Penge. Seer Du det, Tullin! er dette ikke Tyverie, hvad er da Tyverie? det gad jeg nok vidst.

Videre seer du:

9

At disse lumpen Pak har staaet sig meget bedre, en manges anden brav ærlig Mand, der har sat i Armod med Kone og Børn for disse Skarns Folkes Skyld, sees sluttelig nok af det smukke Huusgeraad, som de privilegerede Dragere danfede omkring med om Natten.

Hvad stal Skiøgen med Gulduhr, med Guldfoutteral, eller hvad de kalder det, med kostbare Kniplinger, som du veed, vi faa, og med mange andre saadanne Rariteter, der alene burde ventes i de ærlige og bemidlede Huse?

Seer du det, Tullin; thi siden man har truffen hos dem Overflødigheder, maae man altid supponere, at man ogsaa har truffen hos dem Fornødenheder.

Og sandt at sige, min kiere Ven! hvad behøves mere paa et liderlig Huus, end nogle Stole og passelige Sengeklæder.

Tullin.

Noget af det, du siger, kan være fag, men ikke alt; thi tænk nu engang.

a 5 om

10

Naar nu saadanne slemme Folk skal tage imod store Folk, saa skal der see ud hos dem, ligesom der kan see ud hiemme Hos dem, af de ikke skal huske paa, hvad de bedrive, og hvor skammelig de forsee sig imod deres Koner eller Slægt; hvilken Erindring Qvindernes smukke Meubler frelser dem for, da de tildeels meget ofte forestiller dem, at de ere hiemme hos, deres Koner, endskiønt feil.

Hvis de fik ingen andre Besøgelser, end af Vævere, Skoemagere Skrædere og andre siddende Herrer i deres Væsen, kunde det gaae an, at mau intet andet Meubel fandt hos dem, end Stole og noget at lægge dem paa, men siden der er liderlige Mennesker nok iblant de Store, (som vi see og fornemme i disse Tider) som iblant de Smaae, er det ikke at undre over, at de fandt saa smukke Mobilier. paa Jomftue-Husene?

Nu videre.

At de tage Penge for deres Vahre, det er rigtig nok, og det er just et sikker Middel for at kyse Ægtemanden fra saadanne Huse, siden han hiemme kan faae samme Vahre for intet.

11

Menander.

Men tænk engang! hvor kan nu alt pette Horepak opholde sig?

Thi en ærlig Mand kan ikke tage imod dem; og havde jeg en Slægt, der tog imod nogen af dem, vilde jeg ikke kiende ham for min Slægt fra samme Dato.

Saadan vilde andre ogsaa bære dem. ad, hvad skal vi da tænke?

Tullin.

!! man kan sagt tænke, at der endnu, maae være mange liderlige Huse tilbage, siden Pøbelen, blev temmet i deres Fart, da de raabte: der og der er endnu et liderligt Huus, og siden det meget Skarns Tøs maae udgjøre en anseelig talrig Rede fuld, naar de bliver engang regnet sammen; saa at de maae have fordeelt sig hos de endnu fra den almindelig Ruin frelste Liderlige.

Men tænk nu videre.

Naar nu disse Strikker kan frelse sig hos disse Liderlige, og herefter leve der i Sikkerhed, saa begriber man jo lettelig, at de, der ere tilbage, vil herefter begaae samme Liderligheder, og de Forlorne skyn-

12

de dem at oprette den Skade, de har lidt, ved en endnu finere og endnu skiendigere Levemaade.

Menander.

Nei, min Broder! nei.

Kongen vil, siger de, lade gjøre Huussøgning ved sin gode Politiemester overalt i alle Folkes Huse, paa Lofterne og i Kielderne, for at faae Qvinderne fast, og føre dem til Tugthuset

Der stal de spinde og karte, i Steden for at kysse og klappe.

Tullin

Men hvordan vil det gaae til? Det er længe siden, De sagde, at der er intet meer Rum i Tugthuset, (fi! fi! merk dette! og skam dig, hvem du est, som er liderlig; man har faa mange liderlige Folk i et Rige, at man ikke kan faae Rum til dem, og endda taaler man dem.) hvor skal da disse Forvovne faae Rum?

Menander.

De siger, der skal bygges fem nye Tugthuse, hvor alle Liderlige, alle Dagdrivere, alle Brødtyve, alle Spillere, Drukkenbrlte, alle Spitsbuber, og alle

13

saadanne smukke Folk skal pakkes ind, og dette hele smukke Selskab skal gjøre noget med Hænderne, enhver, hvad han eller hun kan.

Tullin.

Nu! det maae jeg tilstaae. Det vil blive et smuk Selskab. Det vil blive noget andet, naar man skal karesere et Rokkehoved i Steden for et kræppet Hoved, en Skotterok i Steden for en strammerer Kiole.

Menander.

Hvad Fordeel mener Du ikke nu det vil blive for vore ugudelige Sønner og Døttre, naar de fornemmer, at deres Tøser ere dem fratagne, og seer, hvordan de bliver behandlet.

Vi vil haabe til det beste. Vore Sønner og Døttre kan maaskee endnu omvende dem; thi det er jo naturligt, at naar man betaqer et Menneske de Midler, hvormed han baade kan og vil dræbe sig, bliver han i Live, ligedan vore Børn.

Naar vore Døttre nu herefter lader dem merke med at de vil gaae paa galne Veye, skal de have Riis, og det tilgavns.

14

Vi skal nok pille Lysten af dem til at

rende gal, saafremt der ellers er Birke-Koste

til, at de ikke engang i Tiden, imod i vor Villie og Vidende skal bedrage en god ærlig Mand, naar de skal giftes.

Vore Sønner skal slet ingen utilladelige Friheder faae, men vi stal ved alle Leiligheder see dem paa Fingrene, saa at der stal blive en anden Skik paa dem, baade med deres før megen Udløben og Indløben. Tullin.

Nu! det var brav

Men siig mig dog nu, siden vi dog er kommen i Snak sammen, dine Tanker om en Ting, jeg vil sige dig.

Var det hverken Synd eller Uret, at Folk saa frit og ubehindret plyndrede disse Huse ud, og at Folk saa frit og ubehindret kiøbte disse Hore-Meubler af Plyndrerne? Menander.

Nei, aldeles ingen Synd, nei, aldeles ingen Uret; thi først skal du merke og forstaae, at det var Guds Veye, at det skulde

gaae til som det gik.

Denne Gang brugte vor Herre den ene som et Riis til at straffe den anden med.

15

Dernæst var alt det Gods, der blev røvet fra disse liderlige Misdædere, syndigt og uretfærdigt Gods, altsaa Gods som ikke burde besiddes i Roelighed af Uretfærdighedens Eyere.

Nu kan være mueligt, at Vedkommende kan see sig betalt med dette Gods, de har faaet imellem Hænderne, for hvad de tilforn paa disse Huse har snødt dem fra paa andre Maader, altsaa paa nogen Maade kan see sig skadesløse.

Videre.

Siden der var ingen anden og hastigere Maade udtænkt af Himlen til at straffe disse Skarns Pak paa, end den existerede, svinder ikke saa Uretten bort hos Foruretteren, men ei hos den Forurettede?

Havde man biet til Kongel. Ordre var givet, at føre Qvinderne fangne, og føre Husenes Meubler til offentlig Auction, og Pengene reservede Fattige til Beste, havde disse Kieltringer imidlertid stiaalet det beste bort, og saaledes med frie Forsæt bestiaalet den Fattige og fixeret Magistraten.

Den Projekt havde altsaa været unyttig og gjerne kunde have været spart, siden for megen Tid , given slige Folk, bevæger dem til at bruge Finter.

Kort sagt! det gik som det skulde, baade med de Store og de Smaa; og denne gang staaer det gamle Ordsprog ikke ved Magt: Man hænger de smaae Tyve-Knægte og lader de store gaae.

16

Tullin.

Ja, Gud være Lovet! som har maget Alting paa det Beste! Er alle de lumpen Gesinde ikke bleven udryddet, saa er dog nogle af dem, og Byen befriet for en vis Tid fra deres Kneb og Skielmstykker. Nu er det ethvert retsindigt Menneskes Ønske, at de allesammen, Mænd, Koner, Qvinder og Børn, maatte med snarest blive fængslet, at de ikke skal undløbe fra Byen og fra Straffen, og komme ud i Provintserne, at stifte nye Ulykker.

See! alt dette og alt dette lignende er Kiøbenhavnsk og det hele Riges Snak i nærværende Tider. Jeg har kuns anført denne Smule, for at vise, hvordan det gaaer til.

1

En Engelsk Supken

til

Struensee

**I Anledning af den, der har i Avisen
komplimenteret Faderen til det uskyldige
Foster, faldet;**

**Den brave Holmens Magtes glade Indtog i de
smukke Huse & c.**

Med Devise:

Horra! Horra! længe leve! & c.

Kiøbenhavn, 1772.

Trykt hos L. R. Svare.

2

3

Til den mærkværdige Bardeer Struensee!

Vi besværges dig ved alle dine forgyldte Piller og kunstige Bræk-Pulvere, som du førte ind i Dannemark i de Dage, da du forkastet din Barbeer Pose, for at tilbyde samme din tydske Veninde til en Fodsæk, at ikke Erindringen om din snouske Person skulde uddøe i de tydske Egne og tabe sig i dir Sæbe-Fad;

Vi besværges dig ved dine skarpeste

Nage-Knive, som ere rustede i Skeden,

siden Dannemark tog imod dig; Vi besværges

dig ved dine allerpeneste og vigtigste

4

Klysteerpiber, som du endog maatte have anbragt paa de sælsomste Steder, at din tydske Naade ikke maatte tage det ugunstig op, at vi byder dig en Supken.

Vi ere Dansse Folk, det er at sige, godhierlige Folk, (som du længe nok har havt Prøver paa, siden vi saa taalmodig har taalt din tydske Artighed) altsaa vilde vi unde dig en liden Kiendelse til Vederqvægelse; imens du opholder dig i din Broder Norkroffes Kammer.

Men saavist, som vi ere brave Danske, saavist forsikrer vi din tydske Naade og din ærværdige Qvaksalver-Siæl, at de Ingredi, entser, som vi lader indblænde i vore Supkener, hverken ere avlede i den tydske Stoltheds Urtebed, eller i Skielmeres Misbænk.

Vi kan ikke byde dig en Pæl Puns; thi al den Rom og Arrak, man den merkværdige Nal lættede udaf Vinduer og Dørre i dine Clients Huse, for derudi at drikke din Velgaaende, er allerede fortæret, og hvad der maatte være tilbage, har Nat-Mympherne faaet

igien,

5

igien, for ikke ganske at besvime af Qvalnur over dit Tab.

Kiere! Vi kan ikke heller give dig en Skaal Kaffe; thi Fløde og Sukker koster Penge, og vilde vi skjønt gjøre os Umag med at lave den, vilde du maaskee betænke dig paa, om du vilde smage den, af Frygt for, at vi maatte bibringe dig et Qvantum Forgift, for at hevne os; men nei! en saa sagte og stille Død vilde være en al for gemeen og ordinair Død for saa fornem en Person.

Vi kan ikke heller byde dig en Tas Thee; thi hvorfra skulde vi faae de medicinske Blomster, som vi maatte blænde den med, om den skulde smage din nu til Slikerie bevandte Tunge og Gane.

Vi kan ikke heller byde dig en Smule Ragu: thi vore Kiøkken-Haver ere udplyndrede af Skarns Folk, tydske Snyltegieste og skadelige Skarnbasser.

Vi kan langt fra ei byde dig et Qvantum fersk Fisk; thi alle vore Hytte-Fade ere tilfros-

6

ne af lutter Skræk over dine Forbrydelser, og enhver ærlig Fisk undseer sig ved at boe til Leye i din nu slunkne Mave.

Vi kan ikke heller byde dig et Qvantum Ananas; thi denne Frugt falder os en smule kostbar, og meget vil vi ei anvende paa dig; thi du veed, hvad du fortjener af os, naar vi stal drøfte dig i Giengieldelsen Sold.

Hvad skal vi da byde dig, kiere Hr. Barbeer? Hway skal vi byde dig?

Tittelen paa denne vores med lutter Høflighed bestukne og spækkede Piece, siger dig det, Læs og erkiend denne vores Gave: En Sunken til Struensee.

Men førend vi gaaer videre med vores Høflighed, maae vi bekiendtgjøre for det Hele, hvoraf vi vil tillave denne vores Supken, og i hvad for et Slags Glas vi vil tilbyde deres tydske Naade denne kiere Supgen.

Saasom det er enhver vidt og bredt bekiendt, at du aldrig har vildt de Danske vel, saa for at vise dig, at de brave Danske vil dig

7

vel og nu ikke længer bær noget Had til dig, saa bekiendtgjør vi hermed, at vores Ædelmodighed har overtalt os til, at skienke dig en lille rar engelsk Supken, saaledes lavet, som følger:

1) Har vi samlet alle de Modgangs Taarer, som dine Halvsøstre, de Kiøbenhavnske Horer, fældede imellem Bark og Træ,

mens Nat den 17 Janv., dernæst har vi med største Omhue og Agtsomhed giemt disse Krokodil-Taarer i en smalhalset Flaske, som er et af dine efterladte Møbler, hvorudi vi formoder, at disse dyrebare Taarer best kunde holde sig.

2) At vor Supken, som vi har bestemt dig, kunde være kraftig og stærk, har vi ladet os sye en stor Blære, hvorudi vi samtlig haver giemt og med største Omhue forvaret de Dunster og Damper, som alle Danserinder paa de smukke Huse siden din Ankomst til Dannemark har udsvedet (uden at undtage de syge Nat-Nympfer, der har erfarer Kraften af dine Kuur.)

8

3) Har vores Liv-Medikus, en frisk Fyr paa en Hals, samlet Restantserne af alle de Piller, som deres tydske Naade har efterladt fra de Prøver, de har gjort paa ar kurere aste Danske (helst Fruentimmer-)Maver.

4) Da vi nu vare halv-færdige med denne vores ret snurrige Supken, springer et af vore beste Sylteglas, hvorudi vi havde giemen Lægedom, kaldet: Spiritus malitiæ contra nationem danicam ∴ paa Dansk : Ondskabs

Spiritus imod den Danske Nation.

Denne Spiritus er af den Beskaffenhed, at saasnart den har været i en Dansk Haand, mister den ganske og aldeles den Kraft, den tilforn havde, nemlig: At vilde dm Danske Nation ilde.

5) Har vi sammenfvaret meget smaalig alt det merkværdige Støv, der er falden af Skoene paa deres tydske Naades Supplikanere og sukkende Klienter; vi har været saa høflig, at blande det sammen med 3 af de faureste Nat-Nymphers fastende Spyt, ar ikke

9

noget deraf skulde transpirere for os, og gaae af Luften til.

6) Har vi taget Øinene ud af 100de af Se dummeste, men største Østers, vi har kundet overkomme, gaaet saavidt med vores omhyggelige Artighed, at vi har nedsyltet disse Østers-Øine i ganske fiint og hvid Skiægge-Sæbe, for ikke at forsee os, ved at glemme nexus sympathiæ, der stal være en Søster-Søn af Struensee.

7) Har vi, (endskiønt det har kostet os noget, men vil intet sige; man gjør meget for gode Venner) opskrabet alle de Gran, der har faldet ned i Struensees Arkiv af det prægtige Vunder- og Flunke Sand, han har strøet paa sine merkværdige Glædes-Breve til de udenlandske Fettere, de smaae tydske Herrer, om Dannemarks hastige Ruin.

8) Har vi lader forskrive et Gylden-Pulver, kaldet: pulvis anti-Boßheit, paa Dansk: Et Pulver, sgm er got for dem, der har Ondt, for at gjøre Ondt.

10

Dette Pulver har den sælsomme Kraft, at den som bruger det fastende med Maade, taber al Credit for Skielmstykker og Renker, vare de end de lykkeligste.

9) Har vi gjort os gode Venner med de fornemmeste Koners Galaner her i Byen, og faaet dem overtalt til at overlade os en Satz af deres gloende Godheds Forpligtelser, som kunde tiene til Opskrift paa den Flaske, hvorudi vi agter ar sende dem vores velconditionerte Supken.

10) Formoder vi, at deres tydske Naade imodtager vor Veldædighed, med ligesaa got et Hierte, som vi alle tilbyder det.

Og at vi skal tale en Smule om den Flaske eller Glas, som vi agter ar byde dem denne Supken udi, da er den blæst af den samme Glaspuster, som der blæste den aflange Drikke-Skaal, som Doktor Faustus drak sin sidste Supken af, førend han foer til de Elyseiske Marke.

11

Flasken eller Glasset er meget durchsigtig, fuld af smukke smaa Pori og Svede-Huller, hvorudaf udaandes alle de Satser, der maatte falde deres Hierne for farlig, og skille dem ved den Sindsforfatning, vi just, ved Hielp af vor Supken, agter at føre deres tydske Raade ind udi.

Videre er Flasken begavet med mange Egenssaber; den er alletider fuld, omendskiønt man drikker nok saa meget deraf.

Vi har ladet er ungt Fruentimmer, der har havt den Ulykke, at kiende deres tydske Naade paa Naturens Vegne, drikke en lille Supken deraf; men veed de hvordan det gik hende?

Hun blev saa rød som en Tyr i Hovedet; og soer ved hendes Mamaes beste Netteldug, ak hun aldrig mere vilde elske noget Mandfolk, om han end hedde Struensee.

En ung Spradebasse, der vist havde gaaet Fløiten af sin timelige Velfærd, havde han ikke faaet en af vore Supkener, blev meget net kurreret.

12

Hans Feil var, at naar han saae et Fruentimmer med vor Aarhundredes Indsegl og Mærke, blev han faa forliebt, at hans Øine hver Øyeblik vare færdige at falde ud, og trille hen for Fødderne af de fromme Piger.

Man vil nok ikke saasart glemme den merkværdige Stormens Nat den 17 Jan., daman indtog den næsten uovervindelige Gabels-Borg, eller Fruentimmer-Fæstningen paa Østergade, med Stormer Haand.

Det lader, som den brave Holmens Magt, der samme Nat viiste sin sædvanlige Nidkier-

hed

13

hed ved offentlige Leiligheder, skulde være en Smule misfornoyet over Indholdet af det nylig udkomne Skrift: Den brave Holmens Magtes glade Indtog i de smukke Huse.

Jeg maae sige, at jeg alle Tider tør tilstaae for enhver især at Holmens Magt, at jeg har skreven tit benævnte lille Skrift, og jeg seer ikke, at Der er noget derudi, som har fornærmet nogen, fra den Høyeste til den Ringeste.

Skal der være en Forbrydelse, eller ansees for en Forseelse, at jeg alene har talt om Holmens Folk, uden at nævne nogen af nogen anden Stand, da gjør man mig rigtig nok en lille Uret; thi fordi jeg alene har nævnet Holmens Folk, kunde der jo gierne være andre af mange andre Stænder med, siden Byttet ved dette Natte-Indtog syntes at være commune bonum ☺: fælleds Gods.

Men ikke desto mindre, for at berolige de, der Maatte mene, at man var en Partisan af Holmens Magt, og derved vilde afskiere og berøve andre Stænder en anseelig Portion Ære i dette Natte-Ran, vil jeg offentlig bekendtgjøre derom mine Tanker, som følger.

Vel blændede de mange Giædes Lys, der vare satte i Folkes Vinduer, mine og fleres Øine, og hvad dette Fryde-Skimmer ikke gjorde, gjorde Glæden selv, der samme Nat havde første Prioritet i alle brave Danske Hierrer, men ikke desto mindre, maae jeg dog tilstaae, at mine

Øine

14

Øine saae manifoldige blaae Matros-Kioler, og jeg nægter ikke, at jeg jo gjorde den Slutning, at der stak en Matros-Krop i hver Kiol; har jeg regnet feil, saa er Skylden ikke saa meget min, som deres, til hvilke de kiere Holmens Folk maate have laant deres Kioler.

Men at jeg da skal skrifte rent ud, gid jeg faae Got, om jeg ikke faae adskillige artige Dragter i Løbe-Gravene, omkring ved de smukke Festninger.

Som f. Er Da Fæstningen: Mad. Mads Madsens-Borg skulde blokkeres, og man begyndte at rykke Krigs-Maskinerne nær til vor fromme Madames Mure, vrimler den ene Skindpels i den anden, den ene Kittel i den anden, den ene Rokkelore i den anden, men derfor siger jeg ikke jnst at Spekhøkerne, Bryggerkarle og Hyrekudske nærmede sig til Fæstnings Værkene.

Da den første Bomme blev løsnet ved det smukke lille Skræder-Kastel i Laxegaden, fik jeg Øye paa mange smukke Borger-Kioler; vel var nogle af dem vendte og skrabede, andre fulde af Pietter, men alt dette var kuns Tegn paa Dannemarks Elendighed og Mangel, imens de tydske Struenser og Hyrekudske førte Svøben.

Nu kan jeg, gid jeg snart faae Levebrød! ikke vide, om der stak en Borger under hver af disse forlegne og ret muntre Kioler, men ikke destomindre vare de i en besynderlig heftig Bevægelse

15

Da Mad. Germans-Holm skulde erobres, og hun, med samt hendes Nympher, godvillig slog Chamade, fik jeg Øye paa nogle malede Sartoutter, der ikke saae saa ueffen ud ved Lys, men jeg siger ikke just at det var Maler-Svende eller Farve-Rivere.

Da den (man skulde snart tænkt) kristelige Lomans Vaaning røy af Skaftet, og Jfr. Cicilie Maatte lade sig nøye med Pompevand til Husvalelse i sin Nød, fik jeg Øye paa komplette Kassekenger, ja der vare Slaabrokker iblant, der ikke undsaae sig ved at tage ved den ene Ende af en Dragkiste, for at skaffe Folkene Plads paa Gaden, men derfor siger jeg ikke at Begierlighed til Bytte hialp Folk til ar klæde sig ud, for at være ukiendelige,

Man da jeg betragtede Dragerne fik jeg først Dine.

Jeg saae, gid jeg var Degn! adskillige Kioler, som jeg før havde seet paa mine gode Venners og Bekiendteres Kroppe, at fornødre sig faa dybt, at gaae ved Enden af en Bærebør, for at hielpe noget Tøi frem, og gjøre Gaden ryddelig; men veed jeg hvad for en Slags Kroppe, der vare under disse Klæder?

De gesvindte Vendinger, man gjorde med got Folks Tøi, maaget det saa, ar man ikke kun« de faae Ansigterne at see paa de Herrer Dragere, og vilde man betragte, hvem det var, blev num forbauset ved et fælt og huult Horra, der

16

beredte Veyen for dem, der førte Natfolkenes Møbler i Procession.

Altsaa skal jeg dømmme efter Kioler og Dragter, (som jeg vil betænke mig paa) maae jeg sige, at man snart maatte dømmme, at Den almindelige Syge, at røve og plyndre, befængte alle Stænder den Nat; thi min Mening er: at den, der kiøbte noget af det i Utide flyttede Tøi, er lige saa skyldig som den, der flyttede for Folk, da det dog hverken var Paaske eller Mikkelsdag.

Sandt er det! der fandtes adskillige Dragter den samme Nat uden og inden Festningerne, men lige saa lidet, fom man veed, hvad for en Mands Barn, der stikker i en Soldater-Kiøl, naar man kiender intet andet end Monduren, lige saa lidet kan man vide, hvem der stak i de Kioler, der løb af med stolten Adelutzernes Møbler.

Jeg forsikrer ved alt hvad høit og herligt er, at der fandtes bevægelige Kioler samme Nat paa Pladsene, baade røde, hvide, grønne, blaa, sorte, brune og brogede.

Enhver være saa artig at sige til hvem han vil. Jeg røvet, jeg plyndret, jeg bar væk, jeg solgte.

Længe leve den brave Holmens Magt? Horra! — Horra! — Horra!

1

Den paa sin egen Regning flyttende Trops bedrøvelige Udtog af de smukke Huse Natten imellem den 17 og 18 Januarii Kiøbenhavn, Trykt hos L. R. Svare. 1772, boende i Skindergaden i No. 76.

2

3

Man saae den 17de Januarii om Aftenen en Trop rasende Folk, disse, som med Aarsag om Dagen havde viist deres Glæde, sluttede denne Glæde med et deres Nedrighed røbende Tyrannie, hvilket de besmyk« kede med Navn af er Flytterie. Glade flyttede de, men denne deres Glæde endtes førend de ønskede. Glade flyttede de, men de fik ikke efter deres Tanke asfflyttet, men maatte til deres største Skam, og Stadens største Vel, høre op, førend de ellers vilde.

4

Deres Flytting begyndte de ved Aftenen, (Mørkhedens Gierningers almindelige Skiul)de flyttede for intet, men til Eyerernes Skade og Ødelæggelse, de begyndte i en stor Gade, de saae der den beste Leilighed til deres slette Øyemeds Opnaaelse, intet manglede, Alting var i complet Stand for disse graadige Siæle, som

langt fra at lade noget blive tilbage, søgte mere end der var, alt baade løst og fast slæbte de af med. Niels Hurtigdrager saae man hurrende med sin Canopee, denne blev stødt i Rendestenen af følgende fem ilende Kakkelvns-Drager: Ole Slagtersvend, Erich Glubsstager, Juchum Spitsbube, Niels Øltapper og Morten Terpentin, hvilke igien hilsede Marthe Aals, flæbende paa sin Stegepande; kort sagt: den ene var den anden i Veyen, den ene hindrede den anden at komme afsted. Neppe var her udfeyet førend de begave sig andensteds hen, de flyttede fra et Sted til et andet, nu i denne for dem korte Stund glade, de flyttede, til Skade for dem selv, for saavidt, at de ikke fik alt hvad

5

de vilde have; et Sted tilskyndede dem til et andet. Neppe havde de forladt Fyhnske Jochum, førend Spar-Knegts og Kløver-Knegts Eyendomme var falden i deres glubske Hænder. Neppe var det forbie med disse, førend Mutter paa Trappen maatte finde dem hos sig, Da nu denne svermende, rasende, og af en indbildt Glæde hurrende Trop, saaledes havde tilbragt den største Deel af Natten, dog endnu ikke færdige, saae man Martis Sønnen til Hest flyvende, strax opkom hos Sværmerne en Rasenhed, fortrydende at de nu ikke kunde gaae videre, deres Sind var nu opfyldt af Ængstelse og Banghed for disse til Hest førte Karle, som nok kunde holde disse Knegte i Roelighed. Hvad. tænkte de nu andet end paa Hævn over disse Karle, som saaledes gjorde Ende paa deres Flyttte-Dag, gjorde visse i egen Indbildning rige, fattige. Saaledes maatte da Flytterne begive sig hjem, endnu urolige, endnu sværmende paa Gaderne, dog fornøiede med det, de havde faaet.

6

Her var da Ende paa deres Flytning, til Skade og Ødelæggelse for de forrige Eyere, og dog derimod til liden Gavn for de nu selvtagende Eyere.

Da de nu bedrøvede faae, at der var ikke noget Haab for dem til ar faae mere, gik de for en stor Hoben hver til sit, da de nok kunde behøve Hvile fra deres overordentlige Arbeide; Junior Philopatrejas især, denne store Patriot, som ogsaa havde ført sig denne Nats Om-, stændigheder til Nytte, saae man glad gaae hjem med Fyhnske-Jochums galonerte Hat paa, da han paa Østergade havde mistet sin egen gamle og forslidte, og faaet denne bedre, i Steden. Glad gik han ud, men endnu gladere kom han hjem, da han efter, et skikkeligt gjort Bytte, formedelst sin smukke Klædedragt, ikke tænktes til at være imellem hen røbende Flok, og faaledes undflyede Martis Sønners Magt og Straf.

Da de nu havde udhvilet, saae de neppe Morgenrøden, førend de raste til Beens igien

7

begav sig paa Gaden, Junior Philopatrejas ikke mindre. Men nu vare alle Tilgange stoppede, hvor de kom, saae de dragne Sabler i Skeden for Bytte. Ofte forsøgte de paa at gjøre nyt Anfald, men lige saa ofte bleve de tilbagedrevne. Endnu vare deres Hoveder fulde af den forrige Nats første Glæde, endnu syntes de, de havde en Ret, men o en Ret, hvorføre de maatte friste mange Klops. Skindpelsene, Hoved-Mændene i denne Batallie, maatte nu være glade, at Skindet kunde tage imod Bankene, Mons Gryn-Porteur saae man især dygtig afbanket. Nu var der intet tilbage at fiske, af en Nødvendighed fornøiede med det, de havde faaet, gik de da hver til sit.

Man saae i disse Dage overalt Handel og Vandel, glade vare Røverne, at de dog havde bragt det saavidt, som de bragte det, men en Ende paa al deres Glæde gjorde den 23 Januarii, og de følgende Dage. Hylende maatte de bære igien hvad de havde faaet, da havde de nær slæbt sig ihjel. Den Kakkel-

8

ovn, som de fem tilforn havde henled, maatte nu sexten stærke Karle trække af med. Saa læt, som den var tilforn, saa tung var den nu. Men her var nu intet at tale om, ville de ikke komme, bleve de hentede. Ole Speekdrager kom slæbende med sit Paneel, men fik ingen Drageløn, nei tvernmød var nærmere ved en Banke-Trøye, fordi han havde biet for længe. Dette gjorde da en Ende paa deres hele Lykke.

1

En Kort, men oprigtig Beretning om den saa kaldede smukke Cecilies hastige Fløttetid,

mærkværdige Efterladenskab, forskrækkelige Qualmer, og betydelige Tab. samt

Nymphens meget rørende

Svane-Sang

og

Afskeeds Aria

til sine forladte Tilbedere, og sukkende Hyrder.

Kjøbenhavn, 1772.

Trykt og findes tilkiøbs hos Joh. Rud. Thiele boende

i store Helligeiststrædet.

2

3

Siden Hukkommelsen daglig svækkes, og man ikke alt for meget kan forlade sig paa den, er det vores fælles Villie, at føre paa Papiret alle de Mærkværdigheder, vores Tid er frugtbar paa.

Adskillige smukke Familier har hidindtil, som er vidt og bredt bekiendt, boet i al Tryghed her i Staden, og ernæret sig med et slags Kierlighed, som maa meenes at være Kontrebandt i en Christen Skat.

De ere blevne røbede og sigtede, siden de al for kiendeligt har brugt denne deres skidne Handel.

De har undermineret de gode Sæder, taget unge Mennesker med Fordeel, overtalt dem til at blive Forældre ulydige, Bespottere, Meenedere og løse Folk.

4

Den store Hoved Forandring med Dannemarks Riges Fiender har sat dem ud af deres skidne Element, giort dem Huusfygtige, forlegne og til Vidunder for alle.

Til den Ende vil vi noget tydeligere ved Trykken Bekiendtgjøre et af disse syndige Kreaturers Skiebne, hvoraf man kan nogenlunde slutte sig til de andres.

Skiøgen, Cecilies hastige Flyttetid

Den Nympe, som vi denne Gang vil tale om, er den af mange liderlige og mange ærlige Folk bekiendte Cecilie.

Hendes naturlige Karakter og Sindelag var af det fuldkomneste Slags, man kan vente i et Subjektum, skabt til at være unge uerfarne Menneskers Skiersild.

Man vil forsikre at hendes Øjne skulde have havd en besynderlig Ild med sig, hvor de vanker, som havde den sælsomme Kraft, at smelte alle Mandfolkes Penge bort, om de end maatte have befunden sig i de inderste Lommer og Gjemmer.

En herlig og uundværlig Egenskab hos en komplet Skiøge.

Hendes Tunge skal have havt den besynderlige Egenskab, at den har kundet tale 5 Sprog med Færdighed og lige Fuldkommen; dis-

5

se 5 nemlig: Øjnenes, Pungens, Flaskens Fingrenes og Taarernes Sprog; saa at denne Nymphé i daarlig Fuldkommenhed ikke har givet Nymphen, Antipamela noget efter.

Men vi vil bryde af med at beskrive hende tydeligere, hvilket ogsaa vilde synes overflødig og nødvendigt, for at komme til det, der anbelanger hendes hastige og uformodentlige Flyttetid

Stakkels Tøs! hun skal have været meget munter Dagen forend hun kom til at flytte, for at forjage den Skræk, en Drøm havde foraarsaget hende, hun Natten tilforn havde fristet.

Drømmens Indhold var kortelig denne: hendes spiritus familiaris (ventelig en smuk lille ung og rask Herre) kom til hende i Drømme, og sagde meget hampert til hende: Cecilie! din Rasetid er forbie! du er bleven moden, og Straffen er for Døren.

Hendes daglige Doktere, de smaaeplejende Herrer havde forsikret hende ved den Ære, hun havde skildt dem ved, at Puns var god for alle slags Drømme, end og for de sorte og melankoliske Drømme.

Dette kierlige og efter al Anseende christelige Indfald formaaede Nymphen til den Dag at give fri Puns for 3 af hendes udkaarne Dokrers, som med et særdeeles graadig og taknem-

6

melig Hierte annammede af Nymphens citronhvide Hænder.

Men en særdeles Frygt ledsagede ikke destomindre Nymphen den heele Dag igiennem, (havde det ikke været en liderlig Skiøge, jeg skriver om, vilde jeg have troet, at det havde været en Virkning af hendes onde og kulsorte Samvittighed, men denne Gang anseer jeg denne Frygt for et ugudeligt Fruentimmers meget rimelige Anelser).

Vores Cecilie havde ventet at nedsynke Resten af hendes Drøms Frygt i en kielen og roelig Nat, men hvor hastig seer hun ikke sine Formodninger bedragne, da man bringer hende den Tidende, at Gabels Gaard er et Offer for Matrosernes brændende Glæde og Vrede.

Hvad vores Nymphé ikke før frygtede, saa frygtede hnn nu. Hun vidste og begreb letteligen, at begyndte man paa Præses for Skiøgerne og Liderlighederne, vilde man ikke spare hende og hendes artige Komplot.

Endelig, begynder man at ringe sammen med Steene og Næver uden for hendes Lasters Boelig; man træffer hende, og nogle medlidende Siæle af Holmens Magt, der frygtet for, at hun i den første Heede skulde besvime eller faae ondt, viiser hende uforskyldt den store Artighed, og fører hende hen under Posten, hvor de meget hurtig svaler hendes Brynde og

7

bevarer hendes Livs Aander fra en for hastig Qvælelse og Forstoppelse.

Strax derpaa gaaer Flyttetiden for sig, da hun imedlertid som en druknet Muus seer sig nødt til at gjøre nogle Turer paa Gaden, for at tørre sine vaade og kolde Lemmer.

Et Par af hendes sukkende Hyrder øder en heel Æske fuld af Trøst paa hende, men forgieves.

Skiøgen Cecilies mærkværdige Efterladenskab.

Siden vi nu har erfaret Nymphens Fløtte-Tid, maae vi ikke forglemme, al tale lidet om hendes mærkværdige Efterladenskab.

1 Et Haar, Kræppet paa en forunderlig Maade ved Hielp af utaalmodige og haarde Matros-Fingere.

2 Et firkantet Hoved, bragt i denne Figur ved Hielp af Prygl, Stod, Trykken og Klemmen.

3. Et Par røde Rosens Kinder ved Hielp af Ørfigen paa tvers og paa langs.

4. En Hals og Bryst saa plettet som en Tiger, ved Hielp af Klumper Gade-Skarn, ledsaget med største Forraad og Gavnildhed fra de haarde Steene op paa den bløde Skiøge.

5. Et Par Hænder, aldeeles fri for Kys

og Karesser.

8

6. Et Par Fødder, reent ude af Takten, og nu ikke længer paa Gulvet at danse.

7. Et Tørklæde, dynvaad af lutter Krokkedil-Graad.

8. En Mundharpe til at legge med i Nødsfald.

9. En Snus-Dose, plat fuld af Bekymrings Forjagere.

Vi kan ikke mælde noget om hendes røvede Møbler med Vished, dog forsikres der, at man skal have funden i hendes Sengestæd en lille Dukke, som hun i Nødsfald har havt at lege med, naar de manglende Smaadoctere ikke indfandt sig.

Skiøgen Cicilies forskrækkelige Qvalmer.

Vi begive os da videre til Nymphens skrækkelige Qvalmer, og anfører dem som noget betydeligt i hendes Livs Periodus.

Den 1ste Qvalme, da hun blev optagen skal have været meget farlig for hendes usle og intet betydende Liv.

Hun skal have smaavisket om en af hendes Smaadoctere, og nævnt hans Navn vel hundrede Gange, hvilket, som man meener, skal have givet hende en skøn og anseelig Lindring.

Den 2den Qvalme skal være forandlediget ved Erindringen af hendes skiændige

9

Søster, der har, siger hun, forført hende til ak føre et saa fuult og forargeligt Liv.

Den 3die Qvalme skal have været anlediget ved Tabet af hendes artige Godser, som vi nærmere vil faae at viide og høre i

Skiøgen Cicilies betydelige Tab.

Hvad var da vel denne forvorpne Tøses Tab? Hun har gjort et Tab af mange anseelige smukke Aftener.

Hun har gjort et Tab af hendes frekke Liderligheder, og for en Tid maa see sig nødt til ar have en ubrugbar Krop paa heudes Viis.

Hun har gjort et Tab paa alle hendes Smaadoctere og Yndlinger.

Hun har gjort er Tab paa den fri Vane, at trække Folk op.

Hun har gjort et Tab paa de bekvemmeste Kunstgreb, hun som et komplet Skarn besad i Tryghed.

Hun har gjort et Tab af hendes ækle Frihed, siden hun og hendes Sældffabs-Søstre skal føres til Tugthuuset, for der, for evig at spinde.

Cecilie! Cicilie! det nytter ey, at du skiuler dig; du skal spinde, du skal karte ved Siden af den slemme Kierling fra Skræder-Kontoiret. Seer du! min Tøs! saadan bliver Slutningen med alle Skiøger. Deres Løn er Vidunder og Spot, Foragt og Spee.

10

Skiøgen Cicilies

rørende

Afskeds-Arie

til sine forladte tilbedere

og

sukkende Hyrder.

Under den Melodie:

Allerhelligste Climene.

1.

Ach! nu er jeg plat forloret

Nu er alt til Ende bragt; Fi hvi har jeg saadan horet,

Og mig bragt i slet Foragt? Var det ikke meget bedre At man fattig dydig var; Thi da Folket kunde hædre
Mig, men nu jeg Spotten Har.

11

2. Nu Farvel! I søde Glutter

Som saa tit mig glædet har! Lever vel I rare Putter,

Der saa brave Doctre var; Tak for Pulver! tak for Draaber!

Tak for Piller! tak for sidst! Tak for alting! nu jeg raaber: Bedre var en Birke-Qvist.

3. Ach! betænk! nu skal jeg danse

Udi Tugt-Huus med min Top,

Og ey meere vakker svanfe

Om i Byen med min Krop.

Alle mine gamle Søstre

Spine skal paa Skotte-Rok,

Og en Fange-Foged lystre

Blant den ulyksalig Flok.

12

4.

Før jeg kunde hvad jeg vilde,

Nu jeg vil, hvad jeg ey kan. Før det stoed mig ikke ilde,

At befale med min Haand. Nu er det forbi desværre.

Hvad vil der nu blive af? Hvem skal nu min Docter være? Ingen; au o! au o! au!

5.

O! I elskelige Herrer!

Husker paa de Aftener,

Som nu jeg og fleer undværer,

Og som os afskaaren er,

Da vi kunde lee og snakke,

Tumle, spørge, rase flink, Drikke Skaaler, fiase, takke,

Og med Glasset slaae en Klink.

13

6. Nok en Supken, lille Smukke!

Raabte jeg saa mangen Gang, Vivat! Skaal min lille Dukke,

Svarte man med klang og sang. Husk' da jeg med Glas i Haanden Sad i kielne Favne-Tag,

Og i Tryghed nøed selvanden

Føde for mit Sind og Smag

7.

Nok en Bolle-Puns min Rare! Viste jeg at kræve hid;
Thi jeg kunde Penge spare
For mig selv den hele Tid; Men en anden maatte peye
Dobbelt for sig selv og mig, Vilde han mit Venskab eye,
Og deraf benytte sig.

14

8.

Mine Øyne som Karbunkler Fængslet alle Hjerter fast;
Thi man veed, hvordan de funkler, Hvem der veed mit Øyekast. Naar de i mit Hoved Spillte,
For at nagle Slaver fast; Alles Ville til mig ilte,
Og Fornuften sønderbrast.

9.

Naar jeg traf en Lille Herre,
Der var af den haarde Dey, Og vild lidt balstyrig være,
Jeg med ham tog anden Vey, Jeg bestandig loed ham stikle Gav ham iidelig Tøraf,
Til jeg kunde ham indvikle I Vanærens fule Grav.

15

10.

Ingen kunde sig forvare For min ægte Snedighed. Ingen kunde sig forsvare
Mod min dreven Klygtighed. Ingen kunde Garnet slippe,
Ingen stole pag sit Vid,
Før jeg maatte ham beklippe,
Og ham saare med mit Bid

11.

Ingen kunde mig undvære,
Som Forstand i Panden har.
Man ansaae det for en Ære,
At man for mig var en Nar.
Saadan gaaer det med en Pige,
Naar hun er en Smule kiøn;
Hvem tør hende vel modsige?
Naar man er en artig Søn.

<A

16

12.

Nu! hvad hielper mig, jeg græde, Der er skeedt, hvad der er skeedt. Nu beteer mig hver Tilbeder,

Vek og borte er jo eet.

Seer jer nu i Speil, I Unge!

Udi mig Cicilie.

Gid I aldrig skulde siunge Over eder Ach og Vee.

1

Den Forlorne Gabels Forgylde Svane-Sang. Den 17 Januarii 1772.

**Kjøbenhavn trykt hos Paul Herman Höecke.
1772,**

2

1. Jeg troer Verden er i Bund og Grund fortunlet Jeg troer Verden her, er ganske overskumlet! Nu gaaer den eene op; den anden raaber der! Den eene siger Top; den anden kommer her!

2. Guldtræsser, Hatte og Guldsnorer at bekomme, Som han tilforne dog har betalt af sin Lomme Med Tie Rixdaler, nu; for Skilling lader gaae Den anden siger du jeg bedre Kjøb kan faae.

3

3. Min kiære Broder dig en Klædning vil jeg give For Tyve Skilling slig, som min Skræder Redive For Syv Rixdaler og betroet i Sex Aar har, Kom lad os blive dog ret eenige min Far.

4. Forgylte Speiler Een, forgylde Stoeler anden I Satans Skind og Been; hvor seer vi nu Kjøbmanden?

Raaber de Bægge som, sig nu Berige vil; Kom Broder! I saa kom! vi sætter det paa Spil.

5. Sølv Theemaskiner og, Sølvkanner Sølvtheeskeeder,

Sølv Taffel, Sølvuhr der; Sølvpenge sig bereder At mure denne Nat det ønske hver en maae, Det er en ædel Skat; naar pengene kuns gaae.

4

6. Men naar en gammel Rok, en gammel Klokke springer Iblandt en umild Flok, i Luften sig opsvinger En Pels, en Særk sig maae forføie holdes sal, Man gaaer og grubler paa, man ved ei hvor det skal.

7. Fra Ponce Huusene en talrig Mængde kommer Med Poncebollerne, med Uhr i begge Lommer, De sælger gar en Hest, som Priis tilforne vandt, Jeg troer allerbest, den Liebhabere fandt.

8.

Een Skeis som Mons. G. selv med sin lille Frue, Og hvor i Jomfrue D. sad skinnende som Lue, Forgangen Sommer til den angennemme Skov. De ædle Hælte vil; (ret som det var en Lov.)

5

9. Med Force brække ja, og skille fra hinanden. Min lille Nymphe ha? han slaaer dig jo for Panden Som var din Kiæreste og dig paa Arme bar, Som var den seneste i Favn dig taget har.

10.

A Gangen om jeg ret, kan huske tale sige Du est en meget næt, en lille vakker Pige Derfor vil jeg troe din Røst opmuntre fand Den faldne udi Roe, og sætte den i Stand,

11.

Men hvorfor skal min Pen, saa meget om dig skrive Du blir dog aldrig den, som Skriverløn vil give Skrivtavlen laanes men (det ved man vel, som du Skribenten Blæk og Pen, maa give da og nu.

6

i

,»

i

Jet var en Himmel Storm, som Kiøbenhavn

bespænte

Det var en Hihe!Storm fomTiympheerne antændte Det var en Jammerdag, en Ulyksalig Tid Da Pøbelen sit Flag, udsatte hid og did.

^Paa Østergade og, i Vnngaardstrædet fleece Bie lille smule dog; jeg vil opregne meere I Ulkegade, n Tre i Laxcgaden Sex Som Stormen havde see! Udseiet som en Hex»

14.

svor vil man tale om de lille smukke Huuse Ss Kirkestræde som, om Natten vilde souse De blev jo flaget ned de blev jo reent omstødt Det var og Skade med, for dem som havde kiobt.

7

15.

Forlorne Gabel dig ey heller skaane vilde,

Behüt uns naadelig; for S. og Br. Gilde Som ey bevarede sin egen kiære Søn,

Og ikke reddede med nogen god Forbøn.

16.

Hvor er din smukke Gaard hvor er din Natteleye

Hvi Skiæbnen dig saa haard? hvor de som dig nu

pleye?

I Kongens Have før din Sklæbne vaagnede Paa Østergade hør! din Lykke falmede.

17.

Een Ulyksalig Søn den første Rude rørte,

Een Ulyksalig Søn som dig i Fortræd førte. Hvor din Skytsengel er? hvor den forknyttet var? I Citadellet hør, jeg troer de giver Svar.

8

18.

Farvel bliv længe der hver Undersaat tør Ønske Far vel kom aldrig her, det er bestandig Ønske Lad blive som det var i Fred og Rolighed Lad endnu leve Par af dem som Gud er med.

1

Biirfidlerens Svane-Sang siunges som Det hendte sig Jephtha den Gileads Mand.

Kiøbenhavn 1772,

trykt hos Morten Hallager, boende i store
Fiolstrædet.

2

3

1. Den syttende Glugmaaneds kundbare Dag

Vi Brødre maae stedse beklage,

Os alle og samtlig angaaer jo den Sag, Ja ret udi Hiertet maae nage.

Hvor er nu den Tiid,

Vi spillede med Fliid! Ved Nætter saavel som ved Dage.

2.

Hos Anviisnings Manden, min kiæreste

Ven,

Der havde jeg ligesom Hiemme: Hvor finder jeg alle de Fordeele igien, Jeg fik for Fiolen at stemme;

Jeg aldrig blev før Saa jaget paa Dør,

Jeg dette kan aldrig forglemme.

4

3. I Høvlen jeg hævlede Nætter og Dag, Det fik mine Strænger at finde; Dog gjorde jeg dette med Lyst og Bebag; Thi der var en Skilling at vinde. Men Høvlen de sleed Og Høvlebænk med,

Saa Vandet derved maatte rinde.

4. I Fuglen jeg figled af yderste Kunst For Oplopper og Bøsseskiøtter, Mig derved bestandig forhvervede Gunst; Uagted jeg hastig bortflytter.

Ach hvilken Fortred Uskyldig jeg leed! Min Fugl gjorde Falken til Bytte.

5

5. Hos Fyenboen ogsaa jeg gjorde Visit, Og ved hands berømte Madame To gange hver Uge jeg havde mit Snit, Som jeg matte viide at ramme. Men Næring slog fra Og endtes nu, da Madamen fik saadan en Skramme.

6.

Nu havde jeg ikkun et eneste Sted, Der stod endnu sikker for Faren, Hvorover man tænkte den fælles Fortred

At undgaae, og løbe fra Snaren. Man roelig der sov,

Ei tænkte paa Rov,

Mindst ventede at følge med Skaren.

6

7.

Men som man nu best udi Roelighed var, Sig Pøbelen monne tillave Og raabte: naar vi er med Naboen klar,
Paa Gienboen fat vi maae have; Han være Catholsk,

Frantzøsk eller Pohlsk,

Vaff, Cardinal, Tyrk eller Pave.

8.

Nu galt det at tale skjønt hastig,

dog got,

Jeg gjorde hvad jeg kunde gjøre, Og raabte da ret som en god Patriot: De Vinduer maae I ey røre.

Ei ret eller slet Jeg talte; men net, Saaledes som I det vil høre.

7

9.

Holdt inde, thi det er et skikkeligt Huus, Man der sig forlyste kan inde;

Paa Pohlsk og paa Russisk kan drikke

en Ruus,

Og danse, om man faaer i Sinde. Ald Ting til at staae Madamen kan faae Derfor maae I eder besinde.

10.

Da raabte den rasende Skare med Hast:

Luk op; thi vi kan ikke standse Jeg raabte da atter: bryd ikke staa fast; De skrege dog uden ald Sandse: Med
Tydsker, Polak, Franzos og Cosak Paa Dansk vi nu agter at danse.

-

8

11.

Saa dantste de Contra med lystige

Spring,

Til Ruderne dantste paa Gaden, I Stuen De fejede hurtig omkring, Hvem danste nu better i Staden? De
brugte Gevalt Og borttoge alt,

End ogsaa til Kakkelovns Pladen.

12.

Saa endtes vor Møye, saa endtes vor

Fliid,

Vi høstede ej, skjøndt vi end saae. Nu Pøbelen haver iblant os sat Splid, Hvem det os tilforne vel spaede! Vi
nødes nu til,

Skiøndt nødig vi vil,

Hver anden at bede om Naade.

1

Den Danske Frue Beneris Klage-sang I Anledning af den Forstyrrelse, som skeede Natten imellem den 17de og 18de Jan.

1772.

paa

Hendes Tempel paa Østergade, samt og de andre Smaae-Capeller.

Synges under den Melodie:

Jeg veed saa riig en Ridder & c.

eller som:

Den almindelige Vægter-Vise.

Kjøbenhavn.

Trykt og at bekomme hos. August Friderich Stein, boende i Skidenstrædet i No. 171.

2

3

Ach hvad skal jeg nu sige? Nu gaaer det splitter galt:

Nu Ende har mit Rige,

Med eet min Glæde faldt.

Hvad skal jeg finde paa?

Jeg maae herfra viige; Saavidt jeg kan forstaae. Hvad Pokker mon der rider Mandfolket denne Nat? Mens de saa slaaer og slider, Og griber Alting fat: Paneel og Karmen med De ey eengang vil skaane; Men bryder Alting ned.

4

See galluneerte Hatte, Som os beskytted' før,

Er nu som vilde Katte;

De os og skade tør.

De commanderer Dem, Som Storm imod os løber Med største Fynd og Klem.

End ogsaa Brygger-Karle, Som Øll os bragte til,

Foruden Dem, som gale:

Er med i dette Spil.

Ja, Slagter-Svenne med, Og andre røde Huer Giør os saa stoer Fortræd.

5
See, hvor de Gods udkaster Udaf vor Residents,
Enhver bort med det haster,
Og giør ey Reverens.
Lampetter, Speyle med, Samt Stole, Bord og Bænke Det maae nu alt afsted.
Min Østergades Tempel Den ruineres slet,
Det er et fælt Exempel:
De skaaner ey en Plet.
Jeg frygter: det vil gaae, De andre smaae Capeller Nu alle ligesaa.

6
Os Struense ey kan nytte; Thi Han selv fængslet er,
Og Brandt er i den Hytte, Som Hans Dyd og var værd.
Det Atheistisk Pak,
Som ellers os beskyttet, Faaer nu selv Skam til Tak.
Jeg vill' om Raad ey spørge, Hvis det ey Vinter var,
Om jeg da vilde sørge:
Da var jeg vist en Nar.
Om Sommeren man kand Faae Huus ved alle Buske; Det veed jo alle Mand.

7
Ey Pleye-Anstalt duer, Den os ey nytte kand:
Vi som var før, som Fruer I vores Frøken-Stand.
Det skønner vel enhver: Om vi nu vilde spinde, Det alt for haanligt er.
Desuden Blodet siles Af Dem, som Arbeyd giør,
De kun til tør Brød kues,
Faaer dertil aldrig Smør.
Men Punche-Bollen De Maae aldrig faae at lugte; Ja neppelig at see.

8
Folk er dog ey omvendte, Skiøndt De huserer saa,
Vi veed, I galne rendte:
For Bytte kun at faae.
Men bie kun til, I maae Igien om Huusrum bede: Skal I vist intet faae.
Skiønt vi Jer hialp saa ofte, Naar I var udi Trang;
Nu faaer vi ey en Skofte For al vor Klage-Sang.
Naa, naa! pas I kun paa: Naar I igien mon trænge, Skal I vist ude staae.

De nu forladte og forhadte Nat-Nymphers Svane-sang, og sidste Afskeds-Tale

til

deres Liebhabere.

Under den Melodie:

Sørge Takter, sorte Noder & c.

Kjøbenhavn 1772,

trykt hos Morten Hallager, boende i store Fiolstrædet.

2

3

Hvem vil hielpe os at græde?

Hvem forlindre vil vor Nød? Ude er vor Livets Glæde,

Vi er nær den visse Død,

2.

Vores Glædes Borg er vendet Om til Jammersfulde Dal,

Vi med Sorrow er omspendet.

Da vi meer ey holder Fal.

3.

Længer tænkte vi at qvæde

Viiser ved vor Punche-Skaal, Men nu maae vi til at græde.

Paa vor Graad ey meer er Maal.

4.

Længer ønskede vi at siunge

Med vor elske Fette Sang Af forenet Mund og Tunge,

Men det skeer ey denne Gang.

4

5. Villig var vi at indtræde

Før for alle og enhver,

Før vor Vahre var tilrede Nu de confisqverte er.

6.

Frihed er os reent betaget,

Vi ey mere handle maae, Vores Hoved-Haar afraget

Saa vi nu maa nøgne gaae.

7. Fordum I har vores Hænder Ofte krystet ofte kyst,

Frygt nu har omspendt vor Lænder.

Angst for Favnetag vor Bryst.

8.

Vores Øynes Glands og Straaler, Hvoraf I indtaget var.

Nu at see ey meere taaler,

Skræk dem reent tillukket har.

5

9.

Vores Mund og vores Læber,

I saa ofte haver kyst Nu med dem vi staaer og flæber Sorg indtaget har vor Bryst.

10.

Vores Hals og vores Bryste,

I saa ofte krammet har, Nu af Sorg og Angest ryste For den Glæde, vi opbar.

11.

Sukke maae vi nu og græde Ingen Hielp vi meere seer

Borte er vor Lyst og Glæde

Vi vor Frihed seer ey meer.

12.

Baad for Frihed, Sorg for Glæde Lænker for hver Favnetag,

Er for os hver Dag tilstæde

Ingen redde kan vor Sag.

6

13. Vores Huse er nedrevet

Saa vel store som og smaa; Fuld af Frygt vi har omsvævet,

Ingen Steds kan sikker gaae.

14. Dynen er os reent frataget Senge-Stedet ligesaa, Oprør haver det saa maget

Vi paa Halmen ligge maar.

15. Knap paa den vi hviler sikker,

Skiøndt vi eene sove vil, Nye Uroe Allarm tilskikker,

Saa vi ey kan ligge stil.

16. Vor Samvittighed os vækker Vi i Vilderede gaaer Vingerne de paa os stækker,
Vi os got ey mere spaaer.

7

17. Vores Blade er omvendet Siderne indspærret er Glædens Bog er reent ispendet For enhver af os i sær.

18.

Far da vel vor kiære Mødre

Som os stod saa kiærlig bie! Far da vel vor kiære Brødre

Som os gjorde Compagnie!

19.

Tak for I har hos os været!

For den Godhed, som I bar! Tak for I os haver æret

Naar det hos Jer tienligt var.

20.

Tak for I os diverteret

Har med Eders Compagnie! Tak for I os courtiseret

Ofte har, og været frie!

8

21. Vores forrig' Levnets Vandel

Vi nu reent forandre maae, Vi indpakke maae vor Handel,

Om det ellers vel skal gaae.

22.

Gierne vilde vi udbede

Hielp af Eder, men vi veed,

I den os ey kand, udstæde,

Til vor største Uselhed.

23.

Der er nok et Huus tilrede

For os, men vi ønskte ey Der for Huuslye at indtræde,

Gierne vil vi ey den Vey,

24.

Vi har hørt, der er saa tvunget,

Og vi der arbeyde skal,

For vor Vugge var ey siunget

Sang om slig en Jammerdal.

1

Liebhavernes Giensvar Paa Nat-Nymphernes Svanesang og sidste Afskeds-Tale til deres Liebhavere. I samme Vers og samme Echo. Kiøbenhavn, trykt hos P. H. Höecke. 1772.

2
3

Under Nat-Nymphernes egen Melodie.

1.

Vi vel vilde med Jer græde,

Hialp det kuns for eders Nød, Det os ey er største Glæde,

Dog ey eders Fald vor Død.

2.

Skiøndt for eder er omvendt

Glædes Borg til Jammers Dal, Frygt dog ey har os omspendt For I meer ey holder Fal.

3.

Hiemme hos os vil vi qvæde

Viiser ved en Ponche-Skaal,

For Jer vil vi just ey græde,

Paa vor Graad vi haver Maal.

4.

Vel vi ønskede ar siunge

Meer med eder Glædes-Sang, Men vi spare maae vor Tunge,

Der ey meer skeer denne Gang.

4

5. Før vi torde vel indtræde Til Jer alle og enhver, Naar vor Skilling var tilreede Men see! den nu sparet er.

6.

Vores Lyst er os betaget,

Jer Farvel vi sige maae,

I har længe nok os raget,

Glade vi fra eder gaae.

7.

Vores Guld betyngde Hænder Haver I selv ofte kyst,

Frygt som har omspendt Jer Lænder Glæde gir i vores Bryst.

8.

Af Jer Øynes Glands og Straaler Vores tidt forblindet var,

Nu paa dem at see vi taaler,

Viisdom vores' aabnet har.

5

9. Eders slebne Mund og Læber Siger I vi haver kyst, Det at I nu med dem flæber, Glæde gir i vores Bryst.

10.

Eders Bryndefulde Bryste

Siger I vi krammet har, Skamfuld vi derover ryste For det slette vi opbar.

11.

Fuld af Glæde vil vi græde,

Nu Revange vi just seer,

Nu begynder just vor Glæde,

Vi vor Tvang ey seer nu meer.

12. Eders Baand er vores Glæde,

Lænker blir Jer Favnetag,

Ret for eder er tilsæde,

Paa god Fod er eders Sag.

6

13. Eders Huuse er nedrevet,

Vi det hører stor' og smaae, Gladefuld har vi omsvevet,

Gaae til hvor det kunde gaae.

14. Vel! at Dynen er frataget, Senge-Stedet ligesaa,

Vel! at Ret og Magt har maget I paa Halmen ligge maae.

15. Artigt er I er ey sikker,

Skiøndt I eene sove vil.

Vi vor Hielp ey Jer fremskikker Paa det Skin, I ligger still'.

16. Er Samvittigheden Vækker,

Eder da det vel nok gaaer. At de eders Vinger stækker

Det just got for eder spaaer.

7

17.

Vores Tanker er omvendt,

Vi nu frydefulde er.

Glædens Bog er reent opspendte For enhver af os i sær.

18.

I forsigtig kiære Mødre

Som for Jer Skyld stod os bie,

Vi med alle samtlig Brødre Takker for got Compagnie.

19.

I fortæller vi har været

Hos Jer, Godhed for Jer bar;

Men at vi Jer haver æret,

Tænk ey det af Hiertet var.

20.

I er os har diverteret

Med Jer frekke Compagnie.

I selv os har courtiferet,

I Jer Handel været frie.

8

21.

Lyklig blir nu eders Vandel,

Skiøndt Jer Vahre standse maae, Hielpsom blir nu eders Handel Naar I anden Vey vil gaae

22.

Ynksomme vi vil udbede

Hielp for eder, men vi veed Retten den ey vil tilstæde,

I fortiener Uselhed.

23.

Vel! der er et Huns tilrede

For Jer, skiøndt I ønsker ey Der for Huusleye at indtræde,

I dog alle skal den Vey.

24.

Vel er sandt der er lit tvunget,

Det just eder binde skal.

Troe en Sang af os bliv siunget Glade for Jer Jammerdal.

1

Et Par Ord

**fra de endnu huusvilde Nat-Nymphes til
Grev Struense,
forfattet i deres sidst holdte
Conseil i Dukke-Skabet,**

og til Trykken befordret af

En drukken Engelskmand.

Kjøbenhavn 1772,

trykt hos J. R. Thiele boende i store Helliggeiststræde.

2

t

3

Greve, Greve Struensee!

Raaber vi nu stæmmende, Vi nu trængte til din Naade; Men, ach! du ey meer maa raade.

Nu er al vor Fryd forbi,

Og vi meere ey saa fri

Med vor Haandværk nu kan være,

Som da vi dig saae regiere.

4

Man berøvet haver os Vore Penge, vores Gods,

Og vi ey engang bør klage, Ingen os i Forsvar tage.

Ach hvad skal vi fange an,

At vi komme kan i Stand, Hvem vil hielpe os til rette, Og os lidt paa Fode sætte?

Ingen, ingen raaber hver,

Ingen meere os har kier,

Ingen nu vor Skiønhed agter, Ingen meer hos os forpagter.

Ulyksalig Øyeblik,

Da du i dit Fængsel gik,

Du har heller vildet blive, End dig hen i Lænker give.

5

Du tog altid vor Parti,

Og vi vare stedse fri,

Ingen torde os antaste,
Eller vores Gierning laste.
Men vi nu er reent forsagt,
Man os nøye tar i Agt,
Og vi ingen Stæder haver, Hvor en Seng man os tillaver.
Skal vi nøgen nu da gaae, Skal vi intet have paa,
S al vi Skam for alle være, Hvormed skal vi os ernæret
O forbandet Øyeblik!
Da du Navn af Greve fik,
Da du alle Grændser giemte,
Som os for en Grad bestemte,
6
Vor Ulykke er fra dig,
Greve, Greve, jammerlig,
Suk og Sorrow, Nød og Klage Smager vi nu alle Dage.
Havde du dig ey forseet,
Vor Ulykke var ey skeet,
Var du ey til Greve blevet. Havde vi i Roe nu levet.
Du i Fængsel og i Baand, Bliv til du opgir din Aand, Du ey bedere fortiente, Kan ey heller andet vente.
Vi imidlertid vil see,
Hvad med dig engang skal skee, Og for Alvor vi vil lære Alle dydige at være.

1

Hiertestyrkende Draaber imod Qvalm og Sorg for de skadelidende

som den 17 og 18 Januarii bleve ruinerede. Distileret af en gammel Søster, som med et oprigtig Hierte tager Deel i deres tilsøiede Skade.

H.... K....

Kiøbenhavn,

trykt hos L. N. Svare. 1772, boende i Skindergaden i No. 76.

2

3

Elskelige kiære Brødre og Søstre!

I alle Menneskers foretagende Handlinger udfordres Forsigtighed og Eftertanke, vor Leve-Tid er kun kort, men det vi skal lære, varer længe; Dog erfarer man, at hvor gamle vi end bliver, saa bestaaer vor Lærdom og Speculationer mere i Det Onde, end som det Gode.

Det første lærer vi meget snart, men det Det sidste fatter vi saa silde. Menneskers Tanker ere onde fra vor Ungdom, saa enhver af os kan sige med Apostelen Paulus: det Gode, jeg burde gjøre, det gjør jeg ikke, men det Onde, jeg ikke burde gjøre, der gjør jeg alt for meget. Det er beklagelig og sørgelig at see, Mennesker i deres Ungdom og næsten i deres Alderdom lader sig forlede og indrage af Verdens Vellyst og Forfængeligheder: De tænker sielden paa den tilkommende Evighed, førend de naaer en høi Alder og tillige behæftet med Svaghed, saa begynder de først at eftertænke deres Levnets Løb og begangne Gierninger; thi da aabner Irukommelsen dem, ligesom en skreven Journal om alle deres Gierninger, over hvilke Samvittigheden da fælder Dom.

I Betragtning heraf, vil jeg meddele mine Venner følgende ringe Tanker, og begynde fra mig selv.

4

Naar jeg eftertænker den forbiegangne Tid og nu, da gaaer det mig næsten som en gammel Soldat, der længe har tient Martis Leier, og seet mange stolte Fiender under Øine, udstaaet Dagens Hede og Nattens Kuld, Travallie, Blessurer, Hunger og Tørst, som alle er en Krigsmands visse Skiæbne.

Men dersom disse Lidelser imellemstunder ei blev forlindret (med et rigt Bytte, ved at erobre og plyndre den slagne Fiende, Stæder og Byers Indtagelse, hvor Guld og Penge ligesom en Arv tilfalder en Krigsmand, og dernæst kan finde Leilighed at forsøde Livets Onde med Glæde og Fornøjelse hos Bactus og Gudinden Venus, som for Penge er redebon ar traktere og pleie en udmattet Siæl) Saa kunde heller ikke en Krigsmand udholde og taale Krigens haarde Medfør.

Men hvad som nu er sagt om en Krigsmands Skiæbne, kan jeg ikke egentlig applicere paa mig, thi det vil ansees for latterlig, det er heller ikke min Tænkemaade i det Heele.

Undtagen forsaavidt, at jeg som et Fruentimmer i mine unge Aar med et tapper Hierte og Reputation har tient under Gudinden Venus Fane, og holdet mange haarde Feldtslage med den raske Cupido, som ofte foruroeliger hende, og man er ikke Dag og Nat sikker for hans Pile-Skud, saa at jeg tilfulde har prøvet Virkningen af saadanne Belejringer, som Krigs-

5

Fæstninger aldrig har prøvet, skjønt ingen fiendtlig Vold og Magt har kundet indtage min anbetroede Fæstning, hvorover jeg var Commendant, ikke desto mindre, har jeg dog været nødsaget at overgive den; ja! mine kiære Venner ved jo nok, hvilken Magt og Force Guld og Penge medfører, og for samme maae ofte de største Armeer falde og tage Flugten, og nu omstunder er for samme næsten alle Ting til fals: Naar nu tillige en tapper General presterer saadan Accord, saa maae jo den stærkeste Fæstning overgive sig i hans Hænder. Tillad kiære Venner, at jeg endnu funkler lidt med de fra Kierligheds Gnister, som lever hos mig, jeg veed de forstaaer mit Sprog,

Skiønt jeg er nu gammel og af svag Helbred og duer ikke mere, dog troer jeg at være bekiendt iblant de elskværdige og tappre Heltinders Tal; følgelig kan det hede om mig, som om en gammel erfaren Krigsmand, han er gammel og kan ei mere bruges, da han dog i sine unge Aar fandt alles Yndest og Venskab, og blev tilbudet Tieneste saavel hos Mars, som Gudinden Venus, og enhver, vilde gierne give ham en god Sold og Gage.

Men uagtet denne min Alderdom og Svaghed, saa kan jeg dog ikke unnlade at opgive for mine Venner nogle smaae Sententzer og Observationer, som jeg har anmerket, og bør ef-

6

tertænkes af enhver Fornuftig, som daglig har Omgang med Mennesker.

Jeg forsikrer dem oprigtig, at jeg som et Fruentimmer, har igiennemgaaet mange forunderlige Hændelser, jeg har lidt megen Fattigdom, Nød og Gienvordighed, saavel i mit eget Fødeland, som blandt Fremmede, dem jeg i min Ungdom var nødsaget at flye til. Og jeg kom til en Nation, som ikke var af de meest Høflige og Sødtalende, heller ikke meget raisonable, men dog troefaste i deres Ord og Løftter. Mandkiønnets Indtagenhed, at omgaaes Qvindekiønnen, var ei heller saa meget behagelig, som ellers ligegyldig i deres Forlangende. Jeg blev og bekiendte med adskillige Fremmede, som kom reisende fra Stæd til andet; man veed at saadanne unge Herrer, der eier Midler, er gjerne begierlig for at see sig om, saavel i de alvorlige, som comiqve Selskaber og Forsamlinger, af hvilke sidste man ofte kan profiteere noget, som udfordres til en nødvendig. Kundskab i det menneskelige Selskab, der i sig selv er mere gavnlig, end som mange Lærde ikke indseer; thi en Mand, der anvender sin Tid til at blive perfectioneret i en eller anden Videnskab, og med Begierlighed undersøger samme fra Grunden af, for at naae den behøvende Fuldkommenhed, bliver tilsidst saa indtagen deri, at han ikke bryder sig om noget andet.

7

Vel kan de samme høre tale om et og andet, som passerer i det borgerlige Selskab, og naar de derom bliver bevist, da kan saadanne Mænd vel lade falde en kort og vittig Raisonnements, for saavidt dem fortællers, men videre at begribe Grunden og Tingens rette Sammenhæng, er de ikke heller i Stand til, formedelst de mangler den fornødne Praxin i daglig Omgange. Det heder, man lærer Skik og Sæder af dem man omgaaes med, tilmed bryder saadanne Mænd sig ikke derom, men anseer det for Bagateller.

Altsaa kan ingen nægte, at i det borgerlige og simple Selskab udfordres, som sagt er, en nødvendig Kundskab, Varsomhed og Forsigtighed i Ord, Gierninger og Omgange. Hvilken Forsigtighed heller ikke alle Tider findes hos lege Folk, det kommer meget an paa Opdragelsen, Judicium, Temperament og Praxin. Ingen kan være saa varsom og forsigtigt at han i alle Dele fornødigere en større; thi i det Menneskelige Selskab møder man adskillige Slags Folk, som ofte skader os, ja mere end de vilde Dyr; nemlig Hyklere, Bagtalere, Løgnere, falske og sladderagtige Mennesker. Alle disse forvolder de Fromme megen Skade og Fortræd, og forstyrrer den christelige Kierlighed, som ellers i større Grav kunde findes iblant os, og Mængden af disse er større end man kan forestille sig, tilmed er denne Hob

8

næsten befriet for Lovens Straf og Tiltale, medmindre deres Ondskab skeer saa aabenbar, at den kan underkastes Lovens offentlige Straf, som for Exempel en Hykler, hvilket skadeligt Creatur er han vel ikke? Jeg vil anføre nogle faa Poster af hans Ondskab.

Han udstuderede nøie det menneskelige Hiertes Tilbøieligheder og Laster, dem anbringer han med sin tykkeste Tunge for, at være gode og anstændige, hvormed han styrter Mennesket i Fare og Ulykke. Fornemmer han, at Mennesket er plaget af Hovmod, da ophøier han ham indtil Skyerne, og forebringer ham, at ingen Ære kan være ham for megen.

Er et Menneske hævngierrig og hadefuld, saa er ingen Forfølgelse eller Straf stor nok til at ophidse ham, for ar fuldbyrde hans Hævn og Had imod den han forfølger. Faaer Hykleren Adgang til en Bagtaler, da indbilder han ham, at han er en oprigtig Mand, der taler den rene Sandhed ei stikker noget under Stolen.

En Sladderagtig og Falsk berømmer han for troefast og kiærlig, som advarer sin Næste forud. O! en Hykler er altsaa et farlig og skadelig Menneske, som man nøie bør tage sig Vare for, dog indfinder han sig gemeenlig i alle formaaende Folkes Huse, for at søge sin Interesse. Fornemmelig opholder han sig i Kongers og Fyrsters Palladse, og der driver han

9

sin største Kunst og Veltalenhed fordi han finder næsten samlet alle saadanne, som jeg nyelig har talt om, men alle Ting maaskee paa en fiin og subtil Maade, thi der maae ikke spørges eller tales noget i den grove Tone, den eene maae omgaaes den anden honet øg modest, og det i saa høi en Grad, at Sandhed maae ikke høres og vides at have sin Boelig der; thi den forfølges strax af Falskhed og Løgn, derfor seer man de Mange Forandringer som skeer, nemlig, den som i Dag staaer i stor Naade og Anseende, høres i Morgen at være afsat, og en anden i hans Sted.

O! hvilken fornøden og høist gavnlig en Sag var der ikke, at Konger og Fyrster, som har at byde over Land og Rigers Indbyggere, vilde gjøre sig bedre bekiendte med Sandheden, og heller taale at høre hendes haarde og oprigtige Stemme, end som Hyklerens bløde og dybt nedbøiende falske Udsigende. Sandelig, de ville faae at vide mere, end de troer, det kunde ei alene tiene dem selv til Fordeel, men tillige Deres fortrængte Undersaattere. Dette at ønske, kan ikke forbydes, men directe at andrage til et Hof, vil blive anseet for at være formastelig og forhadet.

Nu vil jeg opholde mig lidt med en Bagtaler, som jeg efter mine Tanker anseer ei at være bedre end en Tyv, og en Morder, men endda slemmere.

10

At en Tyv stæler af vor Formue, er skadelig, besynderlig naar man er fattig. Men en Bagtaler, der hemmelig med Løgn bestæler vor Ære, er mere skadelig, især naar han anbringer hans Calumnie for de Store, som vi kan vente Hielp af; disse troer hvad han siger, tillige tier stille dermed, og ikke undersøger Sandheden, og maaskee er øm for at tale derom for den Lidende, som dog maae passere for at være skyldig deri. Og i saa Maader er en Bagtalere tillige en Morder, formedelst at hans Calumnie og Løgn har udvirket saa meget, at den som han har falskelig belyvet sit gode Navn og Rygte, bliver betaget al Adgang til Leve-Brød, maae tilsidst crepere af Sorg og Rod. Er det da ikke det samme, som at myrde og tage Livet af et Menneske; thi den der betager mig mit Livs Ophold, anseer jeg for at betage mig Livet. Af dette som nu er anført, sees tydelig, ar i det menneskelige Selskab begaaes meget Ondt og Skadeligt, som Loven ikke kan straffe.

Udfordres da ikke af de fromme og veltænkende Mennesker en nødvendig og forsigtig Kundskab i sin Vandel og daglige Omgange. Jo! Sandelig! mere end vi troer og forestiller os; og vær forsikret paa, at denne Kundskab læres ikke saa hastig, mange unge Mennesker lider formedelst Mangel af en fuldkommen Indsigt, ofte Skibbrud, førend de naaer den rette Erfarenhed, og mange opnaaer den aldrig

11

Jeg har hermed i Fortroelighed opgivet til mine Venners Efterretning de faa Obervationer, som jeg i min Alder har erfaret.

Den eneste Fornøjelse jeg nu eier, er at jeg ikke lider Nød for mit Livs Ophold, som i disse trouble Tider er en betydelig Post, for hvilken man ei noksom kan yde Gud Tak og Ære.

Dernæst kan jeg i min eenlige Stand divertere mig med de søde og fornøyelige Omgange, jeg har haft med høje og fornemme Venner, som jeg convertrede i mine yngre Aar, med hvilke jeg havde de allerbehageligste og fortroeligste Discvurser; thi ethvert fornuftig Menneske, saa længe det lever, elsker en tilladelig Fornøjelse, og fortroelig Omgang med hinanden, som ikke skader andre, eller er dem til Forargelse! ja jeg er næsten færdig at falde i Afmagt, naar jeg tænker derpaa. Ak! naar jeg ret erindrer mig, hvor de var sød og tækkelig & c. saa finder jeg mig ligesom husvalet i min Siæl.

Sandelig, jeg vidste og fornuftig at iagttage den Forskiel, ved at omgaaes med mine Overmænd og de Fornemme, imod mange af ung Ligemænd. Af de første har jeg alle Tider profiterer Honetite, Ære, Raisonablite og subtil Omgange baade i Ord og Gierninger. Derimod vilde ve være accomoderet paa en methodisk og kildrende Maade. Og de sidste,

12

nemlig Ligemændene, har jeg begiegnat enhver som de opførte sig, Om de samme maae jeg sige det, som jeg hørte af en meget rig G..... Han sagde: Madam, alle Skind som garves, maae ikke lige haardt trakteres, men enhver Sort efter sin Beskaffenhed,

I det øvrige lever jeg nu i Henseende min Alder, som sagt er, fornøiet med min Skiebne, og takker Gud for, at jeg for nærværende Tid ei befandtes i det Virtskaft og Nærings-Veie, som mine Venner; der blev ruineret. Min Sorg og Elendighed havde da bleven større end Eders, i Henseende den Alder, jeg allerede har, ligesom samme vil falde tungt nok for Eder, som har maattet lide derved.

En forunderlig Tidspunkt, som man aldrig har kundet forestille sig at skee i Dannemark, hvilken vi i adskillige Tiffælde nu i mange Aar har oplevet. Hvis Tildragelser vore Efterkommere vil bedre blive underrettet om, end vi, som nu lever, (at sige den almindelige Mand) thi formedelst vores ugudelige Forhold, kan vi billig forestille os, at være Gus Brede og Straf undergiver, saa vi med Blussel maae tilstaae, at have levet gienstridige og ulydige, og ikke givet Aar paa hvad Guds Tienere har talet i hans Navn, til vore Konger og Fyrster, og til alt Folket i Landet. Følgelig bør vi troe, at Gud finder fornøden at udføre fine Domme over os, da Menneskers Forhold

13

og Adfærd er nu alt for kiendelig i det Onde. O! hvilket stort Beviis er det ikke paa Vold og Ondskab, at Den ene Indbygger og Medborger i en Grad tør driste sig til at ruinere hinanden, og at øve aabenbar Tyrannie, brække ind i Folkes Huse, røve og plyndre hvad de forefandt af Eiendele og Meubler, tillige at ruinere Husene uden til, ligerviis som de var authoriseret at øve saadan Ondskab.

Et bedrøveligt Syn var det at see for de fredelige og Veltænkende Indvaanere, men skammelig og lastværdigere at sees af Fremmede, som kommer her til os.

Man veed nok, at i England og Holland, hvor Pøbelen har en stor Frihed at øve deres Ondskab, naar det ei gaaer dem efter Ønske, at da et eller andet Huns kan blive ruineret. Men aldrig har man hørt saadan Adfærd, at nogle og Halvtredsindstyve Huse med Familier maatte saadan Skynding blive til et Rov for egne Indbyggere, forinden at deres onde Handtering blev forekommet, som strax burde skeet, førend Skaden allerede var giort.

Men kiære Venner! hvem kan nægte, at man ofte seer i det Onde Spor til det Gode? Betænk kiære Venner, uagtet at Forøvelserne ere lastværdige og skammelige, saa seer man dog, vi eier tappre Søe-Folk, og at Stadens gemene Pøbel er ikke uvillig, men hurtig til at plyndre.

14

Jeg forestiller mig ikke ugrundet, at dersom disse behiortede Tropper havde været med for Algier, i den Hede og Resolution som de var den Tid, Mon Dieu hvor vilde de da have ruineret deres berømmelige Festnings-Verker, samt Staden og giort et rigt Bytte. Ja forskaffet os en evigvarende Fred, den vi nu maaskee nodes til at tilkiøbe os, og i saa Maader kan skadelige og onde Ting ofte employeres til Fordeel og Nytte; thi af de bittreste Urter kan tillaves den sundeste Medicin. Men, mine Venner, det er nu skeed, som skeed er; hvem veed om det ikke kan tiene Eder til Gode, saavel i det Aandelige, som det Legemlige. Sandt er det, I er vorden ruineret og bragt i Armod og Elendighed, berøvet Eders Huus og Hiem, Gods og Formue. Men! betragt Jobs Elendighed, og betænk at Gud oprettede hans Tab, og gav ham siden meer end han før eiede.

Jeg veed, at de fleste af Eder er formedelst denne Medfart sat tilside fra al Næring og Brug, fornemmelig de iblant Eder, som holdte de fornemmeste og honetteste Ponse-Huse, hvilke ved Denne Forstyrrelse har tillige tabt mange fornemme Venner. Det gaaer saa til i denne syndige Verden. I Velstand har man mange Venner, men i Veestand absenterer de sig og flyer.

Det gjør mig hiertelig ondt paa Eders Vegne, og jeg haaber, at Gud opretter Eders Tab.

15

Ligesom jeg og troer, at det elskværdige og kiære Mandkiøn, formedelst det som er passeret, efterdags ikke fatter noget Had til det ømme og kiælne Kiøn. Contrair, jeg troer, at Naturen og den medfødde Kierlighed ophører aldrig at elske hinanden, saa længe begge Kiøn findes paa Jorden. Ja det troer jeg tilvisse, og I kan sikkerlig lide paa mine Ord.

Mine Venner! stræb herefter alvorlig med al Flid, for at oprette det som er falden. Lad alle Eders Bestræbelser have dette Øiemed, al Eders foretagende Næring skeer paa en ordentlig og honet Maade i Eders Huse, og lad ikke Ureenhed og en utilladelig slem Vinding være Eders Hensigter, thi derved skader I Eder selv. Saa kan I være forsikred paa, at Eders Næring og Brug af de Fornuftige vorder anseet at være mere nyttig i en velindrettet Stat, end som dem, hvis Næring og Brug grunder sig paa ubillig Aager og Rente, eller som Korn-Pugere, der forhøier Priserne, og forvolder dyr Tid iblant den fattige Almue, samt Told-Forpagtere og flere Ægyptiske Plage-Fogder, som kiendelig udsuer Landets Indbyggere. Thi! alle saadanne bør ruineres og totaliter ødelægges. Sluttelig forsikrer jeg mine Venner oprigtig, at dersom det stod i min Magt, og jeg havde at befale og byde, da skulde enhver af dem, som begyndte dette hele horrible Optog, og havde Indkomster, give Eder til Opretning-

16

Nemlig: enhver skulle maanedlig af deres Indkomme svare 1 Mk. 8 Sk., som skulle continuere i 3 Aar og 6 Maaneder (a), og alle andre, som kunde overtyses at have været med at plyndre og tiltaget sig Eders Eiendele, være sig hvem de ere, enhver bøde 200 Rdlr. og levere tilbage hvad de har røvet, enten in Natura eller med Penge Dernæst alle dem, der hemmelig haver tilkiøbt sig Eders Eiendele, og stiltiende indsidder med samme, at levere dem tilbage, og bøde efter dets Værdie 3 gange saa meget.

Alt dette kunde blive Eder samtlig til en megen Erstatning, og tillige ansees for en retfærdig Straf for dem, som med Svig og List har tilvundet sig sin Næstes Eiendele.

I øvrigt er det dog et Naades Tegn, at I er vorden skienket 6000 Rdlr. af Hans Majestæts Cassa, og tillige benaadet med Collect af Byens Indvaanere. Hvis frievillige Gavers Beløb man endnu ikke veed, ventelig formedelst Tidens slette Omstændigheder, at den ei vil beløbe sig til meget.

Dog vil jeg haabe, at nogle af de gamle bekiendte Venner vil underhaanden og uformerket vise Eder deres Godhed.

Fornemmelig maae I som christelige Mennesker finde Eder i alle Ting, og sige med Job: Herren gav, Herren tog, &c.

Disse linier har jeg som en medliden Søster funden fornøden at meddele Eder, som Hiertestyrkende Draaber,

naar I angribes af Qvalm og Sorg. Med Forblivende elskelige kiære Brødres og Søstres oprigtige Søster.

(a) Efterat Syndfloden ophørte, regnede det ikke paa

Jorden i 3 Aar og 6 Maaneder.

1

En
Supplique fra de Kiøbenhavnske Jomfrue-Huuse,
som
skulde have været overleveret
til

Greve

J. F. Struensee,

dersom ikke

bemeldte Greve,

formedelst

indløbende Omstændigheder,

var bleven hindret fra at imodtage fleere

Suppliquer.

Kiøbenhavn, trykt og findes tilkiøbs hos A. F. Stein, boende i Skidenstrædet i No. 171.

2

Deres Høygrevelig Excellence!

Ville ey unaadig optage, at vi Deres Høygrevelige Excellences ringeste Tienere og Tjenerinder, nærme os til Deres Grevelige Høyhed, for, om mueligt var, at standse et Onde, som skader og meget, og forebygge et andet, hvis Iværksættelse vist ville foraarsage vores totale Ruin.

Vi give os den Frihed, skriftlig at andrage vores Nødtørft, da vi have troet, at det ikke saa vel kunde lade sig skee mundtlig. Vi kunne vel have sendt et Par Deputerede af vores Profession til Deres Høygrevelig Excellence, men meere end een Aarsag haver holdet os derfra. Vi troede, at ethvert Øyeblik var Deres Høygrevelig Excellence meget kostbart; thi for den, hvis fornemmeste Hensigt er at reformere paa alle Ting, maae Tiden nødvendig være kort: Og vi frygtede for, at vore Udsendte ikke skulle være saa lykkelige at kunde forrette deres Ærende med saa faa Ord, som Deres Høygrevelige Excellences vigtige Forretninger knude tillade at anhøre. Vi vare og bange for, at Adgangen til Deres Høygrevelig Excellence skulle blive negtet af Domestikerne. Og om endog vore Udsendte

3

kunde nyde den Lykke at blive indladet i Deres Høygrevelig Excellences Forgemak, for, efter en Times eller længere Tids Forløb, at see Deres Høygrevelig Excellences blide Ansigt, frygtede vi dog for, at det ville være Deres Høygrevelig Excellence imod, om Stands-Personer og andre, der maaskee per Hazard tillige maatte opholde sig i Forgemakket, og oppebie Deres Høygrevelige Excellences Ankomst skulle mærke, at Deres Høygrevelige Excellence var en Patron af vores Haavdværk.

Det maatte derfor tillades os at anbringe vores Sag skriftlig. Men førend vi driste os til at udbede os nogen Bevaagenhed for Eftertiden, kunde vi ikke undlade at aflegge vores underdanige Taksigelse for den Bevaagenhed, Deres Høygrevelig Excellence hidindtil har viist imod os.

Vi maatte billigen ansees for Uskiønsomme, om vi ikke med den største Taknemmelighed erindrede den fuldkommen Frihed, som vi i vores Professions Øvelse have nydt under Deres Høygrevelige Excellences høye Beskyttelse. Vi troe at have Deres Høygrevelige Excellence at takke for, at Stadens Ober-Præsident, Hr. Greve von Holstein, ved sin Placat af 3die April 1771, har iblandt andet fuldkommen kundet betrygge vore Boeliger for al inquisitorisk Anfald, og at vi, i Kraft af denne Placats 2den Post, ligesaa lidet om Natten, som om Dagen, have at frygte for,

4

at Politiet skal forhindre os i vore private Forretninger. Vi kan (Tak være Deres Høygrevelig Excellence) nu, til hvilken Tiid vore Giester maatte være i Lyst, lade skee i vore Huuse endog de allerprivateste Forretninger, uden at befrygte nogen Hinder derudi. Deres Høygrevelig Excellences Navn og den 3die April 1771 skal aldrig forglemmes, saalænge der ere Jomfrue-Huuse til i Kiøbenhavn, men den sildige Efterslægt lblant de Kiøbenhavnske Contoir-Holdere vil vist udsiunge den Lov, som Deres Høygrevelige Excellence ved denne Anordning har fortient.

Ligesom vi nu alle i Almindelighed ere Deres Høygrevelige Excellence for denne Anordning høyligen forbundne, og (om ikke alle, dog) de fleeste af os i Særdeleshed, fordi Deres Høygrevelig Excellence undertiden have villet værdige os sin høye Nærværelse, og tage til Takke med de Vahre, som have været ved Haanden og vare bestemte til Brug og Tieneste for Giester af langt ringere Classer end Deres Høygrevelig Excellence; Saa skulle vi ikke heller efterlade for Eftertiden at udviise den fuldkommenste Erkiendtlighed, saafremt det maatte behage Deres Høygrevelig Excellence, denne Gang naadigst at høre og bønkhøre os.

Hensigten af denne vores underdanige Supplique er at standse et Onde og forebygge

5

Det Onde, vi ynske, maatte standses, og hvortil vi udbede os Deres Høygrevelig Excellences Bevaagenhed, bestaaer udi den store Mængde af de saa kaldte Jomfruer, som opholde sig rundt omkring i Staden paa Sahlene, og ikke ville tage Tieneste. Disse, uden engang at have taget Borgerskab paa at holde Vertshuus, udøve Professionen lige saa fuldt som vi: Og da Mandfolk hos de fleeste af dem med mindre Bekostning end hos os kan blive fatificerede; saa gjøre de os en utroelig Indgreb i vores Nærings-Vey, fornemmelig siden de have funden paa, naar de ere leedige, at gjøre en Tour paa Gaden, for at drage en god Ven hiem med sig efter en anden. At vi ikke skal tale om, at vi endog have en anden Uleylighed deraf, nemlig denne, at saasnart een af vore Piger i Stuen bliver kiendt med een af Smaae-Herrerne, som der kan være noget at pille af ved, er hun (uden at tænke paa, hvem hun har at takke for, at hun nogensinde er kommen til at føre sig op med den høye kammede Sæt, de fabeladede Skiørter og de hvide Been, hvorved hun dog har fanget sin Smaae-Herres Hiertr) strax villig til at forlade hendes Tieneste, og leve paa en Sahl paa hans Bekostning, saalænge han har noget tilovers; Og da gammel Vane bider best, og det følger sig selv, at hun ikke kan lade sig nøye med hans Selskab alleene, men maa undertiden have lidet Forandring, naar hun kan komme afsted dermed, uden at Smaae-Herren skal

6

mærke det: saa tabe vi derudover i vores Næring paa meere end een Kant.

Det andet Onde, hvis Iværksættelse vist ville foraarsage vores totale Ruin, og som vi af saadan Aarsag ønske at forebygge, ere vi alleene underrettede om af Rygtet — Og gid det maatte blive ved Rygtet! Men da man i disse Tider gierne forud hører ulme om det som siden skeer, og man aldrig kan være formeget forsigtig i vigtige Ting, saa have vi troet, at det ikke var af Veyen, om vi endog forsøgte at ville dræbe det i Fødelsen, om hvis Virkelighed vi ikke endnu ere fuldkommen overbeviiste.

Rygtet siger: at i en af Skadens største Gader imod Østen skal en anseelig Gaard indrettes til alle Vellysters Boelig: at Deres Høygrevelig Excellence vil staae i Gabet for alle paa denne Indretning gaaende Bekostninger, siden Entrepreneuren selv skal være en sulten Luns, og hans heele Eyendom bestaae i Brouterie og den Adresse, han foregiver at have til Deres Høygrevelig Excellence og at denne Mand og denne Gaard skal have Monopolium eller Eenehandels Rettighed paa det, som saa mange Familier hidindtil have

havt deres Leve-Brød ved, og, fornemmelig i de sidste Tider rigeligen og rundeligen levet af.

Skulle noget herom være i Gierde, som vi befrygte, ville vi underdanigst bede Deres Høygrevelig Excellence naadigst overveje det Tab, os derved tilføyes, og betænke, at flere bedre end een kan være i Stand til at op-

7

varte Deres Høygrevelig Excellence og øvrige Liebhabere med de Forfriskninger der maatte forlanges.

Skulde Deres Høygrevelig Excellence ellers have bestemt nogen vis Summa til Contoir-Væsenets Forbedring her i Staden, bede vi underdanigst, at samme Summa maatte blive anvendte til Præmier for dem af os, som kunde tilvejebringe de habileste og nydeligste Subjecta: Og forstaaer det sig selv, at vi i saa Fald ingen hellere ønske os til at bedømme og at uddeele Præmierne end Deres Høygrevelig Excellence selv.

Til Slutning kunde vi ikke undlade at yttre en Post, som vi ønske iværksat, og ved hvis Iværksættelse vi formode at kunde spaae vores Profession nogen fuldkommen Varighed. Denne bestaaer derudi: at vores, ligesom andre Professioner, maatte forundes Laugs-Rettighed, paa det vi kunde jage efter Fuskere, Bønhasere og andre uberettigede Personer, som maatte ville gjøre os Indgreb i vore Rettigheder.

Skulle dette finde Deres Høygrevelig Excellences naadige Biefald, skal vi med det allerførste give os den Frihed, at indsende til Deres Høygrevelig Excellences nærmere Approbation en Udkast til de Laugs-Articler, som vi underdanigst ville udbede os.

Vi haabe naadig Bønhøring, og vil saavel i de her ommeldte, som og alle andre Tilfælde have os recommenderet i Deres Høygrevelig Excellences Bevaagenhed, som vi un-

8

derdanigst forsikre Deres Høygrevelig Excellence paa Legemets Vegne aldrig skal have Aarsag til at fortryde, saalænge nogen af os er til, da vi bestandig skal gjøre os en Ære af, i Gierningen at viise os

Deres Høygrevelige Excellences

lydigste Redskaber

Mutter paa Trappen.

Officier-Ringen. Senops-Qvæernen.

Et Par Ord til Læseren.

Denne Supplique skal være funden i en Dragekiste, hvis Skuffer bleve efterseede og lættede paa Kongens Nye Torv Natten imellem den 17de og 18de Januarii sidstleden, da den havde den Skiebne at blive kastet til en Side, som noget unyttigt Tøy. En Person, hvis Sag ey var at plyndre, og som saae, hvor ringe Suppliquen blev agtet, tog den op af Jorden og har siden giemt samme som en stor Skat, da han hverken vidste, af hvis Dragekiste den var taget, eller troede, at den var af det Slags Gods, som burde leveres paa Politie-Kammeret. Endelig for at fornøye Publicum, har han givet sit Samtykke til, at den maatte trykkes.

Han troer ellers, at denne Supplique mage have circuleret til Underskrift, hvilket nu ikke meere er fornøden, siden Greven har faaet andet at tænke paa, end enten at tage imod Snppliquer, eller at bekymre sig om Midler til at befordre Contoir-Væsenets Forbedring. Og dette har givet Anledning til Titulen.

Laugs-Artiklerne kan ventes med det første.

1

En Vise

af en af Stadens Nymfer, som beklager

sin og hendes Søstres Nød over

Greve

Johan Friderich Struelses

hastige og nedrige Fald den 17 Januarii 1772.

Sangviis forfattet under Melodie:

For nogle Dage du som modig Rykle Hane.

Tilligemed Hendes

Liv og

Levnets-Beskrivelse

til Dato.

Kiøbenhavn,

trykt hos L. N. Svare. 1772, boende i Skindergaden i No. 76.

2

3

V. 1.

Ak Himmel see nu til os arme og forladte,

Alt dette maae vi nu Grev Struels herfor takke For os begyndte han ret som en ærlig Mand,

Mens ses nu sidder han i Jeren og i Baand.

V. 2.

Mens see Grev Struelse, hvad haver du vel tænket? Du kunde jo vet frie for dine Baand og Lænker,

Nu kan jeg sige dig, du sidder ret en skøn,

For det du haver gjort imod det smukke Kiøn.

4

V. 3.

Vil du betænke det, hvor vi huusvild er bleven,

Og du jage hvert et Ark, som om dig her er skreven, Dine Taarer maatte da af Kinder rende ned,

Fordi du haver ført os i den Usselhed.

V. 4.

Jeg rigtig Pige var og temlig stor af Høiden,

Grev Struels fik og Lov at blæse i min Fløite,
Han blæste og deri, det gjorde meget got,
Jeg kommer mig vel nok, naar han faaer Skam og Spot.

V. 5.

Han haver gjort mod mig og mine kiere Søstre,
Ja om vi samlet var. og havde en Skoebørste,
Om den end fittet var, og havde ingen Haard,
Vi skulle børste dig fra Hoved indtil Taae.

V. 6.

Du skulde høre nu, hvad Alle om dig dømmes,
Her er dog nogle fra, der haver dig berømmet, Mens see! hvad hielper det, her hielper ingen Snak, Du mig
med Søsterne har gjort til Hore-Pak.

5

V. 7.

Vel tænkte jeg ved dig at nyde en stor Lykke,
Skiønt mangan een kan nu ret hestig af mig spytte, Jeg har væt buden til adskillig skønne Mænd,
Men see jeg troede ei Grev Struels var faa slem.

V. 8.

Thi havde jeg det tænkt, han havde vet Forræder, Da skulde Fanden ham saa hastig ladt indtræde,
O nei! han skulde ei saa hastig kommen ind I Forgemakket, hvor han ofte gjorde Spring.

V. 9.

Mens lad nu være saa, jeg er endnu ei bange, Endskiønt Grev Struelfe er bleven en Statsfange, Nu har jeg
ret Courage, jeg faaer da vel en Mand, Hvem Fanden det end er, hvad Alder eller Stand.

V. 10.

En Præst jeg buden var, den kunde jeg ei lide,
Dog smerter det mig nu, mens holt! da var jeg Pige. Mens kom der ikkuns nu en skikkelig Studios,
Jeg fulgte med ham strax til Hest, ja og til Fods.

6

V. 11.

Det er og ligegot, kom der endog en anden Studerede jeg strax her vilde give Fanden,
Hvad hialp det mig vel her, jeg fik en Studio?
Thi mangan af dem har ei Hoser eller Skoe.

V. 12.

Nei før saa tog jeg da en Sæbesyder Mester,
Han Sæde skafte mig til Skiorter og til Serker Lad være jeg ei har af dennem mange nu,
Saa mange har jeg dog, jeg skinle kan min Bug.

V. 13.

Det er nu rigtig sandt, jeg vil nu intet lyve Jeg er saa hart befængt med en slem Giftesyge,

Den smerter mig ret ind til Marve og til Been,

Ja skynder jer og kom, kom snart og vær ei seen.

V. 14.

Kom Bødker, Snedkere, kom Tømmermænd, kom Smede Ak skynder eder snart og hielp mig af min Hede!
Hvis de ei skynder dem og kommer med en Fart, Da maae I sikkert troe, jeg mister Livet snart.

7

V. 15. Jeg er endog tilfreds om der end kom en anden,

Der Skoe og Skiørter kan sye meget smukt om Kanten. Paa dansk der kaldes de Skomager, Skrædere,

Om det endogsaa var en Uldsorterere.

V. 16. En Hestehandler jeg og meget vel kan lide,

Naar han kuns har en Hest, hvorpaa jeg kunde ride, Mens om mit Ønske her ei vil for mig slaae an,

Jeg dog fornøyet var, fik jeg kuns en Vognmand.

V. 17.

I Kane vilde jeg begynde først at kiøre Med Klokker, Bielder, saa at Struels det kunde høre Det vilde angre ham, at han saa mangel Gang I Kane kiørte her saa frisk i Kiøbenhavn.

V. 18.

Mens see! hvad hielper det? jeg kan ei længer vente, Skulde der ei komme snart een som mig vil afhente.
Jeg er ret nn tilfreds i hvem det endog er, Skolemestre, Skrivere, en Docter udi sær.

8

V. 19.

Kom derfor, kom nu snart! imens jeg er i Live Barbere, Slagtere, og brug I kuns jer Knive,

Ja skynder jer kuns snart, nu gyser alt mit Blod, I maae aarlade mig paa Arme eller Fod.

V. 20.

En Haarskierer, som det smukke Kiøn her pønde Mens see hvor mange nu af dennem her nu klynke, De haver tabt en Deel af deres Levebrød Da jeg og Søstrene kom til at lide Nød.

V. 21.

En Uhremager, som her kunde Uhret stille,

Det var jo ei saa galt, han kunde saae min Ville Naar han mig have vil. jeg siger ham strax ja,

Mit Uhr han skulde her optrække meget brav.

V. 22.

En Skaarsteensfeyere, den falder alt for skiden, Jeg haver haft Afskye for dem mens jeg var liden, De see ret sorte ud, ja Fanden kan ei se Saa heslig ud som de, ak see! nu maae jeg lee.

9

V. 23.

En var dog ei saa slem, som her kan Vandet stoppe, Ja see! de mangel Gang maae bruge deres Proppe, De virkeligen kan en Rende stoppe snart,

At Vandet ikke kan saa hastelig saae Fart.

V. 24.

O ja! der seer jeg en, som meget hastig iler,
En Skytte synes mig han virkeligen ligner,
Ja det var rigtig nok, hun kom i Stuen ind,
Han gav mig strax et Skud, mens ikkuns med en Pind.

V. 25.

Hvor jeg blev hjerteglad, det kan jeg ikke sige,
For jeg blev her befriet udaf min Giftesyge;
Gid Fanden nu her meer maae sørge for en Mand, Den Skytte var ret flink, han tog mig i sin Faun.

V. 26.

Nu slaaer jeg frisk bag op og giver Struels Fanden, Med flere udaf dem, som sidder med ham sangen Nu det er ligegot, hvordan det med dem gaaer,

Om de end miste skal baade Arme, ja og Laar.

10

V. 27.

Min Skytte vil jeg nu her leve med og jage Gaa længe som at jeg beholder Livets Dage,

Gid ingen mere maae her troe Forrædere,

De kan ei gjøre got, det dr fordervede.

V. 28.

Derfor jeg slutte vil min Vise her med Glæde, Endskiønt Grev Struels maae nu sørge, ja og græde, Derfor jeg snarlig vil beed Struelse Farvel,

Vil han omvende sig, saa taer nok Gud hans Siel.

V. 29.

Mine Søstre vil jeg her og meget venlig bede At de taer dem i Agt, de kommer ei i Hede Meer end de været har, det siger jeg for sandt,

Thi ellers faaer I vist Ulykke, Spot og Skam.

Ende.

11

Nu er det ei mere end billigt, jeg maae fortælle mine gode Venner mit Liv og Levnets Løb Jeg er født af smukke og honette Forældre, som jeg troer ikke enhver skal nægte, naar de baade hører og læser min Afkom. Min Fader var en god ærlig Mand, og var bleven Kalkflager i Holsteen ved en Landsbye Kirke. Min Moder var og kommen af en honet Familie, hendes Fader var Frislagter i Rensborg, min Moder havde i hendes Ungdom meget got lært at kniple grove og fine Kniplinger til adskilligt Brug, hvormed hun om Vinteren kunde mig og min Fader meget vel ernære, naar det frøs saa stærk, at min Fader ikke kunde slaae Kalk, saa at jeg efter min Skiønsomhed levede meget got, men hvad stal man sige, naar Lykken ikke vil være een gunstig, saa haver man Tids nok, den

12

haver været mig baade med og imod, dog er jeg endelig fornøyet med min Skyrte, jeg kan saa grant huske, da jeg var 4 Aar gammel, hvor ulykkelig min Faber kom afstæd, da han en Dag stod og skulde slaae Kalk til Kirken, som skulde repareres, hvor en Hvirvelvind hafte blæst et Stykke ud af Gaulen, da fløi Klonden ud af Pinden og traf min Fader i Hovedet hvor han maaske havde ligget noget inden min Moder kom og vilde bringe hannem en Supken, men da hun kom til ham og saae ham i den slette og elendige Tilstand, hvor begyndte hun da at skrige, raabe og jamre sig, ja havde hun ikke haft den Taar Brændeviin, som hun lædskede sig paa, saa troer jeg sandelig hun havde faldet død om ved Siden af min Fader, mens hvad var herved at gjøre, her var ikke nogen Docter ved Haanden, uden Qvaksalvere, som gjorde mere Ondt end Got,

altsaa maatte min stakkels Fader saaledes ligge i sin Elendighed i 3 Dage, førend vi med stor Besvær fik Bud til Rensborg, hvor vi gjorde Ansøgning om en Docter, han var og meget villig til at følge med, NB. vi maatte selv betale Transporten, han kom da til min Fader, som laae i største Elændighed, han fandt da strax paa hans Puls, og lovede min Moder, der skulde ikke have nogen Nød, min Fader skulde nok komme sig. Han tog strax en Flaske og gav min Fader nogle Draaber ind, men ak, ulykkelige Skiebne! omtrent 4 Timer

13

efter, min stakkels Fader havde faaet disse Draaber ind, kunde han neppe have Tid at sige farvel til min Moder og mig, men strax udgav sin Aand og døde. Hvad min Moder ikke før havde hylet og skriget, begyndte hun da. Ak Himmel, tænkte jeg da, hvor skal du nu hen? jeg begyndte og bitterlig at græde, min Moder trøstede mig dog og sagde: min Datter, du skal ikke tage saa slemt afsted, tie kuns stille og vær sagte, du stal ikke have nogen Nød; thi om 14 Dage er den Vexel forfalden, som Jøden Slaume fik af din Fader paa de 2000 Rdlr. som han rigtig nok skal betale os, saa vil vi leve meget got. Ja Mama! svarte jeg strax: saa vil vi købe os en liden Herregaard. Du svarede ret, min Datter, sagde min Moder til mig, mens den forbandede Jøde ko ikke endnu, til min Lykke, havde jeg en Farbroder, som var Capellan til en liden Landsbye Kirke, hvor han dog omsider blev Sogne-Præst, han var saa god imod mig og lod mig oplære i alt hvad som Fruentimmerne behøver at lære, han opfostrede mig til. jeg, naaede mit 13 Aar, da confirmerede han mig, mens dog paa plat Tydsk, thi jeg var temmelig stor af Vexten, men hvad var herved at giøre, jeg var ikke saasnart confirmeret førend min Faster blev jalue over mig, saa jeg mangen Gang ønskede, jeg havde været langt borte, naar jeg hørte den Uroe, der var i Huset, hvorfor ieg og var nødsaget til at forlade min Farbroders

14

Gaard. Jeg gav mig og strax paa Reisen til Kiøbenhavn, med en Skipper, som var Ungkarl, han opvartede mig meget got, han gav mig Lov ar ligge i hans Køye i Kajutten om Natten, og naar han skulde sove, krøb han saa fagte ind i Køyen ved mig, mens om det var for at han ikke vilde vække mig, eller af Frygt for at hans Folk skulde høre det, det veed jeg ikke, da det sidste er nok troeligst. Jeg kom da endelig til Kiøbenhavn, min Skipper var saa arrig og skienkte mig det, jeg skulde give ham i Fragt, ja end mere, han opsøgte mig strax en honet Condition i en vis Gade, hos Madame M** Ak Himmel, hvor levede jeg der meget got, en Tidlang, da baade Grever og Smaae-Herrer havde faaet at vide, ar der var kommet en Jomfrue fra Holsteen. Ak min Gud! hvor Bordene da flød af rød Viin og Pons, ja jeg tør sværge paa, at der spildtes saa meget af rød Viin og Pons, at 2de fastendes Matroser kunde drukken sig drukne af det, som blev spildt paa Bordene, mens der varede ikke længe, førend jeg maatte forlade min Condition; thi den Tid havde jeg ikke Lyst til at kniple, hvorfore jeg og en Tidlang maatte ligge paa min egen Haand, saa at jeg maatte sætte alt mit Tøi paa Assistents Huset, saa meget, som jeg kunde undvære, ja ikke det alene, mens maatte endog laane Penge paa Assistents-Sedlerne hos Jøderne, og maatte give 2 Sk, af hver Mark om Maaneden; det

15

var noget stærkt, tænker jeg, thi om 8 Maaneders Forløb er Renten lige saa stor som Capitalen. Jeg tænkte ved mig selv dette kan

jeg ei længe holde ud, mens jeg var dog lykkelig i al min Skiebne, saa længe det varede; jeg traf en Docter, som sig havde kiendt i Holsteen, jeg maae sige, han var en ærlig Mand imod mig, saa længe han var i sin Velstand. Han hialp mig ind i Kongens Have, hvor jeg med største Fornøjelse diverterede mig den Sommer; jeg kan bande paa, jeg fortiente saa meget den Sommer, saa at Jøderne ikke skal tage det bort i 2 Sommere, saafremt jeg havde kommet i Kongens Have; thi der var Penge at fortiene. I g gjorde mig en Lyst-Reise til Jægersborg, og meente at ville see Jagten den 16 Jan. og kom tilbage igjen den 18 dito. O min Gud! hvor saae det ud, jeg saae først til Gabels Gaard, jeg saae hverken Vinduer eller Port, jeg kan rigtig sværge paa, der saae rigtig ud som i et ruineret Hore-Huus; jeg var ikke seen, jeg sprang fom en Kakelak, inden jeg naaede Smaagaderne, hvor mine kiære Søstre boede; o! hvor blev jeg da forbandet hjerteklemt, da jeg saae, mine Søstres Huse saa liderlige. vare ruinerede, ja havde der ikke kommet en Mandsperson, som havde en blaae Trøye paa, saavidt som jeg kunde skiønne, var der en Matros, han var saa arrig og overhelte mig med en Spand koldt Vand, skjønt han selv havde haft den Umage at pompe den, ja

16

jeg svær paa, havde jeg ikke faaet det Vand, da havde jeg vist besvimet; vilde den Person være saa god og lade sit Navn melde i Aviserne, da skulde han nyde for sin hafte Umage en skikkelig Douceur; jeg vil fortælle mine Læsere, hvad artige Tanker mig faldt ind, da jeg kom til mig selv; thi da var jeg hverken varm eller kold, hvad med Synden kommer, med Sorgen bortgaaer; derfor vil jeg bede alle og enhver af det smukke Kiøn, af hvad Rang eller Stand, at I tager eder Vare, at I ikke falder i den Fristelse, som I kan læse, at jeg haver været i; jeg agter nu med det første at reise herfra med min Skytte til Holsteen, thi der haaber jeg, at vi skulde faae frie Jagt, siden skal jeg lade de gode Læsere vide, hvorledes jeg lever efter denne Tid; thi jeg er nu frugtsommelig, derfor skal de og faae at vide, om det bliver en Dreng eller Pige, tilligemed Navnet; jeg

vilde gjerne bede nogle af de Smaaherrer ar staae Faddere, som logerede i Kongens Have i Sommer, men det vil nok blive vanskeligt for dem at reise saa lang en Vei, man gjør dog meget for en god Ven; mens om de ei skulde komme personlig, saa haaber jeg dog, de stikker mig noget til Børnetøi, enten i Vahre eller Penge; jeg vil derfor med største Ærbødighed bede dem alle farvel, som haver klendt mig forrige Sommer i Kongens Have, saavel Grever, som en Deel af de smaa Herrer. Nu reiser jeg med min Skytte. Adieu! Lev vel.

Uldriche Fuglefængers.

1

**En tilforladelig Efterretning over de største og
fornemste Ponche-Mænds Eftermæle,
samt
deres Fortrydelse over det Antal af de endnu
tilbageblevne og paa Sahlene siddende
Nymphes.
Synges med sin egen Melodie.
Kiøbenhavn, 1772.**

Trykt hos Lars Nielsen Svare,
boende i Skindergaven i No. 76.

2
3

Farvel mine Lothre alle, Jeg det Eder vel kan kalde.

De Matroser vare fulde af Galde,

Som vi maatte lade os gefalde.

Vor Forsvar er nu fangen,

Det veed vi alt for fanden,

De Matroser vare værre end Fanden.

4

De Penge som jeg i Sommer Fyldte i mine Lommer,

Har nu i denne Hommer Sat mig i største Kummer.

De spille heslig Lomber,

Giorde alle mine Stuer tomme,

De sagde: vi kan der altsammen romme. De haver mig saa rannet,
Desuden hellig bannet;
Ja svoret høit derpaa At de mig ihiel skulle slaee. Kan I mig sige saa,
Hvorhen jeg skulde gaae?
Her ingen Hielp for mig var at faae.
De raabte alle: Hurra! nedslaae.
Kom nu Svoger Grev Struensee!
Kom hen du nu og see

5
Hvor de os nu beleer.
Kan Du ei nu befale At hvor Dine Nattergale Maae leve i Roe og Fred,
Uden at nogen var vred.
Du var den første der begyndtes paa,
For Svogerskab jeg maatte danse ligesaa. Derefter kom mine Brødre ogsaa,
Saa mange og saa faa. Vi uden Huslye maae Her om i Byen gaae,
Og af hver Mand peges Fingre paa.
Søster St. Pies, du skal dig ei gremme For dit Gulduhr og Penge.
Tænk paa at du kan En Pies eller Toe Herefter i Roe

6
Fortiene som før Til Vinduer og Døtre. I Skræder-Contoir Som prægtig opfoer Med Dine smaa Noer Som mig
du besøgte Ved Aftenens Mørke.
Dog blev I ei røbte For det I Galaner opsøgte. I Kongens Have Jeg Pons da lavede, Biskvit Aqvavit,
Abelsiner, Citroner Og andet meer,
Naar I afmattet,
I Buske og Krattet,
Blev I hos mig opvartet

7
Med noget særdeles aparte. Aftens-Fornøyer Jeg sparte ei paa,
Fyrverkerie med Lamper og Lys lod gaae,
Canonerne knalde, trompeterne skralde,
De Skaaler blev drukken: Vivat leve Vellysterne alle.
For denne Project og andre meer, Havde jeg bleven Stats-Hauptmand nær. Men da mit Anslag gik saa slet,
Tog jeg min Ransel og gik vek,
Og hørte tillige med største Skræk,
De raabte herud, fei alting vek!
Varskou, varskou paa denne Plet.

Adieu Madam Mans Madsen,

8

Du blev ei mere frie end jeg,

Du gik med mig den samme Vei.

Har du betient i mange Aar Og nu tilsidst solgt Lærret, Hør og Blaar, Beholdt du knap en Serk pav Laar.

Det var ei saa galt i Fior som i Aar.

I Blomster-Contoir,

Som ofte hos mig Blrmfter har plukket, Maa nu derfor sukke At I har maat bukket For de begede Knopper,

Som indsprang af Vinduer og Dørre tillukte Som Fed stor Vemmelse maatte til lugte. I Domestik Contoir Og flere Dito tillige,

I tænkte at ville eder herved berige,

Uden Arbeid og Svie,

9

Men de begede Caveyer

Havde alt overveyet

Eder at lette den kulde og Længsel

Saa i GadeDøreen maatte vek af Trængsel

At saasom Lokke-Duer og svense.

Klør Knegt med Gienboer flere,

Har I ogsaa haft den Ære?

Saa eders Huse vidne kan være I kunde eder vel ernære Uden Ponse-Verter at være,

Store Sætter vilde I bære Og mangan ærlig Sømand skiere.

Full min nærmeste Naboe,

Dine Kramsfugle er nu bortfløyet,

Hvad haver dog de dievelske Unger vel døyet, Da deres Rede blev brukket op Og de faldt med Stang og Top.

10

Dog blev de siden hiulpen op, Som kostede deres polske Top. Jomfrue Holm, du lille Snut,

Haver de og hos dig gjort alting kaput?

De Dreng og Svende, Saa hyppig de rendte Med Særker og Sækter, Baade rene og plettet.

Barber og Sæbe-Contoir, Nu kan I da leve i Roe Og stive jeres Knive begge To. I er ei at ynke,

Endskiønt I vel klynker, I haver faa mangan indsæbet,

Derfor har Matroserne eder barberet.

Ak Galman! du var ei mere frie, Endskiønt du tænkte ei at være os lig.

11

Billiard at spille de kunde ret snilde,

De Kugler igiennem Vinduerne trille,

Du haver før været med i Legen,

Skal du og have et Stykke af Stegen-Det sømmer dig ei

At have Billiard-Stokke paa Væggen. Masseur Grethe Niefenger,

Saa stille og roelig i dit Vindue du altid sad, Man merkede hos dig hverken Muus eller Kat, Dog hvem du kunde lide,

Han kunde dig gie,

Saa længe hans Lomme De ei bleve tomme.

Tremarks-Mand Og Gienboe tillige,

I tænkte vel ei paa deune Stohei,

Førend de hanked og raabte Horrei.

12

Eders Vinduer de herligen klang,

Madamen paa Tøfler hensprang,

De Senge og Dyner bort ran.

Hurra Cammerater her!

En Glas-Trappe har været i Gaden der. Hurra Cammerater her, er vi den nær?

Her boer hun Mutter den gamle Mær.

For os hun vilde ei skienke meer.

Hurra herind, riv alting neer.

Hvor Vinduerne klinger, derind vi springer. Den Kniplings-Æske, som Landet omfoer, Var nu et af de beste Contoir.

Han Brændeviin til Flytterne skienker rask, Og bad dem naadig spare ham for Krabask. De svarte: Du er ei bedre end andre,

Du samme Vei kan vandre.

Virgilia, du lille søde Noer,

Nu gaaer det værre end i Fior.

Pak ind dit Smaatøi om du vil.

Nu kommer Flytterne hertil.

Ak jeg er syg, hvor skal jeg hen?

Bær mig til Fætter Babel Dreng.

13

Hurra! Hurra! her Jøden boer. Ach wey mir, was geschickt mir nur.

Du matte herud med al din Pak,

Da de indkom, det store Rak.

Her er noget at flytte for os,

Skatoller og Senge er got Ros.

Nu er vi færdig her,

Hans Broder vi besøge der.

Hurra! her en Jøde boer,

Han haver lukt Vinduer og Dørre

Vi maae derind at høre Om han vil for os skienke,

Vi kan ei andet tænke.

Luk op, vi vil kuns haselere Og dine Tøser caressere.

Hurra! hvor er de andre?

De bedre op i Gaden vandret,

De Glante at besøge Og see om hanses Skiøger,

Dørren er lukket, de vil ei have os ind.

Luk op! luk op! det skal ei gielde eders Horeskind. Vi vil kun have et Glas Viin

14

Her næst ved i Kielderen En Sopken vi maae have For al vor Møye og hafte Umage. Smukke Grethe hun laer sig der finde, Madame Stivstaaen er ogsaa der inde. Hvad vil I Matroser her inde?

I skal herud og lære at spinde.

Nu har vi huseret saa længe,

Nu vil vi gaae hjem med vore Senge, Contusser, Gardiner fra de Mære, Cammerat, du hielper vel at bære,

De kan det altsammen undvære.

De have det ei med Ære,

Hvorfor skal de det da bære?

Hurra! vi haver dog end forglemt Peer Bedækker, var det ikke slemt?

Du staaer nu her og griner,

Din Kone og Cathrine I maae og med i Dansen,

Som før holdte Ballancen,

Ja trækket mangen op.

I Duller, som paa Sahlen sadt,

15

I udi dette Feldtog slap Madame Splitternøgen,

Den gamle Skiøgen,

Med største Angst hun tænkte Og at I vare hængte,

Som sligt for os optænkte. I Russiske Princesser,

I tænkte paa Caresser.

Tag eder vel i Agt,

At I bliver ei henbragt Herefter skal I finde Smukke Huse, hvor I skal spinde Og uden Caresser at tvinde.

Du Hollandske Karen Og Engelske Maren,

I nu udi Smue tager lidt endnu. I flere vel ere,

Som Eder af samme ernære,

I blev ei denne Gang efterseet, Som vel burde skert.

Du Timetop mag,

Som herom gaaer,

16

Du randt forbie,

Hvorved du blev frie.

Du haver dog været Tit med at fortære En Bolle Pons eller Toe.

Farvel I Ponse-Verte alle!

De Tider er nu bortfaldne,

Vi levede i Suus og Duus,

Men nu er alting for os confus. Vore Madamer og Jomfruer alle Maatte sig dermed lade gefalde, At give os Penge nok Til at drikke og sverme op.

1

De Kiøbenhavnske Rufferskers og Pioskernes Tab og velfortiente Skiebne formedelst

uforsagte og nidkiere Undersaatters

Forlystelser til Glædes-Tegn

den 17 Januarii 1772,

Kiøbenhavn, trykt hos P. H. Höecke. 1772.

2

3

Hist Gabels Caffé-Huus Og smukke Ponce-Kamre Nedtraad i Steen og Gruus Ved kiekkes Banke-Hamre,

Som slog, og ey slog feyl Af Glas og Ponce-Boller, Af en og hver et Speyl,

Ja dirkefrie Chatoller.

4

6 At bede om Pardon,

Hver Pioske Angest sved; Broutøren var Cujon

Og raabte: His os need.

De arme Skrupper Græder, En Pioske nøgen staaer, Og Skalkene sig glæder, Som nu for intet faaer.

Det for saa dyrt er holdt,

At Penge ey forslog. Rupturen nu forvoldt,

At de for intet tog.

Som de for ringe agter;

Men nu et Trøste-Ord: Strax Skibet takler, fragter, Matrosen gaaer om Bord.

5

7

En Skruppe springer, hopper,

En Pioske gaaer i Dands,

Naar Dødens Fare stopper, Igien faaer Vid og Sands.

Befrieren at takke,

Det beste, byder frem;

Liebhaberen sig takker,

Soldaten han tog hjem.

Han saae sig dog vel for,

(I fald han skulde nyde)

Fornam han franske Spor,

Holdt op den Gang at skyde,

Nok udi et og alt:

Vort Folk sig viiste kiæk;

Ey nogens Liv det galt,

De dog var hiines Skræk.

6

8 Vor Konge, gandske Stad,

Som kiekke Folk Jêr takker, Brav Undersaat er glad,

Og Horene sig pakker

I Spindehuuset ind;

Ey, nu gaaer alting got, Kort, Arbeyd, Spind og Vind, Jêr Handel før vor Spot.

1

imellem en gammel Jydsk Rofferske og en gammel Siællandsk Bondemand,

som havde en Kurv paa Nakken og raabte med Æg,

Trykt hos Lars Nielsen Svare boende i Skindergaden i No. 76.

2
3

Da jeg forleden Uge gik lidet omkring i Byen og vilde bese de sønderslagte Contoirer, som tabte Vinduer og Dørre med mere den 17 Januarii, hvilke Horekipper jeg besaae med største Fornøjelse. Jeg kom endeligen i en Gade, ikke langt fra Kongens nye Torv, hvor jeg gik ind til en, Brændeviins» Brænder og købte mig en dobbelt Sopken, thi jeg var den Gang fastende, men som jeg gik ud fra Brændeviins-Brænderen og kom i Døren, kom der en gammel Bondemand med en Kurv paa Nakken og sagde til en gammel Rof-

4

ferske som stod i en Dør, vil I købe Æg Moer? hvad faaer I for Snesen Far, sagde Roffersken? 18 Sk. sagde Bonden, det er for meget, sagde Roffersken, jeg havde ikke haft nødig at købe Æg, dersom Fanden ikke forleden havde taget mine Høns. Naar tog han dem, Moer, sagde Bonden? I han tog dem om Natten, som Fanden tog Grev Struels om Dagen. Gud bevare mig vel, sagde den gamle Bonde, det maae ikke have været meget got at være her i Kiøbenhavn den Nat, siden Fanden har saa regieret med jer Moer. Ja det var ikke med mig alene, men han tog saa mange andres Velfærd, foruden min, sagde Roffersken. Men har Fanden og taget jeres Vinduer og Dørre med, sagde Bonden? ja han tog mit Sølv og Guld, Uldet og Linnet, mine Kiødpølser og mine røgede Gaasefierdinger, ja mit Smør og Kiød og mine Flæskeskinker, mit Brød, mit Meel, kort sagt: Ponseskaaler, Ponseskeer, Spiseskeer, Tallerkener, Kiedler og Fade, ja meget mere, som jeg ikke

5

kan opregne, jeg kan sværge jer til Far, han glemte ikke at tage Vandhuusdøren og Sædet med, ja Kakkellovnene maatte ogsaa med, ja om det var min Natpotte, mine Pigers smukke Toppe og deres Salopper; ak jeg kan ikke fortælle jer det altsammen Far, som de tog fra mig den Nat, uden Taarene maatte rinde ned af mine Kinder og snart være færdig at fortvivle, jeg var tilfreds En kom og vilde tage Livet af mig. Vil I have 14 Sk. for en Snees af jeres ÆG, sagde Ruffersken? Nei det er for lit Moer, men vil I give mig en Mk. for en Snees, siden I har lidt saa stor Skade, saa skal I faae en Snees Moer. Men jeg synes at Moer sagde de tog fra jer, som I haver opregnet, var Fanden da inde alene, sagde Bonden? Nei h-le Gaden vrimlede af lutter store og smaa Dievle, sagde Rofferffen. Ja saa var det ikke Under at de tog jeres Kakkellovn med, siden de var saa mange, men dog kan jeg ikke vide, hvad Fanden vilde med jeres Kakkellovn, thi der er jo varmt nok i Helvede, sag-

6

de Bonden. Hvad vilde han da med mine Pigers Toppe og Salopper, sagde Roffersken. Jo Moer, de kan han bruge til dem han faaer i Helvede, jeg kan saa grant huske, jeg var engang i Kirke, da vor Præst havde det Evangelium om den babyloniske Hore, da han begyndte at pege og raabte at Helvede var saa hedt, og der var saadan en Ild, som aldrig kan udslukkes, da kan jeg svære jer til Moer, at de halve af vores Qvinder og vore Piger begræd saa Vandet løb dem langs ned af Laarene, da de hørte at alle Roffersker og Horer skulde til Helvede, naar de engang dør, ja han sagde at Fanden havde en stor Bog, hvori han havde alle deres Navne opskrevne, som fremturer i deres Horerie, naar de ikke vil omvende dem i Tide og bede om Naade, sagde Bonden. Det maae være en artig Præst, sagde Roffersken, hvor kan jer Præst fortælle jer hvor varmt det er i Helvede, eller sige jer om den store Bog, hvor alle Navnene staaer skrevne i, han haver jo aldrig

været i Helvede, langt mindre

7

læst i den store Bog i Navneregistret? Jo I maae min Siel tror Moer, vor Præst er en klog Mand, sagde Bonden. Ja han maae være saa klog som han være vil, saa er det min Siel Løgn, svarte Roffersken. Hvad hedder I Mor, sagde Bonden? Hvorfor spørger I om hvad jeg hedder, sagde Roffersken? Saa Gud Moer, jeg spørger jer ad, for naar jeg kommer hjem, vil jeg spørge vor Præst ad om han ikke har seet jer Navn staaende skreven i Bogen, thi saa vilde jeg lade jer det vide, at I kunde omvende jer i Tide, sagde Bonden. Det var bedre I spurte jer Præst ad, om han ikke haver læst jeres Navn i Bogen, eller i Registret, I seer just ikke for ærlig ud til, at I jo gjerne kunde være skreven, svarte Roffersken. Nei min Siel er jeg ikke, thi jeg har ikke horet siden jeg fik min Qvinde, og det er alt over 30 Aar siden jeg fik hende, sagde Bonden. Ja man kan jo nok fortjene sig Helvede paa andre Ting, end som alene paa Horerie, enten ved falsk Vægt, falsk Maal, Tyverie, Bedragerie,

8

med mere, hvormed man udsuer sin Næste og stiaeler ham Pengene af Lommen, svarte Roffersken. Det er sandt nok Moer, I siger, jeg troer, saavidt jeg kan see og høre, saa har I nok probeert alle Ting, siden I haver solgt Pons og haver haft Piger med høye Toppe, som I siger at Fanden tog. Jeg undrer mig over, da han tog iert Gods og jeres Høns og eres Pigers Toppe, at han ikke tog jer med Moer. Er I gift Moer, sagde Bonden? Ja til Knæerne, sagde Rofferffen. Hvad heder jer Mand Moer, sagde Bonden? Mine Piger kaldte ham Pokel Rørdig, ellers har han lært at være Barbeer, eller som man siger, K. F. sagde Roffersken. Kan jeg da faae mit Skiæg af, saa skal I faae en Snees af mine Æg for 14 Sk. sagde Bonden. Ja da kommer jeg nok til at svie det af, thi min Mand, den dovne Rad, har ladet sine Knive roste i Foutteralet, og han haver ikke kiert sig om sin Knive, saalænge som jeg og mine Piger kunde ernære ham. Hvad han nu herefter vil tage

9

sig fore, vil Tiden lære baade ham og mig, sagde Roffersken. Men er det sandt Moer, seer Fanden saa hæsselig ud, som Folk siger? thi det veed I Moer, sagde Bonden. Ja han seer just ikke meget appetitlig ud, see her skal I see ham, sagde Roffersken, hun griber til Lommen, Bonden, som ikke torde staae Fanden saa nær, rykte sig lidet tilbage, og observerte ikke at han stod paa det andet Trappetrin, faldt baglængs over i Rendestenen, med samt sin Kurv og sine Æg, og sønderslog de fleste af dem; o hvor begyndte den arme Bonde at jamre sig, og sagde: alt dette maae jeg takke jer og jer Fanden for, Moer, thi havde I ikke havt den slemme i jer Lomme, saa havde jeg beholdt mine Æg hele i min Kurv, sagde Bonden. I gamle Tosse, han staaer kuns afskildret paa et Stykke Papir, sagde Roffersken. Ja enten Fanden er nu afskildret paa Papir eller I har ham levende i Lommen, saa tog han dog mine Æg, jeg fattige Mand, hvad skal jeg sige i Aften, naar som jeg kommer hjem til min Qvinde?

10

hun tør vel give mig et Par Ørefigen, det kunde dog være ligemeget, men hun tør vel og lade mig gaae sulten i Seng og i Morgen gaae hen til vor Præst og forklage mig og sige, at jeg har solgt mine Æg og drukket Pengene op, sagde Bonden. Er hun saa slem, sagde Roffersken? ja I maae troe Moer, at det er en Helvedes Qvinde Moer, jeg har, sagde Bonden. Har I ingen Børn Far, sagde Roffersken? Jo min S. har jeg saa, men naar min Qvinde begynder at slaae paa mig, saa maae jeg tie som en Muus, thi ellers kommer de med og vil banke paa mig, jeg arme Mand er ret ulykkelig i Dag, har I ikke en Ponsebolle Moer, at vi kunde samle disse Æggeblommer op i, saa kunde I lægge Flæsk til, saa kunde vi begge faae noget at spise, sagde Bonden. Ja F. ikke Ponseboller, jeg vil see om jeg haver en Leerskaal eller Træbagge, sagde Roffersken. Skynd jer noget Moer, sagde Bonden. Roffersken sprang ind i Gaarden og skulde hente noget at tage Æggeblommerne i, Bonden stod

11

og passede paa fin Kurv, jeg gik ind til Brændeviins-Brænderen og fik mig nok en Sopken, thi jeg var temmelig forfrossen. Jeg kom aldrig saasart ud igien fra Brændeviins-Brænderen, førend jeg faae den gamle Rofferske laae og gravede i disse sønderslagne Æg, tillige med den stakkels Bonde. De fik dog en Deel i en Leerskaal; men hvad skeer, som de laae i deres beste Andagt, kom 3 Matroser tilgaaende og saae Dette Syn, men De var ikke seen, førend de fik dem hver en Snebold, hvilken de af et godt Hierte trykte til den gamle Rofferske i Hovedet, med disse troeværdige Ord: der har du Fastelavnsboller, du gamle Rofferske. De 2 traf hende men den 3die slog feil af hende, men traf midt i Skaalen, saa at de sønderslagne Æg fløi baade Bonden og Roffersken om Ørene, hvad den arme Bonde ikke var ergelig før, saa blev han, da han greb med sin Næve i Skaalen i disse beffitke Æggeblommer og tørrede den gamle Rofferske saa smukt i Ansigtet, at hun neppe, det jeg troer, kunde vaske sig en

12

heel Time. Bonden gik hen og tog sin Kurv, thi han fornåm ak der vankede ingen Flæskekage den Gang og sagde: Farvel, du gamle Rofferske, nu seer du verre ud end Fanden, du har i Lommen. Jeg fulgte strax bag efter, neppe kom Bonden til den lille Gade, lige for Gabels Gaard, førend han saae at Vinduerne vare borte, da tænkte Bonden, at S. havde og været der, han vilde see lidt for høit i Veiret, i det samme gled hans Fod og han faldt og flog de overblevne Æg i Stykker. Hvad Bonden ikke var vred før, saa blev han da. Jeg sagde til ham: jeg troer I faldt Far? ja det er den anden Gang i Dag, jeg troer rigtig F. er her i Byen, nu har jeg mist 7 Snese Æg i Dag, og har nu F. taget mine Æg, saa skal han og have Kurv en. Bonden var ei heller seen, førend han tog sin Kurv med disse Ord: har S. taget mine Æg, saa har du der Kurven med, og kastede saa Kurven ind i Gabels Gaard. Jeg forbarmede mig dog over den stakkels Bonde, og tog til Lommm og gav ham en Pies,

13

han skulde drikke min Skaal i. Bonden takkede mig og begyndte at gaae sin gamle Tour og begyndte at raabe: her er friske Æg, Piger. Jeg kan bande dig, gode Læsere til, jeg kunde ikke bare mig for at lee. Bonden blev endnu ved at raabe- Her er friske Æg, Piger. I Det samme mødte ham en Kierling med 2 Kurve paa Armene, den ene havde hun Brændeviin og Brød i, den anden havde hnn Billeder i, hvor Fanden og Struels stod afskildret. Bonden saae strax Flasken og Brødet, og sagde til Kierlingen: giv mig for 2 Skilling Brændeviin og for en Skilling Brød. Ja Far, sagde Kierlingen, hun begynder at stienke, Bonden begynder at raabe: her er friske Æg, Piger. Kierlingen saae til Bonden og tænkte han var ikke klog, men siger til ham, hvad faaer I for Snesen af jeres Æg Far? Bonden sagde med en trøstig Mine 18 Sk. Moer. Lad mig faae mit Brændeviin, han drak det og begyndte at spise Brød til, han begyndte atter at raabe: her er friske Æg, Piger. Kier-

14

lingen, som ikke saae nogen Kurv, hvori han skulle have sine Æg, siger til ham: haver I dem i Lommen Far? nei sagde Bonden, jeg haver dem i min Kurv, lad mig see dem sagde Kierlingen, Bonden griber til Nakken og vilde tage til Kurven, hvad griber I efter, sagde Kierlingen? jeg finder efter Min Kurv, sagde Bonden. I har jo ingen Kurv, jeg tænkte i havde haft Æg i Lommen, sagde Kierlingen. Nei min S. har jeg ikke, men nu husker jeg, jeg gav S. min Kurv før, thi han har faaet alle mine Æg. Giv mig nok for en Skilling Brændeviin. Ja Far, sagde Kierlingen. Hvad har I i den anden Kurv Moer, siden I holder jer Kaabe saa tæt over den? der har jeg smukke Billeder. Synk got Far, drik, fim skal I faae dem at see. Bonden drikker, og Kierlingen begynder at rage i sin Kurv og tager er Billede op, hvor Fanden og Struels stod afskildret. See her, sagde Kierlingen, det er Fanden og det er Struels. Saa har I min S. og mine Æg, og S. vil snart brin-

15

ge jer min Kurv med, thi jeg gav ham dem for lidt siden. Farvel Moer, sagde Bonden. Ja mine 4 Sk. først sagde Kierlingen. Nei I har min S. Værdi nok for jer 4 Sk., I har 7 Snese Æg, det veed jeg, og nu kommer F. snart og bringer jer Kurven med. Bonden gav sig til at gaae det beste han kunde, Kierlingen bag efter og raabte om sine 4 Sk. Bonden sagde, at han havde ikke længer Tid, thi det ringede til Porten. Hvad Port, hvad Port, sagde Kierlingen, jeg vil min S og Salighed have mine 4 Sk. Hun fik den arme Bonde ved Armen, Bonden soer paa, at om Kiellingen ikke vilde give ham Fanden hiem med sig, thi han vilde vist sin Præst ham, han skulde nok lære F. til at skaffe ham sin Æg igien, tilligemed hans Kurv, om han kiendte sin Præst ret. Ja, svarede Kierlingen, det koster knus 2 Sk., saa faaer I baade Fanden og Struels, de maae dog sagte være 2 Sk. værd. Jeg vil min S. ikke give en Sk. for

16

Struels, thi kunde I skille dem ad, saa havde jeg nok af Fanden, naar jeg kuns havde ham hiem med mig til vor Præst. I saa kan I jo tage SrruelS hiem til jer Kone, thi hun haver dog vel aldrig seet ham levende. Lige got hvilket hun har, man kan jo see Forrædere og Skielmer nok, om det er kun i vor Bye, saa har vi baade Forrædere og store Skielmer nok. Ja dog ikke saa store, som vi haver i Kiøbenhavn, sagde Kierlingen, ja da kan jeg sværge jer til, Moer, om jeg gik ud og skiød en Hare, og en af mine Naboer fik det at vide, de hialp mig strax i Blaataarn. Saa gjorde de det, sagde Kierlingen. Bonden tog i Lommen og gav Kierlingen sine 6 Sk., skiønt han kløde sig temmelig bag Øret, men blev dog glad, at han fik F. i Lommen, hvorved han dog tænkte at komme til sine Æg igien, naar som hans Præst fik ham at see. Kierlingen ikke desto mindre, at hun fik sine Penge. Bonden begyndte at marsere af det beste han kunde med sit dievelske Billede i Lommen, som han skulde hiem og vise sin Præst. Saavidt som jeg kunde see, vil han ikke blive længe borte, førend han vil komme med Æg igien, da vil han ikke blive saa bange for Fanden, som han var denne Gang; thi nu har han ham i Lommen. Jeg var ikke seen, førend jeg føyede mig hiem til mit Logement, thi jeg var bange, jeg skulde glemme Discoursen. Hvor det siden gik med Bonden, vil vi nok videre faae at høre.

1

Brev fra den Londonske Pøbel til Pøbelen i Kiøbenhavn oversadt af det Engelske

ved

en dansk Coffardie

MaTroS,

Kiøbenhavn,

Trykt og findes tilkiøbs hos Joh. Rud. Thiele, boende i store Helliggeiststræde.

2

3

Erindring til Læserne

fra Oversætteren.

Jeg har for nogle Aar siden, som Matros været i Engelsk Tieneste, ved den Leylighed er Jeg bleven det Engelske Sprog fuldkommen mægtig. I mine unge Aar blev jeg af mine Forældre holdet til Bogen, som man kalder det, men i mit 13de Aar, og da jeg allerede, havde igienem gaaet 3de Lectie, opsagde jeg Minerva all Huldskab og Troeskab og tog Tieneste hos Neptunus, hvis Trefork behagede mig meere end Minervæ Ugle, og havde jeg større lyst til at ride paa Bølgerne, end paa Een af Muserne, eller Pegasus, hvad det nu og er for et af de Dyr de studerede helst ride paa.

Denne Underretning, vil jeg i Forveyen give Læserne, paa det de kan vide jeg er en halv lærd og forstaaer mere end en hver simpel Matros og altsaa tør vove at udgive denne min Oversættelse.

Jeg vil og melde noget om hvorledes jeg er kommen til dette Brev.

4

Ved min Nærværelse i London, hvor jeg et par Gange laae i Vinterleye, nød jeg den Ære, at blive optaget som Medlem i en Klub, af udsøgte Engelske Patrioter, nemlig af dem som i yderste Grad fægte for Nationens Frihed og hvis Catheder er i Øll og Punchehusene.

Jeg banede mig Veyen til den Værdigbed ved at bevise min Bravoure i et Optog som Pøbelen gjorde imod en Parlaments-Herres Huus, da jeg var saa hældig at slaae et heelt Fag Vinduer ind. Denne berømelige Gierning, erthvervede mig et almindeligt Navn af en Patriot, ja saa besynderlig en Høyagtelse, blandt Pøbelen, saa at man uagtet jeg ey var en indføed, dog ikke tog i Betænkning at indlemme mig som Medlem i en patriotisk Cloub, hvor Cromvels Portrait stedse hængte paa Væggen som en Skydsgud, og var vort Symbolum i dette Sælskab: The English People ist liber People. Jeg vil ey bebyrde Læserne med at beskrive den Æres-Beviisning med hvilken jeg i dette Sælskab blev optaget.

Man førte mig ligesom i Triumph, igiennem 3de lange Gader under det bestandige Æresskrig: Godd blesse The Daens Boy *) Gud velsigne den Danske Dreng. Derpaa blev jeg

*) Man maae ey tage ilde op, at vor Oversætter ortogropherer det Engelske urigtigt, man kan sige til hans Undskyldmng, det er Coffardie Engelsk.

5

bragt ind i et Ølhuus, hvor Sælskabets Forsamlingsplads var: der blev jeg til Velkomst tildrukket med et Mug, eller laage løst Krus, med ægte Engelsk Øll, og var Skaalen som blev drukket denne: Godd blesse The Englis People, Godd damme The Lord N. N. etc. Gud velsigne det Engelske Folk, Gud forbande Lord N N. Derpaa blev drukket den Skaal: Godd damme the fraens Dog etc. Gud forbande den franske Hund. Derpaa blev drukket. Joen Wilkes Skaal, 43 Gange. Saa drak man min Skaal, med foranførte Æres Raab. Ja der vare nogle i Sælskabet, som gjorde mig den Ære at de sagde: hygelyk aften Englis Man, hy ist godd damm fromtour Blouth etc. han ligner en Engelsk Mand han er min Siæl af vort Blod.

Derefter fik vi en stor Oxesteeq indbragt, og blev ved Maaltidet adskillige smukke Skaaler drukket, iblandt hvilke jeg besynderlig har lagt mærke til Een, saavel for dens smukke Indhold, som for dens Begyndelses Bogstaver, der i det danske Sprog, have en merkwærdig Betydning: den lyder saaledes, Community, Unity, Navigation en Traet. etc. Fælledsskab, Eenighed, Handel og Vandel.

Heraf seer mine Læsere, hvilken Ære mig er vederfaret, hele Nationen burde glæde sig derover? men Misundelsen er nok større end Glæden. Imidlertid, bryster jeg mig i mine Tanker

6

ligesaa meget deraf, som en Lærd-Mand af at blive Medlem i det franske eller tydske Videnskabers Sælskab. Men nu til Sagen igien. Mine Læsere maae vide at jeg er ey allene et simpelt, men et corresponderende Medlem, af berørte patriotiske Klub i London. Siden min Bortreyse derfra har jeg aldrig haft Leylighed til at correspondere om noget af Vigtighed; jeg har ofte ærgret og skammet mig paa den danske Pøbels Vegne, at jeg en Een Eneste Gang, har kundet mælde noget til deres Bravoure. Men endelig har den 17de Jan. givet mig en Anledning til at melde min Klub noget som har sadt vor danske Pøbel i et stort Lys hos den Engelske og opvækker en besynderlig Høyagtelse for den. Dette har anlediget de Engelske til at fatte en anden Tanke om os, ja det Klub hvori jeg er Medlem, har til vor Pøbels Ære udgivet et Brev i London som er offentlig trykket, og mig tilsendt, og hvilket jeg herved leverer i en oprigtig Oversættelse, formodende, at vores Pøbel, vil glæde sig ved den Æres Beviisning, dem er skeed: næst at befale mig i alles deres Bevaagenhed, som Natten til den 18de Januarii 1772. saa betydelig Udmærkede sig, har jeg den Ære at være Læsernes,

tienstffylidigste

Coffardie MaTroS.

7

Whith natif Freydom brave

The meannest Brithon Scoruthe heagtest

Slave.

paa Dansk:

Den minste Engelskmand beleer den største Slave, Thi Friheds ædle Skat er ham en medføed Gave.

Lad kun de surseende Moralister længe nok prædike om og indbilde heele Verden at lydighed, Rolighed, Underdanighed cg Ordentlighed, ere Kiendemærker paa et retskaffent Folk og gode Undersattere i en Skat. Vi engelske Folk, vide dog langt bedre, vi ere dog alt for kloge at lade os binde paa Ærmene, at saadane tvungne og overdrevne politiske Dyder kan ligned ved, end sige overgaae, den ædle, den søde, den kiække

8

Friheds Fordele. Vi betragte alle dem som Slaver og nedrige Gemytter feyge Hjerter, indskrænkede Aander og smaae Siæle, der opofre sin egen Billie og sin naturlige Frihed, allene for at vedligeholde det Navn af gode Borgere, rolige indbyggere og lydige Undersattere.

Jeg som skriver dette paa min hele Nations Vegne, jeg er en virkelig indføed Britter, en fribaarn Mand og en frie Siæl.

Gud fordømme min Siæl, vilde jeg ikke før være en engelsk Dogg, end leve som en Gentilmand i en Stat, hvor jeg ey kunde bruge min Frihed efter mit eget Hoved. Gaae ad Helvede til med alle eders Indvendiger i Dosmere, i forte Hunde i hore Unger, som vil tale imod og Laste den ædle den stolte engelske. Pøbels Frihed. Baade Europa og America, baade London og Nyeyork, ere Vidner om vore Friheds Frugter. Det engelske Folk er et frit Folk, om hele Verden vilde være Slaver, hvad gaaer det os an? vi mangle en iblandt os de Hundeunger som tør Laste vor ædle Frihed og paastaae at vor Indskrænkelse, var nyttig til Regieringens Tarv og Rigets Bestyrelse. Men vi naaer jer nok i forbandede Skielme! og i kan være visse paa, at førend vi

skal lade os aftrække en Smule af vor gamle Friheds Udøvelse,

9

før skal der ey blive Steen paa Steen i Parlamentshusene, før skal ingen Engelsk Mand æde Oxesteeg, før skal Whilkes gaae i glemme Bogen, før skal vore Matroser gaae med franske Haarpunger i nakken, ja før skal man oprette Blak en Ærestøtte. Ney ved min Siæl! frie ere vi og skal vi blive, saa længe der er en Draabe engelsk Blod i vore Aarer, Draabe Punche i vore Boller og Budding i vore Maver.

Trods om nogen Nation i hele Verden kan fremvise slige Meriter som vi!. læs om Carl Stuart og glemme ey Cromvel, siig saa om nogen kan sættes i Ligning med os? ney ligesom vi i alle andre Egenskaber, have et unægteligt Fortrin for alle Nationer, saa have vi og i den ædle Friheds Brug. Een Mand af andre Nationer er imod een engelsk Mand at regne som en sex Pens imod en Guinee, aah ! enda mindre, ja Gud forbande mig! som en sort Mær imod een Løve.

Vi have endnu ikke seet af nogen anden Nation den minste berømmelig Gierning som haver gjort den værdig vor Opmærksomhed, langt mindre vor Høyagtelse, vi have neppe troet at der var Pøbel i noget andet Land og allerminst i Kiøbenhavn, thi vi have alletider, med største

10

Væmmelse, hørt den danske Nation berømme, for sin Lydagtighed imod sove og Øvrighed, man har sagt os at den danske Pøbel var den stilleste fredsommeligste og hørsomste, og at et blot Vink var nok for at holde den inden Anstændighens Billigheds og den borgerlige Roligheds Grænsen.

Man har sagt os, at man i den største Stæd i Dannemark, ved alle Leyligheder, og til alle Tider, kunde boe ligesaa tryk og rolig som paa en ubeboet Øe; at et nedrevet Huus, et indslaget Vindue var ligesaa sieldent at see der, som det er sieldent at det mangler her.

Kort man har sagt os saa meget til den danske Pøbels Mispriis, at vi havde største Føye til ar troe, hvad Molisworth har skrevet om de Danske. Men til største Lykke for dem ere vi nu blevne bedre Underrettede og een eeneste berømmelig Gierning, har sadt dem i en fuldkommen Credit hos os. Vi have nemlig ved en Skrivelse fra een af vores Klub, hvis hele Feyl er den ar han ey er Indføed Engelsk (dog maaske han er en engelsk Bastart) erfaret, hvor mandigen, den danske Pøbel har holdet sig Ratten til den 18de Jan. 1772.

11

De have efter Rygtet, ranet, plyndret og skiendet, Meubler og Huse saa tapperligen, opført sig saa voldsomme, trædet den borgerlige Sikkerhed saa reent under Fødder, sadt all Politic og Orden saa aldeles udaf Øynene, saa vi maae bekiende, at ey den beste Trop af engelske Stratentrøvere havde kundet gjort det bedre og knap saa godt!

Hvilket behageligt Syn maae det ey være for enhver af den utæmmede Friheds-Patroner, at see saa mange ruinerede Huser, saa mange Huusvilde Mennesker, ja hele Gader at see ud som det saae ud ved Jord Skiælvet i Lissabon? og hvilken Ære for Pøbelen at kunde rose sig af, at alt dette er dens Hænders Gierninger, og hvor sand hvor vigtig bliver ey denne Ære, naar man lægger til at det er skeet i en Stat, som regieres ved de viseste og beste Love, hvor aldrig nogen Voldsomhed er bleven hørt og hvor aldrig den minste Voldsomhed er gaaet ustraffet.

Værdigste Medbrødre, tappre danske Pøbel! hvo vil nu nægte Eders Kiækhed? hvo vil vel tvivle paa at een Pøbel, der i Fredstider, saa tapperligen kan udplyndre Ubevæbnede, og intet Ont forventende Borgere i Krigstider skulle blive de beste Fribyttere?

12

I ville vist ikke mangle Misundere og Bagtalere, der vil vift findes de, som en allene Laste Eders Gierning, men tør være Dumdristige nok for ar sige: I burde exemplariter straffes som Røvere, Banditer, Tyve og Voldsmand, ifald det var mueligt, iblandt saa stor en Hob af utæmmede, at udfinde Hovedmændene. Men kiere Eder efter ingen Ting, Avind følger altid Dyden i Hælene.

I have jo ruineret Jomfruehusene? er ikke det meere end nok til Eders Forsvar? hvo vil vel tvivle om at derpaa mange af saadane Huse begaaes utilladelige Ting, og mon da ikke Eders Nidkierhed i at straffe Lasterne er høyst priisværdig, allerhelst saadane Laster, som fortørne baade Gud og Mennesker? Een eller anden suursittig Moralist vil nok sige til Eders Forkleinelse, at de som skal hevne Guds Ære, maae selv føre en ustraffelig Vandel, og at Himlens Sag bør udføres ved Folk af andre Egenskaber, end dem, som Selv ere all Drukkenskabs Horeries! og Liderligheds Speyl, at Lov Dom og Ret bør tugte dem, fom forsee sig i en Stat og at en nogle fordrukne Matroser, nogle fortumlede Kieldermænd, Spækhøkere og Bryggerknoller, bør være Justitiens Herolder. Men lad saadane Hundesiæle sige hvad de vil, de burde ved min Siæl have Strips, thi

naar

13

saadant Snak skulde holde Stik, saa havde i Gud fordømme mig faaet en Lort ar gjøre eder til gode med, i den Stæb i nu have beriget Eder med det røvede Gods.

Vi tvivle ingenlunde paa, at der iblandt Eders Nation, saavel som blandt vores, findes nogle ligesaa uduelige som uduelige Skribentere, der en kan Drive noget fornuftigt og ey heller due til noget andet, leye Eder en heel hær af disse skrivbare Siæle til at besynge Eders Heltegierninger at forsvare og roese Eders Voldsomhed. Derved bliver Eders Æreminde udbredet til Eftertiden, og hele Verden lærer at ligesaavel som man i Kiøbenhavn har Eengang fundet en Pøbel, som paa Rettens den borgerlige Roligheds og Æresbekostning, har gjort sig Rasende, faa findes der og Skribentere, som paa Ædelmodigheds, Billigheds, Ærbarheds og Menneske Kierligheds Bekostning, forsvare, rose, beskrive og forævide Eders Raferie.

Skulde derimod nogen findes som vil igiennemheigle, disse Hierneløse Scribentere, som vil paastaae og bevise at Eders Opførsel har været høyst mishagelig for den ædelste Menneskeven og beste Regent, høyst stridig imod en Republiques, end sige er Monarchiets, Politic, saa

14

maae I ey forglemme, til Hevn at slaae deres Vinduer ind, men I maae skynde Eder og bruge den beleylige Tid, at ey nogle Skabninger som kaldes Draguner, skulle komme imellem og kiøle Eders Nidkierheds Paroxysme.

Kort; kiære Medbrødre! I have ved Eders Heltegierning vundet vores almindelige Bifald. Vi have Eder til Ære, 7 gange i vort Kloub raabet: Hurra, Gud velsigne den danske Pøbel!

Vi have til Eders Ære ladet en prægtig Tegning i Træe udskiære, hvorpaa vi have afbildet Friheden under adskillige Billeder, som for Exempel, deels med en Skindpels og en Skindhue, holdende i den eene Haand en Fleskeskinke og i den anden et Stykke af en ranet Kakkellov; deels med en bruun Trøye med sølv Knapper i, gaaende paa Træeskoe holdende i den eene Haand en Tønde Tap og i den anden en bortrevet selv Puncheskee. Deels i en Lavantsrok, med vide Buxer holdende en Bylt stiaalne Sengeklæder. Under Figuren staaer den Devise: den danske Pøbels Færdighed i Røven og Plyndren, og ved Siderne staaer en til Eders Ære forfattet Sang, under den bekjendte Melodie: The olle King Cole etc. I see da heraf, hvor stor en Priis vi viide at sætte paa Eders Fortienester og maae I heraf lære,

15

at ligesaa vist som den engelske Pøbel overgaaer andre i Frihed og Tapperhed, saavift bær den og Palmen for alle i Høymodiahed, thi hvad andet end en sand Høymodighed skulde bevæge os til at dele saa rundeligen med Eder den Ære, som i saa lang Tid, har været os allene egen, nemlig i Frækhed, Voldsomhed, Urolighed og Ulydighed, i Foragt mod Guds og Statens Love, blandt hele Verden at udmærke sig, som en aveløs selv raadig og uregierlig Pøbel.

paa den hele engelske Pøbels Vegne

af

Joen Hallifax.

Grubstreet i London, den 15 Februarii 1772.

16

1

Brev til disse Tidens Skribentere og Forsvars Skrift for Contoirerne, med hosføyede

Erindringer

til alle unge og bemidlede Mennesker. Skrevet af Cloris, Phyllis og Doris. tilligemed et poetisk Tillæg af Coridon,

Kiøbenhavn, 1772.

Trykt og findes tilkiøbs hos Joh. Rud. Thiele, boende i store Helliggieststræde.

2
3

Umenneskelige Mennesker! Steenhaarde Hierter! Yndigheds Fiender! Skiønheds Forfølgere! Roeligheds Mordere og Ulyksaligheds Befordere! Vilde Caniballer og Hottentotter, hvesse allene deres Tænder imod fangne Fiender og fornøye en umenneskelig Smag, Med de afdøde Medmenneskers Aadsler, men I, I æde og fortygge ey allene Mennesker, men Eders Morder-Tænder gnave de Levende og opsluger deres Ære, I ere værre end Rovfugle, Graadigere end Ulve, og ubarmhiertigere en Tigrer. I forhaane, faarer og dræber dem, som i lang Tid haver været Eders Sælskabs Gudinder, Eders Fornøyelse, Eders Øyemeed og Vellysters Paradiis; mange iblant Eder vanære og træde nu under Fødder dem, som de nys forhen, nærmede med ærefrygtsfulde Haandkys! de samme Personer, som af Eder nogle Dage forhen blev kaldede: Eng-

4

ler, Dukker, Putter og flere smigrende Navne, blev nu igjen af Eder, belagde med de hæsligste Øgenavne, malede med de sorteste Farver og behandlede paa en meer end barbarisk Maade! Ere Mandfolks Hjerter, saa troeløse at de i Morgen kan offentlig bagtale, beskiette og mishandle den, som de i Gaar begiegnede med den yderste Ømhed, deres Beviisning og Omsorg? Er det den Ømhed og Lemfældighed Mandfolkene skylder det smukke Kiøn? Velan, da behøver man ey at lede efter Falskhed, Ubarmhiertigheds og Umenneskeligheds Hiemmested, Mandfolkene er deres Affødninger, og deres Hierter sammes Røverkule; i denne vor Ulyksaligheds Periodie have vi ingen at beklage os mere over end Eder I Grubstreets Vhriters (a). I kaade Skumlere og giftige Skribenter!

Matrosernes og Pøbelens Raserie haver betaget os vore timelige Eyendomme og Velfærd, Egennytte, rane og plyndre Lyst, var de voldsomme Røveres Drivesteder. En blind Nidkierhed bevegede dem at begynde sit Rase-

(a) Grubstreet, er en Gaade i London hvor alt gegement og dumt Tøy trykkes. Deraf, kommer det at man kalder pøbelagtige Skribentere, Grubstreets Vpriters, og nedrige gemeene Indfald, Grubstreets Klygter.

5

rie og de Fordele som fulgte med Volsommheden, lærte dem at gaae fort i at plyndre, for at berige sig selv med de røvede Eyendeler bleve de grusomme, og Grusomheden voxede da den borgerlige Tryghed ey mere kunde beskierme, og ingen hindrede Voldsmændenes vanefærdige Haand. Men I, I ere tusende Gange værre end hiine Røvere, thi og I røve saare og bedrøve os med Overlæg og i kold Blod! Eders Grusomhed er saa meget mere Umenneskelig, da I udøve den imod Ulyksalige, hugge Saar i Saar lægge Byrde paa den Nedtrykkede og forøger deres Jammer, som er et alt for vigtigt Gienstand, for Medynk! —

O! I Utaknemme! vi havde ventet at høre Klage-Digter, sørgeligere end Æneæ Fortællinger om Trojæ Forstyrrelse, at I som de tappre græske Helter skulde have ført en 10 Aars Krig med alle Matroserne for at hævne Eders berøvede Helener.

Vi har ventet at høre Sørge Digter og Klage Sange, saa ynkværdige, at Presserne selv skulde have sukket ved deres Aftrykning. Vi formaadede iblant vore Fordoms Tilbedere at finde Orphei, der vilde stemme sine Lirer til vor Befrielse og hente os

6

tilbage fra Forglemmelsens Boliger. Vi haabede i enhver Coridon at finde en Jason, der vilde hente sit gyldne Skind, til Trods for alle Uhyrer og Drager.

Men i den Sted erfare vi, at I dyppe Eders Penne i Drage Blod, og udklækdaglige Uhyrer til vor Forsmædelse, Smerte og Vanære. —

I stemme Eders skurrende Lirer, for derved at udtone vor Ulykke, og ved ynkværdige Melodier forkynde I, Eders troeløse, meenedige og forte Hierters Triumph over vores Ulyksalighed.—

Uheldige Skribentere, Tankeløse Rimemagere, nederdrægtige Skumlere, sorte Bagtalere! hvi blive I ikke allene ved dem som have fortjent at forhaanes?— Hvi skrive I ikke allene om den næsviise Paris, som forførte den smukke Helena? Hvi synge I ikke allene om den Hæst som voldede Trojæ Forstyrrelse om Natten?

Dypper Eders Penne i Gift for at dræbe dens besudlede Ære, som har forkrænket Magtens, Ærens, Lydighedens og Fredens Helligdom! Syng om dens Misgierning som gjør selv en Damien til en mindre Misdæder og gjør Naturen skamfuld over de Uhyrer den er i Stand til at danne. —

7

Men lader os arme. Mishandlede, og mere end beklagelige Nymphes, os værgeløse Skabninger, os Forstyrrede Trojanerinder, lader os med Fred, og unde os den bedrøvelige Frihed i Stilhed at bejamre vor Vanskiæbne!

Spotte ikke med de Svagere, Mistvivl og Forbitrelse kan gjøre den Svageste tapper, Fortvivlelse gjør rasende og Verden har før seet Virkningen af Amazoninders Mod!—

Tænker ikke, at det smukke Kiøn er aldeles ustridbart, erindre at Venus har i mangel Tvekamp nedlagt en Mars. —

Vide at vi leve i en Periode, da det svage Kiøn forstaaer Ridekunsten af Grunden, og ifald de Husarhuer som forhen have været vores Skønheds Prydelser, blive vore Stridbarheds Mærker, da, skulle i Skumlere erfare, hvorledes vi forstaae at adsplitte og nedlægge, da skulle i føle at vi i Stæden for Veneris aabne Skiold og Cupidinis Pilekaager, kunde fremvise Bellonæ grumme Vaaben, og om vi end ved Krigen skulle faae de allerstørste Skrammer ja ulægelige Saar, ja om det end skal gaae paa Livet løst, skulle vi dog hævne os, opbragte ved eders Andfald.— Mere rasende end Furier skal vi udmatte Eders Kræfter, udmattede skulle

8

I snart blive vore Fanger og fangne skal vi føre Eder i Triumph. Vi skal føre et Medusæ Hoved i vor Fane og hver som seer paa det skal blive Fortryllet. —

Holdet derfor inde, skiule Eders Penner, gjemme Eders Lamper og nedlægge Eders Spyd, lade Senerne i Eders Buer blive slappe, og stikke Eders Pile igien i Kaageret, førend vi gribe til Modværge, thi ellers skulle I for silde angre Eders Formastelse! —

Vide at vi kan føre Pennen saavel som I, og naar alle Eders tankeløse Blader, smageløse Rim, Ondskabs Mesterstykke, Dumheds Misfoster og Hungerens Skildt, ikke ere andet end Matrosernes Eloger, Pøbelens Forsvars Skrifter, Røveres Skandskurver, Voldsomhedens Masqver, Rensmænds Skiermbrætter og Frækheds Skiul, da Mile vore Blade blive Yndighedens Siønpletter, Deilighedens Parasoller, Uskyldighedens Soelhatte, Ærens Natkappe, Fornærmelsens Vifter, Bedrøvelsens Manteliner og Hevnens Stormhuer eller Sæt.— Have i Penner, da have vi Blekhorn, have I Kanoner da have vi Mørsere, have I Kugler da have vi Krudt, have I Stormstiger da have vi Skandskurver, have I Pallisader, have vi Graver, have I Udenværker da have vi lønlige Miner.—

9

Stikke derfor Eders Sværd i Skeden, tage Eders Canoner af Lavetterne og gjemme Eders Kugler i Patrontaskerne, paa det I ej forsilde skulde fortryde Eders Dumdristighed, og afslagne med Skamfuldhed bekiende, at I have bestormet en uindtagelig Fæstning.

Vi ville tilgive Eder de begangne Forseelser saa fremt I ville gjøre en hastig Omvendelse, vi ville imodtage Eder med aabne Arme dersom I indfinde Eder ydmygede; vor naturlige Fromhed byder det, men dersom I vedblive i Eders Haardnakkenhed, da skulle vi nok hitte tilstrækkelige Midler imod Eders, Stivhed, og tugte Eder saaledes at I skal erfare hvad man kan vente af den fortørnede, Cloris, Phyllis og Doris.

Forsvars Skrift

for Contoirerne.

Opliv mit Blod, du rinsk Viin, som koster en Rdlr. Flasken, opmuntre mig du Punsche og besizæle mig du Bisp; styrke mig du Bachus, og beskiærme mig du Venus, gaae mig tilhaande I Nymphæ; ikke du Caliope som besynger Helte-Giæringer, ikke du Thalia som lærer Hyrderne at spille, ikke du Melpomene som fortæller Sørgedigter, men du, du Ponsiopæ, du Citronia og Cantiomene!

10

du som fortæller dine Heltedigter om Aftenen, du som lærer dine Hyrder Elskovs Stykker i de tause Nætter, og du som lærer dem at græde og sørge Dagen efter, oplive vederqvæge og styrke I dens Pen som skal tale saa billig en Sag. Man behøver ikke en Ciceronisk Veltalenhed for at give Sagen Vægt, ikke en Nabolistes Snedighed for at give den Retfærdigheds Skin, nej ligesom den varme Punsche udbreder sin vederqvægende Lugt over alle Bagsahlerne, ligesom den Chrystall klare Viin og den Rubin røde Bisp skinner igiennem Glosserne, saaledes fremskinner Contoires Nytte, de ere som en Formuur for ægttestanden, der uden deres Tildragelse alt for ofte vilde blive forkrænket, de ere et Gierde for de unge Jomfruer, som naar ej Natnympherne vare, alt for tidt vilde blive beskiemmede, de ere en forønskelig Havn for Pebersvenne, som der fyldestgiøre sine Tilbøjeligheder, uden at opfylde den vigtige Deel af de borgerlige Pligter, nemlig Ægttestanden.—

Ophøye disse TilflugtStæder I skindsyge ægte Mænd, og anseer dem som et Medicament for Hornqvæget, befordre dem I omhyggelige Fædre som en Formuur for Eders Døttre, og I, Æsculapii Sønner, alle I som hede Doctores, fra de Legitime promoverede indril Barbeer-Drengæ, oprejse dem Ærestøtter, be-

11

tragte dem som een af Eders Velstands væsentlige Udspringskilder, de veneriske Sygdomme i sin hele Omkreds fra Næsen af indtil de andre legemets Deele, hvilke Næringsveje, hvilke frugtbringende Rødder, hvilke udtømmelige Floder, ved hvis Bredde, lægerne sanke mere Guldsand end de Sorte kan opgrave ved Pactols Bredde, de ere Medicinens Perlefiskerier Lægekonstens Mexico og Chirurgiens Peru og Chili.—

Og I, I unge Mennesker! et hvert Contoir er for Eder et Paradiis hvor I saa længe æde af de forbudne Frugter, indtil I faae ganske aabne Øjne og tydeligen kunde see at Evæ Døttre have gjort Eder til splitternøgne Adamiter, de ere for Eder som de Elisæiske Boliger, hvor I saa længe omvanke ved Punchens Letheflod, indtil I forglemme Eder selv aldeles, og som hine Ulysses Staldbrodre, blive af Contoirernes Circer forvandlede til Toebedede Bester.—

Dog hvad vil jeg tale mere til Eders Forsvar, I trænge ikke til at ophøjes ved nogen Pen, utallige kunde af Erfarenhed bevidne Eders Ypperlighed, ja et hvert Parolis paa en Næse er Eders Æres Basun ! o! I unge Karle besøge flitteligen disse Veneris Capeller, bidrage til deres hastige Opkomst, som ved Pøbelens Orcan og Matrosernes Hagelstene

12

have undergaaet en almindelig Ødeleggelse, tænke paa de Yndigheds Dukker, hvis dejelige Kinder ere det mægtige Sminkefloers Tolk, og hvis Aand lugter ypperligere end Muscus Ambra og Terpentin.

O! I føde Londoner, kommer Eders halv døde phylejfer hastig til Hielp, redde os af vore Fienders Hænder, hvesse Eders Penne imod de mørke Aander, de Skribentere, der som Ulykkens Uglær sværme om vore forstyrrede Natte-Boliger og skrække os med sin fæle Tuden. Til Vederlag for saadan Eders Beskiærmelse, skulle I nyde Dag og Nat en frie Adgang for Eders Penge, og altid være tilladte at bruge Eders Penner paa vore Contoirer, og ved vore Skriverplutter.—

Erindringer

til alle unge og bemidlede Mennesker:

I unge Mennesker, som bestræbe Eder med, at sætte i Bevægelse, de Curanter, Specier, Kroner og Ducater, som i Eders Fædres og Beste Fædres mulnede Gimmer haver glemt at gaae. I som vilde at leve, kommer hid og I skal blive bettede, ifald I med nogen Velstandere besværede. Hos os paa Contoires er

13

Levemandens og Smagens Sæde, der er en hver Nympe en Sybille, som inspireret af Punchen, dicterer lutter Kierligheds Oracler.

En liden Fortegnelse paa vore Lærdomme vil lære Eder at hige efter dem med Begierlighed, og ansee dem med den fortiente Høyagtelse. Vi vil ikun anføre nogle faae af vore Lære-Regler og af de almindeligste, for derved at give Eder et Begreb om de større og vigtigere, hvis Hemmelighed, en nødvendig Forsigtighed byder os at skiule. Her ere da nogle allene til et Exempel, saasom:

Lexioner i Contoir-Læren:

- 1). At blive aarvaagen om Natten og sove om Dagen, og i fornøden Tilfælde at vaage baade Dag og Nat.
  - 2). At forvandle Ducater, Banco Sedler og al slags Mynt til flydende Vahre.
  - 3). At uddele Comoedie og Opera Sedler med en Ydmyghed, som beviser at Giveren gjør sig en Ære af at fornøye andre paa sin Pung.
  - 4). At bekoste Skov Reiser om Sommeren og Kane Farten om Vinteren, for derved i Nymphernes Selskab at forspilde Ære Velfærd og Tid.
- 14
- 5). At drikke som en Jale, og og betale Tie gange mere end man fortærer.
  - 6). At klinke zirlig med Glasserne.
  - 7). At drikke saftige Skaaler og synge fugtige Viser
  - 8). At giere allehaande smaa Greb, som ellers kaldes Galanterier og Contoire-Friheder.
  - 9). At leye Masqverade Klæder til Nympherne og selv at corragere dem til Masqveraden, og der betale frie Smaus for dem, imod at man paa Mavqveraden kan gjøre en lille Afstikker med Nymphen i en Logie.
  - 10). At forære sin Engel hver en Guld Ring og en Ervie & c. imod adskillige smaae Douceurers Erholdelse.
  - 11). At vænne sig til den yderste Grad i Taalmodighed, og en tage det ilde op om man med hvert, af hvad man skatter bliver regaleret med en Hudfuld af Skielsord, ja vel og undertiden er par Ørefigen, naar Amazoninden enten taler af Aandens Overflødighed, eller er Punchens og Vinenes mægtig Fuldinde.
  - 12). At blive ganske og aldeles troeskyldig og lade sig binde paa Ermen at man er den første og eneste som nyder Nymphens Gunst, endskiønt hun allerede, har havt 3 a 4re

15

extra Poder, og opvartes af een om Morgenen den anden om Aftenen og den tredie ved Midnat.

13). Med største Koldsindighed at gjøre Opvartninger for sin Gudinde, og imidlertid at øde paa hende alt hvad man Perfas og Nefas kan overkomme, alt i Haabet; men naar man endelig tænker at række til Maalet og Nymphen mærker at der ey er mere at hente, da uden Fortrydelse at imodtage et Afslag, paa Grund af Nymphens Kydskhed, skiønt der gives de som forsikre at Nymphens Jomfrndom gik i Røgen i de Aar Skoene kostede 12. Skilling.

Her ere ikkuu nogle faae Lexioner, de vigtigste læres i Gudindens inderste Tempel, der hvor hendes Natbord og Sminkekrukke have Plads, imidlertid er det nok for at bevise Lærdommens Ypperlighed, Contoirernes Vigtighed, deres Ødelæggers Grusomhed, Skribenternes Uforskammenhed og Nymphernes ubodelige Tab.

16

61 Et poetisk Tillæg af Coridon. Mel. Ho Vægter Klokken er slagen Nie. Ho Nympher! Vinduerne er slagen ind!
- Man river Taget under Og Væggen falder ud,

Man røver, nedslaaer, plyndrer, O! hielp os Sancte Knud,

Bevar hvert Ponse Huus,

Og hvert Contoir Hvor Pjosker boer Ifra Matrosers Knus!

2.

Det var om Aftens Tide, Langt før end Klokken Tolv, Man ryddede til Side,

Saa mangan Ponse Boll; Matros og Pøbel da Med Tnng og Mund Af Hiertens Grund Udraabte sit Hurra!

Denne lille Vise som blev fundet 3 Dage efter Beleyringen den 17de Januarii, er gort af en Vægter i Laxegaden, revideret i Ulke-, og Imprimeret i Dybensgade, og nu til Trykken befordret ved,

Coridon

Upartiske Tanker over Den voldsomme Medfart,

som Natten imellem den 17 og 18 Januarii indeværende Aar 1772, vederføres de mange saa kaldte
Jomfru-Huse

i Kiøbenhavn;

i Pennen forfattet af en gammel

Magister Philos.

Kiøbenhavn, 1772.

Trykt og findes tilkiøbs hos Joh. Rud. Thiele, boende i store Helliggeiststrædet.

2

3

Amos 3, 6.

Monne der kan være en Ulykke i en Stad, og Herren ei har gjort den?

Disse Ord synes ved første Øiekast af beskyldte den retfærdige og hellige Gud, som Autor og Ophavsmand for alle de Ulykker, som kan skee, eller skeer i en folkerig Stad; det være sig ei allene Pest, Krig, Hunger og dyr Tid, Vandsvaade og Ildebrand; men ogsaa private Ulykker, for Ex. Duel, Nederlag, Mord, Mordbrand, Indbrud i Folkes Huse, Voldsverk, Tyverie, Røverie, Plyn-

4

derie, & c. Alle disse Synder, Laster og Ulykker, skulde Herren selv, i Følge Amos Ord, anrette og gjøre. Den sunde Fornuft saavel som det ganske aabenbarede Guds Ord, strider imod saadan Forklaring og Lærdom, at en hellig, sanddru og retfærdig Gud skulde enten mediate eller immediate, directe eller indirekte være Aarsag eller Autor til saadanne aabenbare syndige Gierninger og grusomme Ulykker.

Det synes ligesaa uforholdent, som overflødig at bevise Contrarium. Enhver, som har læst noget i den hellige Skrift, har vel tillige sect, at Gud fast paa hvert Blad i sit hellige Ord forbyder, laster, og i høieste Grad truer al ville hiemsøge med timelig og evig Straf alle dem, som anrette og begaae saadanne Mishandlinger. Hvorledes skulde han da selv gjøre saadanne Ulykker i Staden? ingenlunde! Ikke heller statuerer jeg, som den gamle Theophrastus Bombastus von Hohenheim, at den i Luften omflyvende, den i de rasende Stormvinde, Hvirvelvinde, Hagel og Torden skadelige og farlige Salamita, maaskee den Fyrste, som efter Pauli Vidnesbyrd

5

har Magt i Luften, Ephes. 2, 2. skulde udrette alle saadanne Ulykker. Nei! det være langt fra. Vel vilde og kunde han i et Øieblik vende op og ned paa alle Ting, omkaste Slotte og Fæste, Stæder, Kirker, Taarne og Spire i en ilende Hui og Hast, ligesom han i et Øieblik omkastede det Huus, hvori Jobs Børn vare forfæmlede; men saadanne store og voldsomme Afgrundens Gierninger tør han ei understaae sig at foretage, førend han først har tilbetlet sig den evige Viisdoms alvise Tilladelse, som vi seer af Jobs Historie. Han torde ei engang understaae sig at fare i de Gergeseners Svinehiord, førend han først heel ydmyg havde erholdt derom Tilladelse af den Mand, som nylig havde udjaget ham af sin Lystvaaning, og gjorde denne svermende Bande som Huusvilde der i Egnen.

Naar nu ikke den Hellige i Israel, ei heller den, som staaer Guds Israel imod, med Sandhed kan tillægges de Ulykker, som skeer i Staden; fra hvem kommer de da? Ere da Prophetens Ord ei sande? eller ere de ei ret oversatte i vort danske Sprog? Jo, de ere sande og guddommelige, og har sin uomstøde-

6

lige Grundvold. Et hvert opklaret Troes Øie, hvor det maatte findes, om det ogsaa var hos et ungt Barn i Christo, forstaaer Ordene, og finder ei mindste Anstød i dem. Saa snart man antager den Sandheds Grundregel, at Guds Villie kan henføres til trende Klasser, 1) hans Velbehageligheds Villie, 2) hans tilladende Villie, 3) hans absolute Villie; ligge al den Vanskelighed, som kunde synes at ligge i dette, og andre ligelydende Sprog hævet, og Anstødsstenen falder Hen af sig selv.

Til Guds Velbehageligheds Villie henfører alt det, som sigrer og henhører til Menmeskets sande Lyksalighed her og hisset; hans Navns Herliggjørelse, hans Æres Bekjendtgjørelse, og hans Naades Riges Udbredelse paa Jorden.

Hans absolute Villie, som stedse geleides med hans Guddoms Almagt, maa Afgrundens Fyrste og hele Helvedes Magt, Menneskene, Dyrene, Fiskene, Havet, Veir og Vind, og alle Elementer adlyde; den kan af ingen Magt i Himmelen eller paa Jorden, Havet eller Afgrunden imodstaaes.

7

Da det røde Hav ved en Mose forkyndedes Guds absolute Villie, maa det strax aabne en Vei og Overfart for Herrens Folk; Ildens brændende Lue maa tabe sin Natur imod de tre Mænd som bleve indkastede i den gloende Ovn. De glubende Løver glemmer sin Graadighed og Grumhed imod en Daniel, de bliver som tamme Lam. Hvalfisken maatte vel opsluge en Jonas, men ei knuse eller fortære ham; den absolute Guds Villie tilstæder det ikke. Spaamanden Bileam, hvor gierne han vilde lempe og føie sig efter Kong Balak, Guds Folkes Fiende, maa dog, enten han vil eller ei, velsigne Guds Folk; han var sig selv, sin Tunge, sine Læber, sine Sandser, ja sin Villie ei mere mægtig, den absolute Guds Villie skulde frem, den maatte uden Udflugter og al menneskelig, ja Satans Modstand adlydes. De mange Diævle, som Jesus i sine Kiødsdage uddrev af de Besatte, beviser samme Sandhed. In Summa, Guds absolute Villie er og bliver aldeles uimodstaaelig.

Hvad nu hans tilladende Villie anbelanger, da distingveres den i alle Begivenheder fra hans velbehagelige, saavel som hans absolute

8

Villie. For nu at vide, Hvordan hans tilladende Villie fremstraaler og kiendes, da maa i Forveien iagttages, at Gud har givet de fornuftige Skabninger, Menneskene, en fri Villie. For nu ei at gjøre dem til døde, liv- og følesløse Maskiner, eller forvandle den til ufornuftige Dyr, da lader han Mennesket beholde sin frie Ville. Det staaer altsaa i Tyvens egen frie Villie, om han vil lade Næsten beholde sit Gods, eller han vil, naar Leilighed gives, stiele og rane det fra ham. Det beroer paa Horkarlens Frivillie om han vil blive hiemme i sit Huus, eller han vil, i Tusmørket, besøge Skøgen og hendes Huus, som han om Dagen har lagt Mærke til, hvor det findes, som Job siger. Det overlades til Drankeren, om han vil gaae Drikkehuse forbi, eller ei. Kort sagt: Gud slaar ei strax Horkarlen med Blindhed, at Han ei skal finde Døren, som Herrens Engle fordum sloge Mændene; som bestormede Loths Huus. Han gjør ei strax Morderens Haand vissen og afmægtig, som hiin Konges Haand, da han udrakte den til at gribe en Herrens Prophete. i Kong. B. 13. Nei, Gud lader Tyven beholde sin naturlige Magt i Hænder og Been, til at gaae og tage

9

Næstens Gods, Morderen ligesaa. Horkarlen og Skiøgen beholder ligesaa sit Legems Kræfter til at opfylde deres urene Lyster. Naar nu disse Syndere, Voldsmænd, Uretfærdige og Ugudelige paa en eller anden Maade anretter Ulykke i en Stad, da maa vel Propheten spørge: Monne ikke Herren har gjort den? Svaret bliver: Den er skeet, ved den Almægtiges tilladende Villie; hans evige Viisdom har ei fundet for got ved Mirakel at hindre eller berøve Naturen sin Gang og Magt, eller lade sin absolute Almagtes Villie fremstraale.

Nu bliver Spørsmålet: Til hvilken Klasse bør Pøbelens udøvede Raserie mod de saa kaldte Jomfruhuse i Kiøbenhavn henføres, enten til Guds velbehagelige, absolute eller tilladende Villie? Uden at tage Feil, og

forsynde sig imod Gud og Næsten, bliver det tryggeste at henføre denne skeete Ulykke i Staden til Guds tilladende Villie. Hans velbehagelige Villie kan det umueligt være, hans absolute ikke heller. Nei! han byder ingen at være ugudelig, han giver ingen Lov at synde. Meere, han har sagt: Hevner eder ikke selv, Hevnen

10

Hører mig til, jeg vil betale, siger Herren. Følgelig har hans tilladende Villie givet disse rasende Menneskers fri Villie Rum, Plads og Tøilen; deres Hænder har beholdt deres naturlige

Magt og Styrke at udføre deres høist lastværdige Foretagende.

Heraf maa dog ingen dømme, at jeg agter at skrive en Apologie og Forsvarsskrift for berygtede, fordægte liderlige, forføriske, syndige og ugudelige Horehuse, eller tage Horer og Horeværter Partie, Nei, det være langt fra! den Haand og det Øie, som har bevaret mig hidintil fra al ond Gierning, skal ogsaa, for sin evige Miskundheds skyld, bevare mig herefter fra de Gange og Stier, som gaaer ned til Helvede. Ordspr. 7, 27. Derforuden veed jeg, at der ligger et Vee paa alle dem, som sige om det Onde, at det er Got.

Give Gud der aldrig var eller fandtes et saadant Babylons Værksted i Christenheden! give Gud, at hvert et Horehuus, hvor disse Mørkhedens og Vellystens Sirener opholder sig, vare forstyrrede, at vort kiære unge Mandkiøn ei ved deres fortryllende Sang, og med

11

Vellystens Sukker bestrøede Læber, meere skulde styrte sig i Fordærvsens dybe Hav.

Men, kiære Medborgere! kan vi og være forsikrede om, at alle de mange ruinerede Huse, hvis Antal siges af nogle at være 55, (en sikriver i de offentlige Blade 72,) skulde været Jomfruhuse, og beboede af Skiøger og Horeværter. Forholder det sig saaledes, har jo Kiøbenhavn næsten været et Sodoma.

Men hvormed kan vel disse Voldsmænd bevise denne Sats? Uden Tvivl torde det blive dem en haard Knude ot opløse. Hvem har vel kundet give disse Sværmere en ufeiltagelig Liste, saavel paa Husene, som deres Beboere? Det forstaaer jeg ikke. Jeg troer, uden at forsynde mig, de, hvilke denne Ulykke i Staden er rammet, kan og bør deles i tvende Dele: Skyldige og Uskyldige. Her rinder Prædikerens Ord mig i Tanke: Det hændes eens den Retfærdige og den Ugudelige, den Gode og Reene, og den Onde og Ureene, — dette er Ont over alt det Onde, som skeer under Solen, at det hænder alle eens. Præd. 9, 2. 3. Her maa man sige: Justitia & Sapientia divina

12

pari passu ambulat, Guds Retfærdighed og Viisdom følges ad Trin for Trin. Erfarenhed lærer, at naar Ilden faaer Overhaand i en Stad, brænder ligesaa snart en Kirke, som et Comediehuus, en Skole eller Hospital ligesaa hastig, som et Jomfruhuus & c. At de Gudfrygtige og Oprigtige maa føle og tage Deel i Straffens Onde, som rammer de Ugudelige, er noget, som henhører til Guds skiulte Viisdom. Det overgik Asaphs Forstand, og havde nær kommet ham til at snuble. Psal. 73! Gud er en underlig Gud, derfor handler han ogsaa ofte underlig med sine Børn. Loth brugte ingenlunde den samme ugudelige Handel, som de andre Synder i Sodoma, hvorføre han og blev frelst; dog havde hans Huus og Hiem, Meubler og Eiendom samme Skiebne, som hans andre ugudelige Naboer. Det blev altsammen et Offer for Ilden. Men herved vil jeg ikke længere opholde mig; jeg maa tilbage, hvor mine Tanker slap 3: de, hvilke denne Ulykke i Staden er ramt, kan og bør deles i tvende Deele: Skyldige og Uskyldige. At der iblant de ruinerede Huse jo maa have været nogle slette og syndige Huse, det troer jeg, og tager mig ingenlunde paa at igiendrive, eller modsige.

13

Bacchi Brødre har jo deres Samlingspladse; og Veneris Boliger ligger ikke langt derfra. Vellystens Engle og de ureene Aander finder ei stor Vanskelighed for at faae Logemente og Herberge hos Fritænkere, Naturalister & c., og enhver, som foragter Gud og hans Naades Ord, og lader hans Raad fare. Og da dette er bleven næsten den herskende Hof-Religion, er det ei at undre, om denne fordærvende smitsomme Syge har udbredt sig fra Hovedisse indtil Fodsaale, og anfængt det ganske Legeme. Hvad skal man da vel sige om den, hvis Samvittighed veed sig skyldig i Forargelsens og den stinkende Ureenlighed? de, over hvilke Ulykkens, Hævnens og Straffens Dag er kommeu, som et Vandskyld. Deres Samvittighed vil ventelig bebreide dem, og sige, som Josephs Brødre forstum sagde til hverandre: Vi forskyldte sandeligen dette; i Mos. 42, 21. og som Juda oprigtig tilstod: Hvad, hvad skal vi sige til min Herre? hvad skal vi tale, og hvormed skal vi retfærdiggjøre os? Gud har fundet vore Misgierninger. 1 Mos. 44, 16. Ja deres Samvittighed vil sige, som Røveren paa Korset: Vi faae det vore Gierninger forskyldte.

14

Disse Syndere har dog fra deres Vugge af vidst og hørt det siette Bud, om de og aldrig havde hørt eller vidst

mere til Advarsel imod denne Synd, var det alt nok. De kunde da ikke undskylde sig med Uvidenhed om denne forbudne Synds Øvelse, og vederstyggelige Brug. Men hvor ofte, hvor trolig, hvor idelig og tidelig, ja i hvor mange Aar har ei de troe Vægttere paa Zions Mure, hemmelig og aabenbare, advaret disse selvraadige Syndere; hvor ofte har de ikke, besynderlig i disse sidste vanskelige Aaringer, da næsten alle Porte og Døre aabnedes for denne Svang gaaende og til høieste Trin hart ad opstegne, vederstyggelige og fordømmelige Synd, raabte af Struben imod denne saavel som andre tiltagende græsselige Synder, som truede Staden med Ulykker, og Siælen med Fordærvelse. Hvor ofte Har ikke disse kiere troe Hyrder, som en Paulus, med grædende Taarer advaret eder, og talet til eder i den Herres Jesu Navn. Ja det, som endnu mere er, disse redelige Vidner har, for at rykke eders Siæle, som Brande af Ilden, sat deres egen Helbred og Liv i Vove i disse farlige Tider, da Siælen er sluppen løs, og har saa stor Vrede imod dem, som boe paa Jor-

15

den. Disse maa klage, og sige: Vi vilde have lægt Babel, men Babel blev ikke lægt. Jerem. 51, 9. Derfor siger Herren til saadanne ubevægelige Syndere: Efterdi jeg raabte, og I vægrede eder, (ved at høre og adlyde), jeg udrakte min Haand, og ingen gav Agt derpaa, og I lod alt mit Raad fare, og I vilde ikke lide min Straf; da vil jeg og lee i eders Ulykke, jeg vil spotte, naar det kommer, som I frygte for. Naar det kommer, som en ødelæggelse, det I frygte for; og eders Ulykke, som en Hvirvelvind; naar Angest og Trængsel kommer over eder, da skal de paakalde mig, men jeg skal ei svare; de skal aarle søge mig, men ikke finde mig; fordi at de hadede Kundskab, og udvalgte ikke Herrens Frygt. De samtykke ikke mit Raad, de foragtede al min Straf; saa skal de nu æde af deres Veies Frugt, og blive mætte af deres (egne) Raad. i Ordspr. 1 Cap.

Da nu disse Syndere og Synderinders Veie saa øjensynlig ere omgierdede med Torne, saa vil jeg ønske af mit Hierte, at om de endnu skulde faae Lyst til at jage efter deres Bolere, de dog aldrig mere maatte omfavne dem, dog

16

aldrig mere maatte omfavne dem, om de ville lede efter dem, de da aldrig maatte finde dem; og derfor sige, som for dum den afvigede og bortløbene Jomfru Juda: Jeg vil gaae og vende tilbage til min første Mand; thi jeg havde det da bedre end nu. Hof. 2, 7. En Lyst vilde det være saavel for Guds Engle, som alle sande Guds Born, at see disse engang at nærme sig til Forsoneren, og med Synderinden kaste sig med Graad og Taarer ned for hans Fødder, for at søge og finde Syndernes naadige Forladelse, paa det at ikke noget værre end dette endnu skulde hændes dem.

Nu til de Uskyldige. Herrens Grundvold staaer fast, og haver dette Segl: Herren kiender dem, som ere sine og hver, som nævner Christi Navn, bør afstaae fra al Uretfærdighed. 2 Tim. 2, 19. Lide I uskyldigen, og for Retfærdighed skyld, da ere I salige. Matth. 5, Ingen iblant Eder lide, som en Morder, eller som en Tyv, eller Misdæder, eller som de der trænger sig ind i en fremmed Bestilling; (her kunde ogsaa tillige siges: ikke heller som de, der holder syndige, Huse, og drive en ufornøden Handels, men lider nogen, som Christen, da

17

skamme han sig ikke, men ærer Gud i den Deel. 1 Pert. 4, 15. 16.

Jeg tilstaaer denne Prøvelses Hede, denne smeltende og lutrende Ild har været skarp for de arme uskyldige Guds Børn, paa hvilke den, ved denne Lejlighed ramte. Ildebrand er græsselig, den er et fortærende Element, et Guds straffende Riis, som ei veed af nogen Skaansel, naar det faaer Overhaand; og dog kan Klæder, Møbler, Bohave & c. blive ræddet, Eiermanden til nogen Lise, lad være hans Huus bliver lagt i Aske. En Fiende er ofte haard og ubarmhiertig; dog naar han faaer sin Brandskat, skaaner han Staden, og hver beholder Huus og Hiem, og alt det øvrige han har. Men hvad har vel denne rasende Sverm ladet blive tilovers for Eder? Intet. Ei Vinduer, Porte, Døre, Borde, Stole, Skabe, Sænge, Klæder, Kakkellovne, Kaminer, Lofter, Gulver, Trapper, Panelværk, Tapetserier, & c. intet uden Stenene i Murene bleve staaende; det usle Liv, det arme Legeme, næsten nøgen og blotte, lode disse Voldsmænd eder beholde, som en besynderlig Naade. Blodet gyser i mig ved at tænke paa en saa umenneske-

18

lig Opførsel; et saa afsindigt, et saa rasende, et saa barbarisk, ja mere end diævelsk Forhold! sandelig, ingen Pen kan noksom med sorte Farver afpensle dette skammelige og uhørte Foretagende; jeg vil og nu ei berøre samme, førend jeg har sluttet mine Tanker om de Uskyldige, som har lidt saa meget under dette Raserie. I arme Mennesker! som veed imellem Gud og eders Samvittighed, at I vel kan være Syndere og brøstfældige, som andre Syndere paa Jorden, (er nogen reen, lad ham kaste den første Steen), men veed dog, at I aldrig Har holdt saadant liderligt Huus, og søgt Lyst, Baade og Vinding paa en saa syndig og lastværdig Vei. Eder maa jeg opmuntre, at I ikke forsage i eders Siæle. Kaster ikke bort eders Frimodighed, den har en stor Belønning, beholder eders Siæle i Taalmodighed. Hevner eder ikke heller selv, men overlader Gud Hevnen; i sin Tid vil han igiengielde eders Fiender det, og igjen bedrøve dem, som har bedrøvet eder. Jus Talionis divinum, den guddommelige Giengieldelses Ret er forvaret i hans Retfærdigheds Vægtskaal! vee Hans

Fiender, naar hans høire Haand engang griber efter den.

19

En velmeent Erindring har jeg tilsidst at give eder, I Uskyldige, I Arme og Fortrængte! det har værer eder en suur og dyr Lærepenge, at boe til Huse hos disse berygtede og ugudelige Mennesker. At være til Huse hos en sand Israelit, paa hvis Dørstolpe Paaskelammets Blod er stænket, har større Nytte og Fordeel med sig, end Verdens Børn veed eller troer; Morderengelen maa gaae saadant Huus forbie. 2 Mos. B. 12, 13. Men at være til Huse hos Mennesker, for hvis Døre Synden ligger, og paa hvilke Hevnen bier, er høist farligt, 1 Mos. 4, 7. Viisd. B. 1, 8. Den Sandhed har mange med salte Taarer underskrevet. David, en mægtig Konge, en Herrens Prophete, beklager sig ofte, at han boede iblant de Ugudelige. Han havde ei allene de vantroe og urolige Hedninger til Naboer rundt omkring sine Lande og Provintser; men ogsaa alt for mange af dem, som beraabte sig paa Israels Borgerskab, paa Herrens Tempel, og dog vandrede i Mørket paa Fordærvsens Vei. Vee mig, at jeg var fremmed iblant Mesech, at jeg haver boet hos Kedars Pauluner, min Siæl har meget længe boet hos den, NB. som hade Fred. Jeg er fredsommelig, men naar

20

jeg taler, ere de færdige til Krig. Psal. 120. Jeg har engang havt det Vanheld uvidende at fæste Logementet hos en Belials Mand, hos hvilken jeg boede et halvt Aar, hvilken gjorde mig meget Ont paa Gods, Ære og Rygte; hans onde Hiertes Drift og Lyst var at tilføie mig al den Skam og Fortred, ham var mueligt at afstedkomme. Vi tør dog vel ikke sige eller tænke, at den kiere Paulus har overilet sig, men maa have havt gyldige Aarsager, da han skriver: Alexander, den Kobbersmed, beviste mig meget Ont, Herren betale ham efter hans Gierninger. 2 Tim. 4, 14. Det Heder: Af Skade bliver man klog, men sielden riig. Siden den Dag erkendte jeg mig troligen om Vertens Karakter, Tænkemaade og Forhold, hvad Personer der boede i hans Huus, hvad Profession og Næringsvei de brugte & c. Brændte Børn, heder det, ere bange for Ilden. Lad dette derfor være eder en uforglemmelig Tanke-Seddel til at skye og flye de Ugudeliges Huse og Synderes Samqvem. Gaaer ud af Babel, I som ere mit Folk, at I skal et blive deelagtig i dens Synder, og at I skal ikke faae af dens Plager. Aabenb. 18, 4.

21

Nu skulde jeg ogsaa blotte mine Tanker om det voldsomme Foretagende paa de mange saa kaldte mistænkte Jomfruhuse; om samme kan og bør med Sandhed undskyldes, forsvares og roses, som jeg seer nogle Kortsynede og Uchristeligtænkende har gjort, og gjør, eller om Gierningen i sig selv er last- og strafværdig. Det sidste tænker og troer enhver Retsindig, som det hører eller seer. Skulde, som siges, den ugudelige Pøbel, under deres frydefulde Hurra, da de geleidede igiennem Stadens Gader vor dyrebare Konge paa hans Glædes og Frelses Dag, da han og det kongelige Huus saa underlig og øiensynlig var bleven frelst fra sine og Landets Forrædere, have anmodet vores kiere Konge om Tilladelse til saadant Foretagende, da var en saa dumdristig og pøbelagtig Anmodning og Forlangende tusende Gange lastværdigere, end om en Souveraine, hvis Siæles hele Tænkraft, ja hver Blodsaare, næsten uden Maal og Grændser man have været opfyldte af den allerremfindligste Blanding af Vemodighed, Sorg og Glæde, som alle øjeblikke maa have svævet ham for Øinene, og tumlet og veltet om, som Bølger, i hans Siæl, kunde have, i saadan Sinds og Siæls

22

Situation, af sin medfødde kongelig Mildhed, annuered samme.

Men vores fromme Konge har noksom rydelig lagt for Dagen, at han ei har bifaldet Pøbelens udøvede Grumhed og Raserie imod disse Huse. De bekiendtgjorte kongelige Ordres og strænge Forbud imod saadan Voldsomhed med hosføjede Trudfel af Kongens Unaade, ja den exemplariske Straf, som skulde statueres paa de Ulydige og Selvraadige, overtyder al Verden, at han i højeste Grad mishagede et saadant barbarisk og uchristeligt Foretagende. Ja den høist billige og retfærdige Befalning, grundet paa høikongelig Ordre, Stadens retsindige Øvrighed, endog i de offentlige Aviser, lader bekiendtgjøre, at alt Plyndregodset, hvor det og findes, under anseelig Mulkt, om noget fordølges, skal, uden Betalning, igien leveres sin retmæssige Ejermænd, beviser jo haandgribelig disse Sværmeres strafværdige Forgribelse. Thi maa jeg nu spørge eder I umedlidige og uchristelige Gierningsmænd: Hvo har vel befuldmægtiget eder til denne voldsomme Handel? Ikke Kongen, ikke heller hans Befalingsmænd.

23

Hvad bliver I da for Folk, naar I den den høie Øvrigheds Ordre og Forskrift foretager eder saadanne græsselige og grusomme Ting? Jo da blive I, og gjører eder selv til Røvere og Voldsmænd. I vil maaske svare: Er det ikke vel gjort, at disse Horehuse ere udryddede? Got! gid hvert Horehuus var udryddet af Landet. Men hør! hvormed kan I bevise, at alle de af eder ruinerede Huse virkelig vare Horehuse? Det torde uden Tvivl blive eder en vanskelig Sag at kunde med Sandhed bevise; hvorledes har I lært at kiende dem fra andre ugyldige og ærlige Folkes Huse? Ex usu forsan, aut per accidens, ɔ: af Brug og øvelse maaskee, eller af en

Hændelse? Har det første sin Rigtighed, som mange vil troe og meene, er eders Forhold langt last- og strafværdigere, end de, som har beboet disse Huse, og øvet den sikiendige Profession. Troligt er det, at mange af dem, som har været med at ruinere ovenmeldte Huse, ja maaskee været de slemmeste, har mangen Aftenstund i Tusmørket besøgt disse smukke Jomfruhuse, ja maaskee hvilet om Natten i Skiøgens Arm. Faa, ja maaskee ingen ærbar og honet Borgere har vidst, hvor disse slette

24

Huse laae; thi jeg troer, at den blotte Ærbarhed har holdt enhver honet Tænkende at erkyndige sig om, hvor de vare at sinde. Men see! disse Natravne og Rovfugle har kiendt dem alle saa vel, at de endog mørke Nattetider har vidst at finde dem; og det, som de til deres skammelige Giernings Forsvar roser sig af, uden at tage Feil. Følgelig maa de ex usu have lært at kiende dem; er det saa, som synes rimeligt og troligt, tilstaaer man de har ei heller lettelig kundet tage Feil. Men, som sagt, det retfærdiggjør ei deres Gierninger, meget mere fordærver deres Sag, og gjør dem saa meget mere afskyelige. Har de derimod per accidens, v. fortuitu, af en Hændelse lært at kiende disse Jomfruhuse, da maa deres Kundskab have været Confus og upaalidelig. Jeg forestiller mig begge Dele kan være muelige, og have sin Rigtighed. Nogle iblant disse Executeurs kan ex usu have lært at kiende Huse; andre derimod allene Hændelses Viis. I de Huse, hvilke man ei fuldkommen har kiendt, men allene af Mistanke og blot Raserie Har angrebet, maa nødvendig dog været nogle uskyldige Familier. Men see! deres Skiebne er den, samme, de begebnes paa en Maade;

25

ber hændes den Retfærdige, som den Ugudelige. O! hvilken: Ulykke under Solen; fremdeles maatte man spørge: Hvad Fortred har dog de mange smaa. Børn gjort eder? umyndige Børn, som ei har vidst at gjøre Forskiel paa høire eller venstre Haand; en Deel liggende i Vuggen, andre ved deres Moders Bryste, og dog jages og kastes alle disse med deres Mødre, næsten nøgne, ud af Seng og Huse under aaben Himmel Vinterdage. En barbarisk Fiende vilde maaskee vidst større Menneskelighed, end disse Røvere og Voldsmænd. Den retfærdige Gud ynkedes, ja skaanede den store Stad Ninive for de mange umyndige Børns skyld; men see! hos disse rasende Mennesker er ingen Skaansel at vente. Gamle, Skrøbelige og Sengeliggende, smaa Børn, Qvinder nylig komne i Barselseng; de fattige Domestiker og Tjenestefolk & c. udjages alle som umælende Dyr, og maatte ansee det, som en stor Naade, at de fik deres Liv med sig, som det fornemste Bytte. Hele Staden veed dog, at Hr. Dreves Viinkielder var intet Jomfruhuus, og dog ruineres den; Viinfadene sønderslaaes, det uskyldige Vindeur-Blod udøses, at det staaer over Skoene. Kan det være ret og vel gjort, saa at spille,

26

ja træde den kostbare Viinrankernes Most, Herrens Velsignelse under Fødder? Svaret overlades til eders egen Samvittighed, I Voldsmænd, om I ellers har den mindste Gnist endnu tilovers af Samvittighed. For Resten maa alle Upartiske dømmе herom. Kan Kongen og Staten være tient med; at maaskee et Par tusende Mennesker ved eders Raserie ere bragte til Betlerstaven? Ingenlunde! Hvad Tab og Skade har ikke Prioritets Herrerne til disse Huse taget! disse tør man dog ikke strax kalde Horeværter. Dette Tab torde mueligen være mere end en Tønde Guld. Er ikke og denne anseelige Summa ved eders Raserie ilde og skammelige spilt? Haaret reiser sig paa mit Hoved, og Blodet gyser i mig, naar jeg tænker paa en saa barbarisk og uhørt Handel. Disse røvende Voldsmænd Holder Auction om Natten indbyrdes imellem sig og deres Ligesindede paa dette røvede og ranede Gods. Enhver Lysthaver faaer, efter Ordsproget, Røverkiøb, som det og sandelig med al Rette meriterer at hede. Guld, Sølv, Penge, Juveler, Pretiosa, Lommeuhrer deler Banden indbyrdes, som retmæssig Priisgoods i en Stad, indtaget af Fienden, og givet Sol-

27

daterne til Bytte. Om I ikke havde frygtet eder for Menneskens Straf, som I ventelig i denne eders Furie ikke har, saa maatte dog Himmelens retfærdige Hevn have afskrækket eder fra denne grusomme Furies. I vil maaskee sige og svare efter eders Tænkemaade: Til skurved Hoved vil skarp Lund; havde vi ei engang gjort Alvor med disse Horehuse, havde de fremdeles blevne de samme. De gode Politie-Betiente, som skulde ingvirere disse Huse, og see deres Beboere paa Fingrene, har, formedelst den skidne Fordeel, i saa mange Aar seet igiennem Fingre med dem. Jeg hverken antager eller forsvarer Klagemaalet, men allene siger: Er det saa, da er det beklageligt og høist lastværdigt.

Men hvo har sat eder til Dommere og Hevns Udførere i en kongelig Residentstad? Har I ikke grebet ind i den Almægtiges Regimente, en souveraine Konges Myndighed, og i den hele Stads Øvrigheds Embede? Hertil maa hele Verden svare Ja. Hvor strafværdige ere da ikke eders Gierninger? Vare de gjorde under en anden Regiering, eller til en anden Tid, jeg sætter, under høilovlig Chri-

28

stian den Siette, da havde uden Tvivl evig Slaverie og Fængsel, ja maaskee Steile og Hiul blevet eders visse velfortiente og retfærdige Løn. Men at det denne Gang er gaet, og for saa vidt gaer ustraffet af, har I at

tilskrive 1) vor naadige Konge, som har saa ømt Faders Hierte mod sine Undersaatter, at han besværligen kunde overtale sig til at underskrive Arrestens Forkyndelse for sine og Landets Forrædere, som havde saa ugudelige og græsselige Anslag mod ham, det hele kongelige Huus og begge hans Riger; hans Menneske Kierlighed kunde neppe troe saa mordiske og diævelske Anslag. 2) Den mærkværdige Crisin og Tidspunkt, da dette Raserie er skeet, nemlig paa en Dag og Tid, da den Allershøieste havde viist sin Salvende, det kongelige Huus, og tvende Riger saa stor en Frelse fra hans og hele Landets farligste Forrædere. Dessaarsagen vilde vor allernaadigste Konge paa denne saa betydelige Dag ei beflutte, at blande sine Undersaatters Glædes Taarer med disse ruinerede Husesværmeres Blod.

Dog! for at bringe eder, om det var mueligt, noget nærmere til Sagens rette Eftertanke og Forhold, da maatte jeg gierne med

29

Tilladelse spørge: Af hvad Grund og Drift er denne Gierning skeet? Har en reen, en hellig Nidkierhed for at redde Guds hellige Navns Ære? et Gud velbehageligt Had til Stadens Vederstyggeligheder Ezech. 9, 4. eene og allene drevet og tilskyndet eder til dette Foretagende? Saadant vil I maaskee at Folk skal troe om eder, for at retfærdiggjøre og besmykke eders skammelige og røvermæssige Forhold. Men vær forsikret, at I ei lettelig binder denne Lysens Engels løgnagtige og grundfalske Maske for Øinene paa en fornøftig, en upartisk og ret tænkende Siæl.

Vel læser jeg om Aarons Sønneson Pineas, at da Israels Børn i Sittims Ørk bedreve Hoer med de moabitiske og midianitiske Qvindfolk, saae han Simri, en Fyrste for Simeonitterne, gaae ind i en Horekippe med Cosbi, den midianitiske Fyrste Zuurs Datter, hvorover han, optændt af Nidkierhed for Herrens Ære, tog et Spyd, gik ind efter dem, fandt dem i deres skammelige Gierning, og stak dem begge igiennem Livet, at de døde. Denne Gierning befaldt Herren saa vel, at han sagde, at Pinehas havde afvendt hans Vrede fra Israel, i det han havde været nid-

30

kier med NB. en Guds Nidkierhed iblant dem, 4 Mos. 24. satte sig altsaa i Gabet for Herrens Vrede, og afvendte Plagen, som Hængte over Folket, hvorfor denne Gierning blev regnet ham til Retfærdighed og Roes, fra Slægt til Slægt evindeligen. Men denne eders umenneskelige Gierning vil ei lægges eder, I Sværmer, til Roes, men til Skam og Skiendsel fra Slægt til Slægt evindeligen; thi ikke Pinehas rene Nidkierhed og hellige Had til Personerne i Horekippen har drevet eder til dette skammelige Foretagende. O nei! men eders urolige Blod og sværmefulde Aand, eders onde Hierte, eders Graadighed efter Rov og Plyndre-Gods, det være sig i Retfærdiges eller Ugudeliges Huse, eder lige meget, har været Mobile primum, og det rette drivende Hovedhiul i Sagen. Det veed den Alseende, det troer alle Retsindige og Rettænkende, og eders egen Samvittighed, naar den engang vaagner op, (o! gid det maatte skee i Naadens Tid), vil sige Ja og Amen dertil. Skulde urolige Hoveders barbariske Hænder være ubundne, og have Frihed, under Paaskud at ruinere ugudelige Huse, ustraffet, at gjøre hvad de lystede, kunde ingen

31

Mand i Staden, ja ei i hele Landet, være sikker paa Gods, Ære og Liv. Det maatte hvert Øieblik; staae i Fare for at gaae i Løbet. Ingen øvrigheds-person, som straffede det Onde, og handthævede det Gode; ingen Præst, som taledede Sandhed, advarede Synderen om sine Veies Vildfarelse; ingen Borger, som gik frem paa Dydens, Sandheds og Retfærdigheds Vei; in Summa: Ingen, i hvad Stand den maatte være, naar den allene støtte saadan Sværmer-Aand for Hovedet, kunde da meere være sikker i sit Huus. Hans Huus og Hiem, Eiendom, Velfærd, Ære og Liv, maatte jo ved mindste Vink af saadan Røverbande blive hans Fiender et Offer. Saadan Adfærd strider aabenbar imod Guds og Rationens Folke-Ret, imod alle christelige Potentaters Love.

Hvorfor bærer endog den allerfattigste Borger i Staden, sin Andeel, efter Formue ja maaskee ofte over Evne og Kræfter, af Stadens svare Skatter og Byrder? Jo! først for at erhverve, nyde og beholde Borger-Ret, og paa Grund af sin erhvervede Borger-Ret bruge Borgerlig-Næring. For det andet, som en Borger ar have Beskyttelse i Staden, eller

32

paa Landet, som en Undersaat, mod al Vold og Overlast, hvad Navn det have kan. Naar en Borger maa savne dette, som disse arme ruinerede og Udjagede Mennesker maa gjøre; hvortil nytter da et erhvervet, et dyrt og Kostbar Borgerskab? til intet. En retfærdig Mand, som saaledes maatte blive Medhandlet, var jo skammelig bedragen dermed. Man havde sandelig, gjort ham større Tieneste ved at nægte ham Borger-Ret, da han begierte den, at han i et andet Rige kunde søgt sit Brød og sin Lykke; thi i Haab at finde sin Nærings-Vei, i Tillid at nyde Beskyttelse for Voldsmænd og al Overlast, seer han sig nedsat mit iblant Røvere. Unægtelig er det suurt og smerteligt for en Borger, at see Staden af en slem Fiende beleiret; dog findes han lige saa villig som pligtig, at vove Liv og Blod for Stadens Frelse; men at en Borger i Freds Tider af Stadens egne Indvaanere udjages koldeste Viuternat fra Huus og Hiem, berøves Eiendom og sin hele timelige Velfærd,

neppe beholder Livet; det maa være utaaleligt. Hvilken Lov kan forbinde saadan ulyksalig mishandlet Borger, til at iagttage sine Pligter imod sin Øvrighed, inden han faaer fuldgyldig og en retfærdig Satisfaction

33

17 for hans lidte og tagne Skade, hans Tab paa Ære og Gods? Driver en Borger eller Indvaaner i Staden, utilladelig Handel, lad ham straffes efter Lovene! gjør han sig uværdig til sin Borger-Ret, tag den fra ham, men med Lov, Ret og Dom. Opfører han sig aabenbar forargelig og ugudelig, døm ham, men efter Landets retfærdige og hellige Love, efter Stadens christelige og billige Statuta, til Tugt-Rasp- og SpindeHusene; men hvo skal saaledes dømme og udføre Dommen, Straffen og Hevnen? Øvrigheden og Justitiens Betiente; men ei en rasende og ubændig Pøbel-Sverm, en Sammenrottelse af ryggesløse, fordrukne, urolige, grove og slette Mennesker. Vee det Land og den Stad, hvor disse Folk har Magten i Hænderne! der seer det sandelig ilde ud. Der kan det ei gaae bedre til end paa den Tid, da der ingen Konge var i Israel, men hver Mand gjorde som ham lystet og got syntes. Dog vi vil haabe, ja paa vore Knær anraabe den Allerhøjeste, at den ulyksalige Periodus aldrig meere maatte komme i Dannemark! den Satan, som forstum stod Guds Israel imod, kom Israel til at synde, hvorved Herrens Vrede optændtes, har og besynderlig i nogle Aar

34

staaet Dannemark imod, og kommet Landet til at synde; derfor har og Herrens Vrede været øver os; den har ei allene ytret sig i den almindelige Landeplage, den bedrøvelige den skadelige Qvægsyge; saavelfom i de dyre Tider; men en Komplot af de aller ugudeligste Guds Bespotkere, Blodigler, Lands og Rigers Forrædere, ja maaske Konge-Mordere, om den som sidder paa Majestætens Stoel i Himmelen ei havde forekommet deres Øiemed, og grebet dem i deres ugudelige Tanker, og fordømmelige Anslag: en Bande hvis Formand vilde blevet den anden Cromvel, om ikke en Guddoms Straale fra Tronen her oven til havde nedstyrtet og med sit retfærdige Vredes Sværd nedhugget til Jordan denne morgenrødens Søn. Efa. 14. See disse onde Aander havde fundet Adgang til vor Konges Trone og var ei langt fra at bemægtige sig den, de have et lidet hærsket over os, men vilde gjort det bestandig; de vilde kommet Kiøbenhavns Borgere, ja flere til at svømme i sit eget Blod. Har nu disse udsendte Helvedes ureene Aander, saa længe, saa dristig og listig ageret paa Hof-Theatret, og til Landets ubodelige Ruin, saa mesterlig spilled deres Roller; hvo vil da falde i Forundring, at Diævlene i Staden, de smaae Diævle, ere krøbne frem af

35

deres Smuthuller, og anrette dette Nachspiil, og spillet deres engelske Matros-Balet, som Final i Stadens smaa Gader, og de ruinerede Huse? Suma Sumarum: Diævelen er stegen ned til dem som boe paa Jordan, og har en stor Vrede imod dem; thi han veed hans Tid er stakket. Men hvor har denne Menneske-Fiende denne Jorderigs Forfører fundet Rum og Lejlighed at tilføje Dannemark i disse sidste 20 til 30 Aar, besynderlig nu tilsidst, saa megen Fortræd, Ulykke og Ruin? Achior, en Fyrste for Amons Børn, sagde forstum til den modige Holofernes, at saa længe Israels Børn ikke synde mod deres Gud, gik det dem vel;

thi Gud som hader Uret, var med dem; men

da de vigede af fra den Wei han havde forelagt dem, gik det dem ilde; da fik deres Fiender Magt over dem. Judith. 5. Mig synes altsaa den af Gud selv kaldte meget ønskelige og yndige Mands aabenhierkige Tilstaaelse og Bekiendelse, kan tiene os her til det grundigste og beste Svar paa forbemeldte Spørsmaal: Vi have syndet og mishandlet, vi have handlet ugudeligen, og været igienstridige; vi ere o! Herre

vigede fra dine Bud og dine Rette, og vi hørde ikke dine Tienere Propheterne, som taledede i dit Navn til vore Konger, vore Fyrster, vore

36

Fædre og til alt Folket i Landet. Herre dig hør Retfærdighed til; men os vore Ansigters Blusel, som det sees paa denne Dag. Dan. 9. Men her seer jeg mine Tanker ere uformærkt løben ind i den store Cirkel; de ligesaa hastig og skammelig falder, som selvraadig opstegne og vildfarende Stierner, de med saa stor Nlykke truende Phenomena, der dog, Himmelen skee Ære! ere forsvunden, som Veierlys, har et lidet draget mine (og uden Tvivl mange fleres Opmærksomhed) og Tanker til sig. Jeg maa altsaa samle og kalde dem tilbage igien til de nedbrudte Ruiner, og til de deraf udjagende Mennesker. Af Medlidenhed finder jeg mit Hierte rørt ved at tænke paa de af de ruinerede Huse udjagede, ventelig enhver Retsindig ligesaa. Og I Mennesker, som har tilføiet disse Ulyksalige saa stor Fortred, Skade, Ruin og Ulykke, I skielder dem oven i Kiøbet alle i Flæng ud for Horer og Skiøger, Horepak, & c. I anseer eder selv, ja vil passere i Menneskens Hine, som Rene og Retfærdige; men bedrager eder ikke selv, værder dog ei saa letfærdige og letsindige i eders Domme! de I maaskee dømmer til Døden, Helvede og Fordømmelsen, torde Overdommeren dømme til Livet, Himmel og Salighed. Mig synes den ufeiltagelige Mund har

37

engang sagt til eders Staldbrødre: At Toldere og Skiøger skal gaae for eder i Guds Rige. Matth. 21, 31. Naar saadant et i Arken forvildet Faar, saadan fortryllet Siæl, omsider bliver liggende og stikkende i Syndens skidne Dynd og Morads, Ære, Sundhed, Helbred og timelig Velfærd er forloret; revne Skoe og pialtede Klæder neppe kan skiule det usle elændige Legeme; ja! naar saadanne Ynkverdige tilsidst man, med den forlorne Søn, spise Mask med Svinene; kunde det uformodentligen skeep, at en fra Paradis kiølende Aftenvind kunde blæse over deres Hoveder; den Aand, som saa gjerne vil hielpe Syndernes forvirrede Tænkekraft igien til Rette, ja rense og hellige Synderens urene Tænkemaade, kunde finde Rum og Leilighed, et beqvemt og lykkeligt Øieblik, at kaste, som en Piil, denne Tanke i saadan vildfarende Siæl: Jeg vil vende om igien til min Fader, og jeg vil sige til min Fader: Fader! jeg har syndet imod Himmelen og mod dig, jeg er ikke længer værd at kaldes dit Barn, gjør imod mig, som en af dine Daglønnere! Meener I ikke de evige forbarmende Arme skulde vilde omfavne disse paa Biergene forfløine Turtelduer? jeg troer jo! Meener I ikke han endnu skulde have en Naades Flig at brede over deres Nøgenhed, at

38

deres Blussel og Nøgenheds Skam ei skulde sees til evig Beskiemmelse paa hiin Dag? ak jo! I maa vide han har en reen, en hvid, en skinnende Brudekiortel, rensed og toet i hans eget Blod, endnu dem til Tieneste. Aab. 5. Han vil give dem Prydelse for Aske, Glædens Olie for Sorg, priselige Klæder for en vansmægtet Aand. Es. 61. Han vil endnu engang sætte en virket Hue, en Æreskrands paa et skaldet Hoved; har de i Syndens Søle tabt deres Skeep, han vil give dem et Par nye igien paa deres Fødder; Luk. 15, 22. har de paa Syndens Leie ladet Boleren trække den Guldring af, som Brudgommen ved Vandbadet i Ordet satte paa deres Finger, han vil endnu engang skienke dem en Guldring, som nyt Beviis paa sin Kierlighed til dem; Luk. 15, 22. ja han har en heel Saligheds Kappe at indsvøbe dem udi. Es. 61, 10. Hans Forraads-Kammer formaaer endnn at anrette dem et Saligheds Maaltid; sættes de i denne Forfatning iblant hans Venner til Bords, formindskes dog ikke hans Æres Glands; nei! den vil desto herligere fremstraale. Om I engang skulde faae Denne underlige og uventelige-Syn at see, nemlig en eller anden af de Skiøger, de Synderinder, som I Vintertiid har udjaget barbenet og næsten nøgen, at sidde ved Brudgommens Bord i for-

39

ommeldte Dragt, mm eder at være udelukte, staaende iblant de urene Hunde, og alle hans Naades Foragtere; hvad Tanker meener I da vil falde eder ind? hvordan forestiller I da eder at ville blive til Mode? Jeg har fundet i et ældgammelt Dokumete anført, som en paalidelig Spaadom, hvordan eders Tanker da ungefær vil blive, og hvad I ved saadan Lejlighed vil sige til hverandre: "Naar de see saadant, heder det, stkal de grusselig forfærdes og forskrækkes for saadan Salighed, som de have ikke forseet sig til, og de skal tale til hverandre med Anger og Sukke, af Aands Angest, og sige: Denne var den, som vi før havde til Latter, og til et spotteligt Ordsprog. Vi Daarer holdt hans Levnet for Galenskab, og hans Endeligt at være skammeligt. Hvorledes er han nu regnet NB. regnet iblant Guds Børn, og hans Arv, er iblant de Hellige! Sandelig vi have faret vild fra Sandheds og Retfærdigheds Vei, og Retfærdigheds Lys skinnede ei for os, Retfærdigheds Soel oprandt ikke for os. Vi gik ad idel vrang og fordærvelige Veie, vi vandrede igiennem Ørkener, som ei vare Gange udi; vi kiendte ikke Herrens Vei." Viisd. 5. I øvrigt troer jeg det maa have værret en af de faa fornøjelige Timer, den store SmerTERS Mand, en Mand fuld af Piner Es. 53,

40

3. har havt paa Jorden, da han i Simons den Pharisæers Huus sad til Bords, og den store Synderinde i Staden kom og kastede sig ned for hans Fødder, græd saa overflødig, at hun med sine Øiens Taarer kunde toe og vaske sin Frelseres Fødder, og med sit Hovedhaar, (som ventelig tilforn havde været et af hendes Horesmykke) aftoede Forsonerens Fødder. De milde Naadestraaler, hans livsalige Øine, som han kastede ned til hende, saavel som de livsalige Ord, der flød af hans Læber til denne bodfærdige Siæl, beviser Sagens Rigtighed. Luk. 7. Englechoret har over denne yndige Syn, dette for dem saa behagelige og lystige Skuespil, synged en frydefuld Lovsang til Taksigelse for et saa yndigt, gladeligt og saligt Lystspil. Luk. 15. Havde disse Huseforstyrre, disse Jomfrusvermere, havt saadanne Tanker, havde de ladet deres Medchristen og Næste, saavel som disse Syndere og Synderinder, været med Fred. De havde da neppe tilegnet sig et Arbeide, hvortil langt andre og vardigere Mand end de har engang tilbudet sin Tieneste, nemlig at luge Klinten af Ageren, men blev dem af Agerens Herre allernaadigst afslagen, med given Erindring, dem og andre ligesindede til Efterretning: Man fik at lade Hveden og Klinten voxte tilsammen indtil Høsten kom. Da vilde Manden med Kasteskovlen i Haanden selv rense sin Loe. Ikke et Hvedekorn skal da blive spilt og tabt iblant Klinten, ei heller skal en Klinte komme iblant Hveden. Det ufeiltagelige Øie og Haand vil selv forrette denne Oprykkelse og Skilsmisse. Hveden vil han helligt samle i sin Lade, Klinten skal Høstfolket binde sammen i Knipper, og bringe Ilden til Føde. Match. 13.

Sie, hæc animo volvens, scripsi.